Loveswept

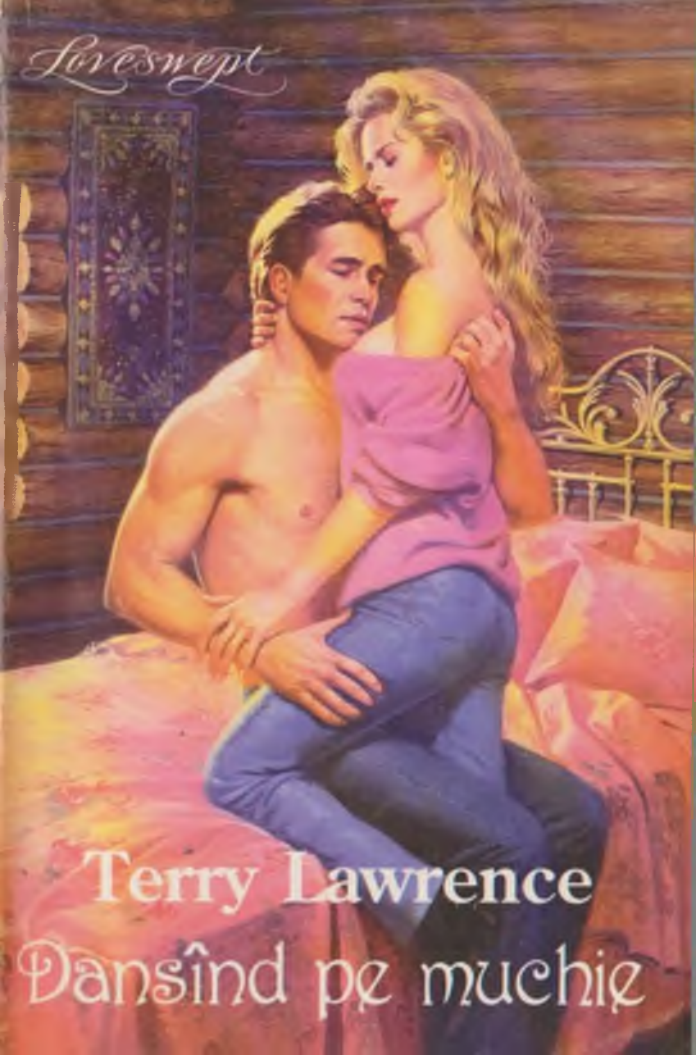

Terry Lawrence

Dansînd pe muchie

Terry Lawrence

Dansînd pe muchie

Dance On The Edge
by Terry Lawrence

Terry Lawrence

Dansînd pe muchie

Traducere de Anca Nistor

ISBN 979-95055-5-4

Unu

"Fluturi de mărimea unor pterodactili."

Annie Oakley Cartwright îşi şterse palma asudată de blugi, minimalizîndu-şi teama şi închipuindu-şi-o depărtîndu-se peste peisajul preistoric al Arizonei.

Mintea fiindu-i liniştită deocamdată i se concentră doar asupra trupului. Pielea o mînca. Nervii îi zbîrnîiau. Îi plăcea. Savura acest lucru. Nimic nu o făcea să se simtă mai plină de viaţă, absolut

nimic. Un val puternic de adrenalină îi dădea acel sentiment de concentrare de care o cascadoare avea nevoie înainte de a face ceva primejdios.

Dar de ce aceste emoţii necaracteristice? Lista lucrurilor pe care le avea de făcut era, de fapt, foarte simplă: să-l cunoască pe Greg Ford şi să sară dintr-o maşină în mers.

Cel puţin, în acest domeniu avea experienţă.

Ei, Annie, îşi spuse ea, ai sărit din maşini, elicoptere şi clădiri incendiate. Ai fost azvîrlită de cai nărăvaşi şi de un poney înţepat de o viespe. Te poţi descurca şi cu Greg Ford.

Avea opt ani cînd o azvîrlise poney-ul. A căzut, dar a continuat să călărească pînă în prezent. Acesta era primul ei film complet după doi ani de spectacole TV cu poliţişti şi cascadorii simple. Trebuia neapărat să-l impresioneze pe coordonatorul cascadorilor. Faptul că *ea* avea să fie impresionată de el o făcea să tremure în cizmele de cowboy.

Greg Ford avea cea mai solidă reputaţie în domeniu şi, ca o consecinţă directă, cel mai uluitor record. Chiar dacă echivala riscul cu sentimentul de vitalitate, Annie se mîndrea că nu făcea nici o cascadorie în mod stupid sau cu

jumătate de inimă.

Se gîndea foarte bine şi abia după aceea sărea. Cu ambele picioare. Domnul să-l ajute pe cel care-i spusese că nu există nimic pe lume ca ea să nu poată face.

Annie rîse uşor de propriile ei cuvinte încurajatoare. Tocurile ei zgîriară pămîntul uscat pe drumul spre rulotă. Deasupra capului, soarele nemilos de vară îşi trimitea căldura asupra lui Monument Valley. Rulota de şase metri părea să fie o jucărie a zeilor. Lîngă ea se afla un cort mare din pînză, în umbra căruia şase bărbaţi stăteau în jurul unei mese pliante.

Annie îşi făcu politicoasă loc pînă în mijloc.

– Domnul Ford?

– Greg, zise el ca şi cum ar fi fost un ordin.

Ea încuviinţă, îi strînse mîna cu fermitate şi îl privi drept în ochi. Nervii, numai ai ei, îi zbîrnîiră prin braţ.

– Încîntată să te cunosc, Greg. Annie Cartwright se prezintă la lucru.

Tipul ar fi trebuit să fie actor, îşi spuse ea imediat. Ochii aceia, acea privire pe furiş. Asemenea pomeţi nu permiteau feţei unui bărbat să se întindă prea mult. De fapt, era încordat tot,

începînd de la linia aspră a gurii şi pînă la puternica lui strîngere de mînă. Parcă era săpat în stîncă. Se părea că şi personalitatea îi era la fel de fermă.

– Stai aşa, îi zise el unui tînăr cascador, care se afla la vreo doi metri distanţă, fără să mai adauge nimic.

Băiatul înghiţi cu zgomot. Îi amintea lui Annie de un călăreţ care strînge cu putere şaua cu cîteva clipe înainte de sunetul goarnei şi de ieşirea taurului. Se părea că Greg Ford era gata să i se repeadă la gît.

Ar fi fost ceva.

Greg era mai înalt cu un cap decît Annie, iar umerii îi erau aproape cît lăţimea unei şei. Părul îi era de culoare castanie, iar ochii, precum cerul preeriei. Numără trei cicatrici, fiecare din ele accentuîndu-i şi mai mult masculinitatea dură şi aspră. La fel de dur ca o cădere de pe un mustang într-o zi secetoasă, îşi spuse ea.

Era evident că tînărul cascador dăduse greş. Annie hotărî chiar în clipa aceea că nu va fi ea următoarea persoană căreia i se va întîmpla acest lucru. În filmele lui Greg nu se admiteau eşecuri. Tolera greşelile tot aşa cum un şarpe cu clopoţei

tolera să fie călcat în picioare.

– Ce ai de spus? întrebă el.

Tăcerea se întinse ca umbrele după-amiezei. Cu degetele mari vîrîte în buzunarele din spate ale pantalonilor, ghinionistul cascador se mişcă de pe un picior pe altul.

– Ai idee cît o să coste acest film... aiureala ta? întrebă Greg.

– Nu, domnule.

Înjurătura fu uşoară numai pentru că se afla şi Annie de faţă, dar va trebui să-i spună că nu era nevoie de menajamente. Toată viaţa trăise în preajma bărbaţilor; era obişnuită cu cuvintele formate din patru litere. Judecînd după resentimentul care îşi făcu drum spre urechile tînărului, „Ford" devenise cel mai nou cuvînt alcătuit din patru litere existent în vocabularul limbii engleze.

Greg lătră un alt ordin.

– Ai idee cît costă o zi de filmare?

– Nu, domnule.

– Ai idee cît valorează viaţa ta?

– În clipa asta nici cît o ceapă degerată, îndrăzni tînărul.

– Rahat!

Tunetul din glasul lui Greg se transformă

imediat într-un mormăit înfundat.

– Viaţa ta, fiule, valorează cît zece filme din astea idioate. Tu eşti cel care o consideră...

– N-am vrut decît...

– Să ne arăţi nouă ce tare eşti. Să ne dovedeşti ce băiat isteţ eşti tu şi ce bătrîni ramoliţi sîntem noi.

Din cîte îşi putea da seama Annie, Greg nu avea mai mult de treizeci şi opt de ani. Băiatul, însă, era mai aproape de douăzeci. Un puşti care avea foarte multe de dovedit – şi nimic de spus.

– Eşti suspendat, zise Greg. Ia-ţi liber astăzi şi gîndeşte-te dacă vrei ca numele să-ţi apară pe genericul acestui film sau pe o piatră funerară. Dacă preferi gloria, ieşi din filmul meu.

Tînărul se răsuci şi se îndreptă spre motocicletă.

– Şi nu porni chestia aia sub ochii camerelor de luat vederi!

El stîrni praful cu piciorul şi îşi continuă drumul.

– Şi pune-ţi casca, zise Greg mai mult pentru sine. Iar voi, ce vă uitaţi aşa?

Cei din jurul mesei răsuflară uşor şi fluierară încet.

– Ai devenit sentimental, şefule.

Văzînd privirea furioasă a lui Greg, Annie avea îndoieli în acest sens.

Un bărbat mai vîrstnic o înghionti uşor şi făcu un semn din cap spre tînărul cascador care se îndepărta.

– Prostul era gata să-şi reteze capul într-o cascadorie cu motocicleta. Lipsă de concentrare.

– Aha.

Auzindu-i glasul, ceilalţi se întoarseră spre ea unui cîte unul. Greg Ford răsfoia paginile unui scenariu. La fel ca temperatura care se ridică într-un termometru, aşa se ridica şi tensiunea lui Annie cu cîte un grad pentru fiecare secundă de aşteptare ca el să-şi înalţe privirea. Inima începu să-i bată mai tare. Picături de sudoare îi sclipeau între sîni, iar genunchii i se înmuiară puţin.

La naiba, era chiar culmea.

"Annie Oakley, eşti o perversă!" Cu toate acestea, partea dură din ea aproape că ar fi dorit să fi făcut ceva care să-l înfurie. Merita tot acel zgomot. Îşi promise să o facă înainte să se termine de turnat acel film.

Adică, dacă obţinea postul.

– Mi-au spus că eşti bună, zise el.

– Sper să fii mulţumit. De munca mea, vreau să spun.

Îi auzi pe bărbaţi rîzînd şi încercă să-şi împiedice sîngele de a-i ajunge în obraji. Renunţă şi rîse cu ei.

Greg Ford nu schiţă nici un zîmbet.

– Este primul tău film întreg?

– Sper.

– Ai de gînd să-mi atragi atenţia făcînd cascadorii nebuneşti ca Jackson?

– Am venit în locul lui Julie McLean.

El trăsări, iar ceilalţi tăcură, deodată. Aha, îşi spuse Annie. Atinsese deja un punct sensibil şi nici măcar nu ştia despre ce era vorba. Ştia doar că venise s-o înlocuiască pe o cascadoare rănită din cauza unei căzături de pe cal.

Greg bătu cu capătul de gumă al unui creion în coperta scenariului.

– Sper să faci treabă bună.

Părul de pe ceafă i se zbîrli. Treaba aceea era destul de grea pentru o femeie şi fără să fie nevoie ca Julie să fie învinuită pentru vreo greşeală prostească a calului. Annie îşi încrucişă braţele, iar ochii i se îngustară.

– O cunosc pe Julie McLean, domnule Ford.

Este precisă, profesionistă şi cu capul pe umeri...

El trînti deodată scenariul pe masă, făcînd-o să tresară.

– Am urcat-o într-un avion-ambulanţă ieri. Ce crezi că am făcut, că am certat-o în timp ce ei o ridicau?

Se confrunta deja cu Greg Ford. Trebuia să aibă mai multă grijă pe viitor.

– Calul se numeşte Dickens[1], spuse el. Aşa şi este. Julie era atît de preocupată să-l ţină în frîu, încît n-a văzut locul unde era şarja. Cînd aceasta s-a declanşat, el a azvîrlit-o şi a trecut peste ea. A avut noroc că nu şi-a rupt decît piciorul.

Annie rezistă tentaţiei de a se mişca de pe un picior pe altul ca acel nefericit cascador.

– Îmi pare rău, spuse ea. Am înţeles greşit. Bănuiesc că e-n regulă.

– Greşelile nu sînt niciodată în regulă.

Vocea lui era puţin mai ridicată decît şoapta vîntului slab care le sufla praf peste cizme.

– Dacă treaba e făcută bine, nimeni nu păţeşte nimic.

Ea înţelese, deodată, mai mult decît spuneau

1. diavol

cuvintele. Nu voia ca totul să meargă bine numai pentru că aşa spunea el sau pentru că reputaţia lui era în joc şi nici pentru că depăşeau bugetul şi erau în întîrziere.

Îl certase pe băiat pentru că-i păsa. Vocea i se transformase în nisip şi mîinile în pumni cînd vorbise despre Julie McLean pentru că-i păsa. Annie văzu acest lucru săpat adînc pe chipul său dur; autoînvinuirea şi autoacuzarea îl măcinau, pur şi simplu.

– Te simţi vinovat de accident, spuse ea încet.

– Sînt vinovat.

Privind în ochii de culoarea cerului la prînz, Annie îşi spuse că nu mai întîlnise niciodată un bărbat atît de fascinant. Duritatea lui era naturală, tare ca piatra. Dar inima lui era mai mare decît toată întinderea aceea din jur. Şi, în afară de motociclistul zgomotos care îşi gonea Harley-ul spre orizont, toţi cei aflaţi la masă ştiau acest lucru.

Respectul ei faţă de Greg trecu peste zvonuri şi sări drept în realitate. Un zîmbet îi apăru pe chip ca o rază de soare şi, aplecîndu-se puţin înainte, îl îmbrăţişă scurt.

– Cred c-o să-mi placă să lucrez cu tine.

El sări ca muşcat de un şarpe.

– Poftim?

Privirea lui încruntată o făcu să zîmbească şi mai mult.

– O să fie amuzant.

– Cascadoriile nu sînt *amuzante.*

– Zău? făcu ea şi, apropiindu-se de masă, îl lovi uşor cu şoldul. Spune-mi ce trebuie să fac şi o să vedem noi, şefule.

Revenindu-şi, Greg se uită la cei şase, dintre care nici unui nu-şi putea ascunde zîmbetul, deşi încercaseră cu toţii.

– Haide, şefule, spuse unui din ei rîzînd uşor. Spune-i ce trebuie să faceţi.

El făcu o pauză. Foarte, foarte îndelungată.

– Mai tîrziu o să reluăm scena cu calul. Azi vom avea o altă cascadorie.

– Ce anume?

Annie avu impresia că-şi aude dinţii scrîşnind. Inima i se opri în loc. Avea nevoie de slujba aceea.

Ştia că trupul ei mărunt, blugii strîmţi, pieptul mic şi înălţimea ei de un metru şaizeci nu erau foarte impresionante. Alături de Greg Ford nu părea destul de mare, nici destul de puternică.

Ştia asta. Şi el ştia. Dar gimnastica, artele marţiale, aerobica şi cascadoriile, la naiba, chiar şi numai pura îndărătnicie, erau de ajuns.

– Annie, îi spusese tatăl ei, îţi vei dovedi talentul în fiecare zi în această meserie, asta-i clar. Dacă-ţi face cineva probleme, tu doar înalţă bărbia şi uită-te la el de-a lungul nasului ăluia al tău slăbănog. Asta-l va face să se gîndească mai bine. Dacă nu merge, scutură-ţi părul puţin; asta-l va distrage.

Nu-i făcea nici o plăcere, dar procedă aşa cum o învăţase tatăl ei. Îşi propti o mînă în şold, îl privi pe Greg Ford drept în ochi şi îşi scutură părul de culoarea fildeşului peste umăr.

– Pot să fac orice doreşti, domnule Ford. Absolut orice.

Fluieratul scăzut îl scoase altcineva. Provocarea rămase în privirea lui Annie.

Greg o măsură din cap pînă în picioare, zăbovind mai mult asupra ochilor decît asupra mărimii ei. Primi răspunsuri la întrebări fără să le pună măcar.

– Cascadoria constă în faptul că tu şi cu mine trebuie să stăm pe bancheta din spate a unei maşini care se răstoarnă în prăpastie.

Ea schiţă un zîmbet slab, sperînd să mascheze astfel un sunet sec.

– Bancheta din spate, repetă ea.

– Începe ca o scenă de dragoste, care apoi devine primejdioasă.

Îi venea să creadă.

El îi înţelese imediat îngrijorarea şi cauza acesteia. Mai sărise şi altădată din maşini în mers. Dar gîndul de a o executa alături de Greg Ford făcea ca tensiunea să-i crească pînă la cer.

– Crezi că te descurci?

Adică putea să se descurce cu el?

Îşi îndoi degetele care erau proptite pe şold.

– Mă descurc. S-ar putea chiar să-mi placă.

Avu loc o descărcare electrică între ei. Acum simţea o altfel de nervozitate – care nu-şi desfăcea aripile să zboare. Nu îi era de ajutor acea tensiune care emana din el în valuri fierbinţi.

– O să-ţi explic mai întîi şi după aceea o facem, spuse el.

– Am înţeles.

– Dacă ai întrebări, le pui, nu-ţi dai părerea.

Ar fi vrut să-l întrebe dacă vocea lui suna totdeauna ca nisipul frecat pe piatră sau dacă avea vreo legătură cu apropierea bruscă dintre

ei.

Următoarea lui întrebare o luă prin surprindere.

– Ţi-e frică?

Ea înghiţi praf şi aer uscat.

– Puţin.

– E bine. Sinceritatea e regulă numărul unu aici. Dacă ai griji, îndoieli, suspiciuni, premoniţii, nervi, vii la mine. Gata, băieţi, haideţi să-i explicăm.

Luă un cronometru şi îşi trecu degetul mare peste carcasa uzată. Înainte ca ea să-i urmeze pe ceilalţi spre un Sedan parcat în soare, el o opri cu cîteva cuvinte rostite în şoaptă.

– O să vii la mine, Annie?

Temîndu-se foarte mult că răspunsul i se putea citi în ochi, ea se întoarse. Era genul de bărbat la care o femeie s-ar fi dus dacă avea probleme. Exact genul care o speria de moarte. Un cascador nebun care putea omorî pe cineva. Unui sentimental care-i putea zdrobi inima. Cascadoria era ceva mult mai sigur.

– Dacă voi avea vreo problemă cu o cascadorie, vei fi primul care va afla, domnule Ford.

– Hai să ne apucăm de treabă.

– Hai.

Sinceritate sau nu, ea îşi păstră setul de fluturi numai pentru sine.

Două cutii de bere ţineau harta care reprezenta partea de est a muntelui. Cronometrul stătea deasupra, aşteptînd clipa începerii cascadoriei. Un scenariu, citit şi răscitit, cu marginile îndoite, fu deschis deodată de o pală de vînt şi coperta se izbi de masă.

Annie se uita la Greg care îi explica totul pentru a treia oară.

Ce-i drept, avea reputaţia de a-i plăcea perfecţiunea. În cascadorie, eşecurile loveau ca un bici. Odată cu căderea lui Julie, biciul lovise, în sfîrşit, în plin. Greg nu s-ar fi putut simţi mai vinovat şi mai torturat.

– E nevoie să-ţi mai explic o dată?

Tonul îi era aspru, dar se voia blînd.

Cu toate acestea, Annie îşi încrucişă repede braţele şi îşi ascunse un zîmbet în dosul mîinii. Scutură din cap şi un „Nu" strangulat îi scăpă de pe buze.

– Eşti sigură?

Era atît de sincer.

Ea le aruncă o privire celorlalţi cerîndu-le ajutorul, dar ei se uitară în altă parte.

– E în regulă, Greg.

– Vreau ca totul să-ţi fie foarte clar înainte să ne urcăm în maşină.

– Greg, spuse ea, punîndu-i mîna pe braţ.

Era un om extraordinar şi îl admira din ce în ce mai mult cu fiecare clipă care trecea.

– Dacă-mi mai explici o dată, o să ştiu toată aerodinamica, termodinamica şi orice altă dinamică implicată în cascadoria asta. Înţeleg. Pe cuvînt.

Luîndu-i uşor creionul din mînă, îi repetă instrucţiunile şi trasă itinerariul descris de el.

– Ne aşezăm pe bancheta din spate, reluînd mişcările pe care actorul şi actriţa le-au făcut în scena de dragoste. Apoi, tu împingi schimbătorul de viteze în poziţie neutră. Mişcarea noastră face ca maşina să pornească pe drumul şerpuit al muntelui. Te întinzi peste scaun să ţii volanul; ne lovim de peretele muntelui de vreo două ori. După aceea, maşina intră în parapetul vechi, se prăbuşeşte vreo două sute de metri şi explo-

deză. Noi sărim şi ne rostogolim cu trei secunde înainte ca acest lucru să se întîmple. O facem o singură dată.

Simplu. Sau aşa ar fi fost dacă el nu ar fi venit atît de aproape. Luă o mînă de şuviţe sclipitoare desprinse de la locul lor şi care îi fluturau pe piept şi îşi trecu degetele prin ele.

– Mătase.

Fiecare fir deveni viu şi ataşat la un nerv. Inima lui Annie stătu o clipă în loc. Un tremurat uşor i se strecură printre clavicule, dar ea goni acea senzaţie. Acum se agita în jurul ei ca o cloşcă, iar în clipa următoare între ei exista legătura bărbat-femeie.

– Acum o să vrei să-mi verifici dinţii? Mă simt de parcă s-ar pune pariuri pe mine la curse.

Ceilalţi izbucniră în rîs. Greg, nu.

– Îmi pariez viaţa pe tine, Silk[1]. Nu-i ceva ce fac cu uşurinţă sau cu străinii.

Ea îşi ridică faţa spre el.

– Nici eu nu mă întind pe bancheta din spate cu uşurinţă. Sau cu străinii.

---

1. mătase

Greg se strîmbă uşor.

– Eu îmi iau munca în serios.

– Am observat.

Ea se menţinu pe poziţie, conştientă de ceva nou în ochii lui, o dorinţă de a-i oferi o şansă. Îşi simţi inima înălţîndu-i-se.

– Bine, Silk. Dar leagă-ţi părul înainte să urcăm în maşină.

– S-a făcut.

Repetară fiecare detaliu. Se tîrîră în şi afară din maşină, trîntind portierele în timp ce el o bombarda cu întrebări rapide în legătură cu ce trebuia să facă. Annie îşi spuse că dacă el zîmbise vreodată, acest lucru se întîmplase, cu siguranţă, într-o altă viaţă; acum era strict cu gîndul la treabă.

Un asistent de producţie se apropie în vîrful picioarelor şi scînci:

– Turnăm scena asta înainte de apusul sbarelui?

Stînd tulburător de aproape unul de altul pe bancheta din spate, Annie văzu o venă pulsînd pe gîtul lui Greg.

Asistentul îşi vîrî capul cu început de chelie pe geamul deschis al maşinii, strîmbîndu-şi şapca.

– Regizorul face scandal pentru întîrzieri, Ford.

Ştii foarte bine.

Judecînd după felul cum ceilalţi cascadori începură să-şi privească vîrful ghetelor, întorcîndu-şi, apoi, privirile spre orizont, toată lumea de pe platou ştia.

– Sîntem aproape gata, zise Greg.

– Aproape gata nu înseamnă nimic.

– Pornim imediat.

Asistentul zîmbi încordat şi vorbi într-un radioemiţător.

– Zice că pornesc imediat.

Nimeni din echipă nu se mişcă pînă cînd nu se stinse zgomotul din aparat. Cineva scuipă nişte tutun în praf.

Greg întinse mîna automat pentru a o ajuta pe Annie să iasă de pe bancheta din spate.

– Eşti gata?

– Ca întotdeauna, spuse ea rîzînd.

Era la fel de pregătită ca o maşină gata de pornire din mai multe puncte de vedere.

O oră petrecută în apropierea lui Greg Ford o făcuse să-i simtă pe trup fiecare atingere a mîinilor, fiecare lovire întîmplătoare a genunchilor şi pulpelor. Răsuflarea unui bărbat foarte aproape de urechea ei o excită dureros. Îşi trecu pe după

ureche o şuviţă de păr ca pentru a-i da un semnal creierului în sensul de „Gata cu prostiile."

– Costumiera ţi-a adus îmbrăcămintea, spuse Greg, arătîndu-i o grămadă de satin alb strînsă pe masa cu harta.

– Mulţumesc.

– Te poţi schimba acolo.

Annie porni repede spre rulotă, bucuroasă să scape din aerul sufocant al maşinii, a cărei banchetă aluneca pe piele şi mirosea atît de bine. În genul acelora de care un bărbat şi o femeie puteau profita din plin.

Greg o apucă de braţ şi ea gemu uşor.

– Nu uita, dacă ţi-e frică, spune-mi. E o regulă.

Îi înţelesese greşit starea de tensiune. Faptul că se depărta de el repede nu însemna că trebuia să creadă că i-ar fi fost frică.

De ce să-i fi fost? Nu profitase de locul închis în care se aflaseră pentru a-şi pune mîinile în altă parte decît unde trebuia. Ea era cea care trebuia să nu se mai gîndească la un film de dragoste şi să revină la realitate.

– Lucrez în acest domeniu de cîtva timp, domnule Ford. Pot să fac o săritură şi o rostogolire.

El o privi cu atîta duritate, încît ea crezu că va înjura sau va scuipa.

– „Domnule". Mă face să mă simt de parcă aş fi tatăl cuiva.

– Tatăl meu spune că eşti unui din cei mai buni.

– Rusty Cartwright?

– Îhî.

Întotdeauna stătea mai dreaptă cînd se pomenea numele tatălui ei, care era aproape o legendă în domeniu.

– A fost un călăreţ excelent la vremea lui, spuse Greg.

– Absolut.

– Şi Julie McLean era bună.

– Ce vrea să însemne asta?

El îşi propti mîinile în şolduri şi îi aruncă o privire ca a unui om care vede un zid de cărămidă venind spre el cu o viteză de şaizeci de mile pe oră, calculînd cu sînge rece fracţiunea de secundă cînd să frîneze.

– Eu am proiectat acea cascadorie. Cineva s-a rănit. Următoarea e şi mai periculoasă. Dacă nu vrei să lucrezi cu mine, poţi că pleci chiar acum şi nimeni nu te va învinui. Eu am făcut tot ce-am

putut ca să iasă bine, dar nu pot garanta...

Ea scuturâ din cap.

– În viaţă nu există garanţii.

– Am vrut doar să ştii că eu voi conduce totul.

Imagini în care el era deasupra ei o făcură să roşească. Trebuia să întrerupă acea tensiune dintre ei, altfel nu se vor putea concentra asupra cascadoriei. Aşa că se aplecă spre el şi îi spuse cu o voce scăzută:

– De asta mă şi temeam.

O clipă, ochii lui sclipiră, pur şi simplu. Îşi înclină capul şi o privi calculat.

– Am făcut cumva ceva greşit acolo?

– Ah, n-aş spune asta. Aş putea s-o gîndesc, dar nu s-o spun.

El îşi dădu capul pe spate şi începu să rîdă.

Annie regretă imediat că nu îl amuzase nici măcar o dată, că nu îl scăpase de tensiunea care îl strîngea ca un piton înfometat pînă în clipa aceea. Voia ca ea să ştie că pusese tot ce avea mai bun în proiectarea acelei cascadorii. Iar ea voia ca el să se destindă şi să se bucure puţin.

– Ce-ai face dacă aş pleca în timpul unei filmări? întrebă ea cu îndrăzneală. Ce-ai face fără mine?

– L-aş îmbrăca pe unui din bărbaţi în rochie. Aşa cum s-a făcut înainte.

– Ei? Pe bancheta din spate? făcu ea şi izbucni în rîs. Nu se poate. Nu, nu. Ai nevoie de mine, Ford, hai, recunoaşte.

După care porni spre rulotă.

Greg o urmă.

Annie luă rochia de pe masă şi apoi se răsuci, lovindu-l. Se izbiră piept în piept.

– Iartă-mă, spuse el atingînd borul pălăriei de cowboy negre şi prăfuite, pe care o luase de pe aceeaşi masă şi şi-o trăsese pe ochi.

– Faci asta cu fiecare cascador din echipă sau numai cu femeile?

– E meseria mea.

– O siguranţă absolută e imposibilă.

– Ştiu.

Cuvîntul acela păru săpat în stîncă.

– Dar nu pot...

– Să garantezi. Nu-ţi face griji. Mama mi-a spus mereu că am mai multe vieţi decît o pisică.

– Nu e nevoie să-ţi rişti una cu mine.

– Nu? făcu ea venind lîngă el şi apoi adăugă cu o voce care o imita pe a Marlenei Dietrich: Cred că eşti unui din cei mai periculoşi bărbaţi pe

care i-am întîlnit vreodată.

Imită bine vocea groasă, dar uită de accentul german.

Greg înţelese fiecare cuvînt. Înghiţi în sec şi ochii i se întunecară ca şi cum un nor ar fi trecut prin dreptul soarelui.

Nu erau nori, îşi spuse Annie, nici pe cer, nici în ochii lui. Poate era vreo eclipsă. Unul din acele rare momente cînd planetele se aliniază, lumile se ciocnesc, pămîntul se cutremură...

– Hei, şefule, strigă unui din oameni. Ţi-au adus costumul.

Vraja se destrămă. Ea îi atinse pulpa cu rochia pe care o ţinea strîns şi îşi ascunse emoţia cu un rîs uşor.

– Gata. Trebuie să mă duc să mă schimb.

Annie intră în rulotă şi se duse în vîrful picioarelor să se uite pe fereastră. Paşii lui atingeau cu şi mai multă fermitate pămîntul. Nu voise să-i creeze o stare de tensiune şi mai mare.

Îşi ţuguie buzele şi începu să fluiere cît de tare putea, fredonînd o versiune a cîntecului *Falling In Love Again.*

Ca şi cum ar fi fost înţepat brusc de o albină, el îşi duse mîna la ceafă şi strînse cu putere. Se

întoarse apoi încet-încet, şi privi în direcţia rulotei.

Annie se lăsă în jos. Viaţa era prea scurtă pentru a o trăi atît de încordat. Omul mai trebuia să şi rîdă din cînd în cînd, înainte de sfîrşitul secolului.

Şi tu eşti femeia care poate rezolva treaba asta, murmura ea pentru sine.

Hei, de ce nu? Niciodată nu refuzase ceva riscant.

Doi

Mirosul de fum de ţigară pătrunsese în pereţii din placaj ai rulotei. Annie îşi lăsă nasul să se obişnuiască. Avu nevoie de cinci secunde de nemişcare pentru a-şi face picioarele să nu mai tremure.

Întotdeauna avusese încredere în sine, acel gen de încredere pe care o putea acţiona ca pe un întrerupător de lumină. Cînd accepta o slujbă, refuza să se gîndească la aspectele negative.

Dacă o persoană se gîndea la eşec însemna că se aştepta să dea greş.

„Trăieşte tot." Aceasta era motto-ul ei. La cincisprezece ani şi-ar fi tatuat aceste cuvinte pe umăr dacă tatăl ei n-ar fi scos-o repede din salonul unde se făceau tatuaje. Întotdeauna înfruntase viaţa cu curaj. Moartea unui frate la douăzeci şi doi de ani şi întreruperea carierei tatălui ei datorită artritei provocate de prea multe lovituri, o învăţaseră să se ia de piept cu viaţa. Nimeni nu a spus vreodată că avea să ţină o veşnicie.

Pe de altă parte, Greg Ford părea hotărît să se teamă la fiecare cotitură primejdioasă a vieţii. Deşi nu era o filozofie greşită pentru un coordonator de cascadori, provoca o extraordinară măcinare a nervilor.

Dacă ar fi ţinut hăţurile mai strîns, i s-ar fi albit încheieturile degetelor, îşi spuse Annie.

După o zi, îl plăcea şi îl respecta destul de mult pentru a voi să-l ajute. Să-l scuture puţin. Să-i mai ia din rigiditate.

Rîzînd uşor, îmbrăcă ceea ce adusese cu ea. Mai întîi era un costum lipit de corp menit să-i protejeze pielea cînd avea să intre în contact cu pămîntul. Apoi, cotierele şi genunchierele. Încheie

apoi nasturii rochiei iungi pe care trebuia să o poarte, care era din satin alb.

Annie se întrebă în treacăt de ce eroina acelui film trebuia să poarte aşa ceva în Monument Valley. Dar nu era treaba ei să caute sensul în filmele de acţiune. În schimb, trebuia să-şi stăpînească emoţiile înaintea unei cascadorii.

Materialul îi atingea braţul pe care Greg îl ţinuse mai înainte cu cîteva clipe. „Mătase," spusese el atunci. Un singur cuvînt răguşit care îi dădea palpitaţii.

Şi aceea era tot viaţă, îşi spuse ea cu amărăciune, zîmbind trist. Partea sexy şi dulce. O femeie deşteaptă se putea bucura de ea fără să se lase învinsă. Avea o treabă de făcut.

Dacă viaţa e scurtă, atunci s-ar putea spune că poveştile de dragoste din filme durează cîteva secunde.

Părul îi sclipi cînd trecu cu peria prin el, după care îl strînse aşa cum îl avea Belinda Saint în scena următoare. Aşa cum îi ceruse Greg. Bău puţină apă de la robinet, îşi tamponă buzele, după care închise ochii şi îşi luă inima în dinţi.

Fluturii erau tot acolo, transformaţi acum în avioane 747, transmiţînd un mesaj pe care nu-l

putea ignora. Faptul că urma să stea la orizontală cu Greg Ford pe bancheta din spate a unei maşini era mult mai periculos decît orice alt efect special.

– Asta da vitalitate!

Mijlocul după-amiezei pe un drum de munte prăfuit. Nisipul izbea geamurile, purtat de un vînt fierbinte. Annie şi Greg se sufocau în maşină, *aşteptînd semnalul de filmare.*

– Gata? întrebă Greg.

Annie încuviinţă. Trase adînc aer în piept şi privi în acei ochi cu colţurile adînc ridate.

– Vrea să facem exact ce au făcut şi actorii, aşa încît secvenţele să se potrivească.

Greg se referea la regizorul Lucas Stone.

– Vor îmbina imaginile în care apare maşina cu părţi din scena în care apare Belinda.

Belinda Saint era vedeta filmului. Îşi petrecuse trei zile pe bancheta din spate a acelei maşini împreună cu Nicholas Strand filmînd scena de dragoste.

Mai degrabă scena torturii, îşi spuse Annie

mişcîndu-se pentru a face mai mult loc.

– Bine, zise ea. Orice e nevoie.

– Asta înseamnă să ne sărutăm.

– Zău?

Buzele o mîncau în locul unde le atingea cu limba, de parcă ar fi gustat ceva condimentat şi încă o mai ardea.

– Nu putem să trecem brusc de la o secvenţă în care apar doi oameni îmbrăţişaţi pe bancheta din spate la o imagine în care se văd doar două capete care stau de vorbă, explică Greg inutil. Trebuie să...

– Am spus eu că mă supăr? întrebă ea, înălţîndu-şi bărbia.

Pe chipul lui apăru un zîmbet stins.

– Hai s-o facem.

Aruncă o privire hîrtiei pe care o avea în mînă şi care conţinea o listă cu mişcările pe care trebuiau să le facă pentru a simula scena de dragoste.

– De obicei sînt mai spontan.

O glumă! Annie, practic, se aruncă de gîtul lui şi îl sărută.

– Vrei să mă faci să nu am emoţii? îl tachină ea.

– Ai?

– Tot atîtea emoţii cîte ar avea o femeie care s-ar afla pe bancheta din spate a unei maşini alături de un străin care e pe cale să o sărute.

Bătu din gene şi se prefăcu timidă.

Greg clătină din cap şi izbucni într-un rîs care ei îi aminti de un tunet îndepărtat.

– Credeam că eşti mult mai curajoasă.

– În locul de unde vin eu, ăsta e, într-adevăr, un mare curaj, spuse ea şi îşi strecură degetele pe sub reverele smochingului lui, trecîndu-şi palma peste cămaşa plisată. Frumoasă.

El zîmbi din nou, dar zîmbetul nu se potrivea cu prudenţa din ochi.

– Speram să-ţi placă.

– Care crezi că e subiectul acestui film, de fapt? O femeie în rochie de seară, un bărbat în smoching şi un Mercedes pe un drum de munte în Arizona. E mult de mers pînă la următorul loc de parcare.

– Poate că tatăl ei are o puşcă de vînătoare.

– Poate.

Annie îl simţi că se relaxează puţin. În ultimele zece secunde se uitase de vreo cinci ori pe hîrtie. Ceea ce se putea considera o îmbunătăţire.

Ea zări fragmente de fraze, scrise cu litere negre de tipar:

„Două capete pe geamul din spate. Se sărută. Se lasă în jos."

– Ce romantic, remarcă ea ironic.

El se uită din nou pe geam. Annie ştiu cînd se dădu semnalul după felul în care se încordă trupul lui.

– Acum ne sărutăm?

Privirile li se întîlniră. El îşi trecu mîna peste părul ei, o mîngîiere blîndă, dar nu atît de blîndă încît ea să înţeleagă greşit puterea degetelor care îi cuprinseră ceafa ridicîndu-i faţa spre el.

– Cred că da.

Începură. Hainele se frecau de haine. El era atît de serios şi de atent. În ceea ce o privea pe Annie, pînă în clipa cînd maşina porni pe drumul de munte, totul fu doar jucarea unui rol.

Începu să vorbească folosind un accent sudic la fel de şocant ca şi cuvintele în sine.

– Ai mai făcut asta, nu?

– Am ani de experienţă, spuse el, frecîndu-şi buzele de ale ei.

Se referea la cascadorie.

Ea se referea la afaceri.

– Atunci înseamnă că sînt în deplină siguranţă cu tine?

– Deplină.

Ea se întristă.

– De asta mă temeam. Tata mi-a spus...

– Tatăl tău nu-i aici şi dacă ar fi fost...

Nu apucă, însă, să încheie fraza. Annie avu impresia că ceea ce urmă avea legătură cu biciuitul cailor.

Greg o cuprinse în braţe şi îi atinse buzele seducător. Seducător, pentru că se reţinea puţin, oprindu-se la limita autocontrolului, atît al lui cît şi al ei. Seducător, pentru că nu se prefăcea în totalitate.

Îi apucă buza de jos cu buzele lui, fără să se folosească nici un pic de dinţi şi deschizînd gura doar pentru a-i spune în ce parte să se aplece şi unde să-şi pună braţele. După aceea îşi strecură mîna pe sub şezutul ei trăgînd-o mai aproape.

Limbi de foc îi dansau pe piele şi drăcuşori de praf pluteau în căldura deşertului. Îşi umezi buzele, atingîndu-le cu limba din greşeală pe ale lui. Răsuflarea îi mirosea a mentă şi a ţigara pe care o fumase pe jumătate şi pe care o aruncase nerăbdător înainte să se urce în maşină.

Ar fi vrut să întrebe dacă puteau deschide un geam – căci acele răsuflări întretăiate nu-i umpleau plămînii cu aer – dar, înainte să apuce să facă acest lucru, el murmură un ordin cu un glas răguşit:

– Lasă-ţi capul pe spate.

Îi răsfiră părul pe speteaza banchetei. Numai faptul că el trebuia să facă asta nu minimaliză efectul, mai ales cînd îi surprinse expresia de pe chip.

Cu cealaltă mînă îi mîngîia toracele, avînd grijă să ocolească partea delicată de sub sînul care îi atingea degetul mare de fiecare dată cînd ea făcea cîte o mişcare.

– Inima-ţi bate mereu atît de repede? o întrebă el.

– Inima unei femei trebuie să bată repede într-o situaţie ca asta, altfel ar fi considerată moartă.

Rîsul lui fu ca duş rece pentru ea. Ar fi vrut să-l audă din nou.

O aplecă şi mai mult pe banchetă. Lumea întreagă se înclină. Aşa era scenariul; ea trebuia să se lase în jos pentru a ieşi din imagine, iar el trebuia să se aplece deasupra ei.

– Greg? Am auzit eu de expresia „a lucra sub cineva", dar asta-i pur şi simplu ridicol.

O glumă slabă.

El, rîse, oricum, însă. Tot mişcîndu-se, lovi portiera cu cizma.

– Să le ia naiba de maşini străine, zise el atunci şi maxilarul îi deveni rigid. Trebuie să te mişti, totuşi, chiar atît de mult?

– Nu-i tocmai uşor pe bancheta din spate.

– Spune doar că nu-i greu.

Ea rîse, dar acest lucru îi făcu trupul să se mişte sub al lui.

Îl auzi înjurînd încet. Cu atenţie, cu foarte, foarte multă atenţie, se lăsă deasupra ei. Muşchii braţelor îi erau încordaţi fiindcă se ţinea la cîţiva centimetri distanţă.

– Ştii ce urmează?

– N-aş fi femeie dacă n-aş şti.

Gura lui se strîmbă puţin. Lăsîndu-şi toată greutatea într-un singur braţ, îi dădu la o parte de pe gît cîteva şuviţe de păr ca fildeşul. Nici un aparat de filmat din lume n-ar fi putut surprinde acea atingere plină de tandreţe. Ea închise ochii.

– Nu trebuie să te mai prefaci acum, murmură el. Nu ne mai filmează.

Deschise ochii. Cine vorbise de prefăcătorie?

– Încă o jumătate de minut şi pornim.

În ceea ce o privea, lucrurile se mişcau deja destul de repede.

Răsuflările li se amestecară. Cineva înghiţi în sec. Annie întoarse capul şi deschise gura pentru a trage aer în piept.

– Greg?

– Mătase.

De data asta se referea la pielea de sub urechea ei.

Dumnezeule, ce bine era! Scîntei mici îi străbătură gîtlejul cînd el îl atinse cu degetul arătător.

– Nu ne pot vedea, spuse ea aproape în şoaptă.

Voia să spună că nu trebuia să joace scena identic. Dar, în acel context, suna ca o permisiune.

Încercă să se ridice în capul oaselor.

– Am vrut să spun că...

O prinse înainte să apară în cadru.

– Ştiu foarte bine ce-ai vrut să spui.

Atinse cu genunchiul interiorul genunchiului ei, excitînd-o din nou, fără să vrea. Puse celălalt

genunchi pe podea şi se uită la cronometru, după care îi făcu cu ochiul.

– Să nu zici că n-avem noroc.

– Cît mai avem?

– Iubito, o viaţă n-ar fi de ajuns.

Încerca să înseninеze atmosfera cu umorul lui. Iar ea încerca să nu-i atingă pieptul cu sînii cînd rîdea.

El deveni serios.

– Vreo treizeci de secunde. Nu-i bine?

Treizeci de secunde, îşi spuse ea. Nu era greu. Să stea acolo cu Greg Ford deasupra ei, în timp ce ea număra cusăturile din tavan, iar el se juca absent cu părul ei.

Atunci înţelese Annie de ce scenele de dragoste scăpau de sub control, de ce căsniciile vedetelor de cinema erau la fel de imprevizibile ca lava. Ceva se revărsă în ea. Începu cînd el o sărută pe gît fără să fie nevoie; se strînse apoi undeva jos, ca un lac nedescoperit dintr-o peşteră. Acele senzaţii care o străbăteau, confuzia, îndoiala surprinzătoare erau destul de greu de îndurat. Spera să nu se vadă oglindite în ochii ei.

Dar se vedeau.

– E o nebunie, murmură el.

Ea încuviinţă, temîndu-se să recunoască ce simţeau amîndoi. Temîndu-se să lase totul neexplorat. Viaţa era prea scurtă...

– Silk?

– Da?

Ezită destul de mult înainte de a se pierde în ochii lui din nou.

El înjură uşor. Privi cronometrul. Se uită apoi la gura ei şi făcu o pauză, atingîndu-i faţa cu răsuflarea caidă.

– La naiba.

Buzele lui le striviră pe ale ei, iar ea îl strînse în braţe. Şoldurile lui îi atinseră moliciunea abdomenului cu o tărie neîndoielnică.

Ea nu-şi dădea seama care parte a trupului lui o atinsese mai întîi. Ceea ce a mişcat-o cel mai mult a fost felul în care a ezitat înainte de următorul sărut, cerut în tăcere.

Îşi înălţă capul şi i se oferi.

La fel de fierbinte ca deşertul din jurul lor, limba lui îi aminti de gustul arzător al primejdiei sau al unei otrăvi dulci. Mîinile lui erau aspre, iuţi, şi o trăgeau spre el cuprinzînd-o de mijloc.

Nu mai era prefăcătorie. Nici vreun joc de copii. În sărutul lui se afla toată nevoia disperată a

unui bărbat care nu mai gustase dragostea de foarte, foarte multă vreme. Nu numai sex, ci şi dragoste adevărată.

Annie ar fi vrut să i-o dăruiască.

Gemu şi îşi desprinse gura de a lui.

– Stai puţin.

– E prea mult?

– Prea complet.

Se opriră. Ea văzu atunci un licăr de emoţie apărîndu-i pe chip. Se uită la ceas. Se scuză.

– Îmi pare rău, Annie, dar...

– Nu.

Îi atinse chipul acoperindu-i buzele cu degetele. O clipă, avu impresia că n-ar fi îndurat să audă. Cum să-l învinuiască de ceva atît de pur şi puternic ca acea nevoie nesimulată? Nu replici de scenariu, nu avansuri proprii vedetelor de cinema; era ceva în care erau implicaţi un bărbat şi o femeie, la fel de real ca viaţa periculoasă.

– Nu trebuie să-ţi ceri scuze pentru faptul că trăieşti, spuse ea şi zîmbi. Acum ne putem concentra asupra scenei.

El răsuflă repede.

– Exact.

Cizma lui atinse schimbătorul de viteze printre

scaunele din faţă. Avu de gînd să facă acest lucru. Îşi îngropă faţa în părul ei şi răsuflarea îi era întretăiată.

– Asta e.

Maşina începu să se legene sub ei şi gravitaţia o făcu să pornească pe drumul în pantă. Roţile începură să se învîrtească, iar zgomotul pietrişului şi al bîrnelor de pe drum le dădea de înţeles că viteza creştea.

– Gata!

Se desprinseră unul de celălalt în timp ce maşina gonea pe drumul de munte. Greg se întinse spre schimbătorul de viteze. O adîncitură a drumului îl aruncă în sus puţin, dar apoi reuşi să apuce cu o mînă schimbătorul şi cu cealaltă volanul. Mîinile lui puternice îi salvară de la prăbuşirea peste marginea prăpastiei.

Acţionînd frîna de mînă pentru a încetini cînd era nevoie, roti volanul spre dreapta. Maşina se frecă de munte cu latura din partea lui Annie, scoţînd un zgomot ascuţit. Această mişcare le mai oferi cîteva secunde, pînă cînd o ieşitură în stîncă îi forţă să revină pe mijlocul drumului. Zgomotul acceleraţiei frenetice se transformă într-un vuiet.

– Pregăteşte-te să sari, îi strigă el.

Mîna lui Annie era umedă pe mînerul portierei. Îl ţinea strîns, întrebîndu-se ce viteză aveau, oare. Fixîndu-şi picioarele pe covoraş, îşi lipi umărul de uşă.

– Sari!

Trase de mîner, dar nu se întîmplă nimic.

– S-a înţepenit!

Drept în faţă, drumul lua o curbă strînsă, după care se termina brusc lăsînd loc cerului şi unui parapet care era menit să nu le opună rezistenţă.

Greg o împinse cu spatele de banchetă şi, ţinîndu-se de portiera lui, o lovi cu piciorul pe a ei care se deschise lăsînd aerul să pătrundă înăuntru. Annie nu stătu nici o clipă pe gînduri şi, plecîndu-şi capul, se rostogoli. Intrînd în contact violent cu pămîntul, se răsuci simţind pietrele ascuţite zgîriind şi sfîşiind, dornice să facă praf orice piele neprotejată.

După cîteva secunde de ameţeală, se opri, cu stomacul întors pe dos şi cu o durere de plămîni. Aerul fu sfîşiat, deodată, de un zgomot similar celui scos de un cuţit frecat de o piatră de ascuţit. Metal frecat de metal. După curbă parapetul cedă cu un zgomot înfiorător, iar cauciucurile scrîşniră

părăsind drumul.

Urmă o tăcere ireală şi absolută. Fără să-şi dea seama, Annie numără secundele. Auzi prăbuşirea în depărtare, zdrobirea metalului şi inevitabila explozie.

Urechile îi ţiuiră şi apoi îi zbîrnîiră. Se auzi zgomotul unui elicopter apropiindu-se din ce în ce mai mult. Îşi ridică privirea şi văzu un bărbat aplecat în uşa deschisă, ce ţinea în mînă un megafon.

– Stop! strigă atunci regizorul, iar Annie se ridică repede şi o rupse la fugă.

După curbă, acolo unde se termina parapetul, pe peticul de pietriş unde se sfîrşea drumul şi începea cerul Domnului, Greg îşi pipăia cu atenţie membrele. Picioarele, gleznele şi genunchii funcţionau, nimic nu era dislocat sau luxat. Era un exerciţiu minor pe care-l făcea după fiecare cascadorie încheiată. Şi unui lipsit de sens, ţinînd seamă de faptul că se oprise la un metru distanţă de o prăpastie adîncă de două sute de metri. Trăia. Cît de rănit putea fi?

– Se unge puţin şi merge, murmură el strîngînd în mînă cronometrul norocos.

Deodată, creierul i se puse în funcţiune.

– Annie!

Se chinui să se ridice în capul oaselor, după care se gîndi mai bine. Ştia că ea sărise. Trebuia să o creadă că ştia să cadă. Aproape că o făcuse lată el însuşi.

Uşa aia afurisită! Probabil că o blocase atingerea de peretele stîncos al muntelui. Încă o semiratare. Încă un final norocos. Îi venea să dea vina pe coordonatorul cascadorilor.

Îşi trecu o mînă peste faţă şi înjură.

– Ticălos nenorocit, tu eşti coordonatorul.

– Şefule! Şefule, eşti teafăr?

Bill Broderick şi Jack Cronyn opriră jeep-ul la cîţiva metri distanţă.

Greg se ridică repede şi tresări cînd simţi o durere în spate. Trebuia să aibă o întîlnire cu cada în seara aceea. Îşi scutură de praf turul pantalonilor şi înaintă spre ei.

– Mă simt grozav. Ce face fata?

– Cascadoarea e bine. Tu eşti cel care era să cadă de la mare înălţime.

– O cădere de la mare înălţime pentru o viaţă

sub pămînt. Interesant.

– Foarte.

Greg îşi ridică privirea cînd auzi o voce feminină. Dacă nu ar fi simţit un gol în stomac cu cinci minute în urmă cînd uşa se deschisese în ultima clipă, ar fi simţit acum.

Venea spre el cu părul desfăcut din panglica bleu de satin şi lumina soarelui dansa printre şuviţele alb-aurii, iar buzele îi schiţară un zîmbet indulgent. Nu păţise nimic. Foarte bine. Pentru că n-ar mai fi suportat să ştie că rănise încă o femeie. Nu după Julie McLean.

Nu după Pam.

Strînse în dinţi o pietricică şi şi-ar fi dorit să fi scuipat tot praful din gură înainte să apară ea. Îşi şterse palmele zgîriate şi însîngerate de cămaşă, după care îşi examină în treacăt zgîrieturile. Nu o văzu decît cînd fu aproape deasupra lui.

– Iu-huu! exclamă ea cuprinzîndu-l cu braţele şi cu picioarele, gata-gata să se răstoarne amîndoi în prăpastie. N-a fost fantastic?

– Ce anume? întrebă el încercînd să-şi pună mîinile pe mijlocul ei, dar se trezi, în schimb strîngînd un sîn.

Îşi trase mîna iute de parcă s-ar fi fript.

Ea rîse şi, apucîndu-l de încheieturile mîinilor, îl trase spre ea, executînd un pas texan.

– Haide!

– Ce naiba...?

– Dansează cu mine.

– E şocată, le spuse el celorlalţi.

Annie zîmbi încîntată.

– De cîte ori ai şansa să dansezi, pur şi simplu, pe marginea prăpastiei? Acum o ai. Mai mult de atît nu se poate.

– Asta poţi s-o mai spui o dată, zise el dîndu-se înapoi. Lumea se micşoră. Două sute de metri de neant şi un nor de fum de la o maşină în flăcări. Vrei să fiu încîntat de faptul că abia am reuşit?

– „Abia" este un cuvînt important.

Ar fi vrut ca el să rîdă, să se bucure, să trăiască. Dar nu-i putea explica, nu în acele cuvinte.

Greg întoarse spatele dezamăgirii ei. Ce voia femeia aceea de la el?

Elicopterul se întoarse spre munte.

– Vrei să te conduc? întrebă regizorul, Lucas Stone, îndepărtînd apoi megafonul de buze şi făcîndu-i semn lui Annie să urce în elicopter.

Annie se uită la Greg. Intenţionat şi foarte

nonşalant îl luă de braţ şi zîmbetul îndrăzneţ îi reveni pe buze.

– Am vrut să dansez cu bărbatul care mi-a salvat viaţa.

Greg o îndepărtă.

– Du-te. Asta-i vorbărie.

Nelăsîndu-se alungată atît de uşor, Annie îl sărută scurt şi fugi spre elicopter.

– Speram să spui asta, îi strigă ea peste zgomotul asurzitor. Îmi plac la nebunie chestiile astea!

Elicopterul se înălţă imediat, şi Greg întoarse spatele valului de praf stîrnit. Imaginea era magnifică. Atunci el de ce nu îşi amintea decît cum ea venea spre el în lumina soarelui, cu ochii sclipitori, rîzînd şi dansînd, atît de plină de viaţă în braţele lui?

Cascadoria fusese cît pe-aci să se termine îngrozitor. Din cauza portierei aceleia înţepenite, timpul le-a fost dat peste cap. Sau sărutul durase cumva prea mult?

– Altfel ce sărut ar fi fost? mormăi el pentru sine şi scuipă puţin praf. Cum a fost secvenţa?

Bill şi Jack răscoleau pămîntul cu vîrful cizmelor.

– El a zis că a fost bună, spuse Jack, referindu-se la Stone.

Greg se urcă pe locul din faţă al jeep-ului ascuzîndu-şi o tresărire. Îi aduseseră vechea lui pălărie *Stetson* pe care şi-o trase mult peste ochi, fără să-l intereseze cum îi stătea cu ea şi cu smochingul prăfuit.

– O să vedem cînd o să avem probele.

Voia să vadă dacă pe film se observa cît de reale fuseseră acele săruturi. Dar nu se putea să-i fi surprins, aşa cum stăteau întinşi pe banchetă, el cu degetele pe sînul ei şi cu limba în gura ei.

– Văd că ţi-ai salvat cronometrul, spuse Bill.

– Totdeauna o fac.

Trei

Annie salută cinci membri ai echipei de cascadori cînd intră în cantină. După ce şi-a luat cameră la micul hotel caracteristic Vestului, a făcut o baie îndepărtînd praful şi sudoarea de pe corp. Acesta mai fremăta încă în urma emoţiilor trăite în ziua aceea. Unele lucruri, însă, nu se puteau şterge. Sărutările, de exemplu. Atracţia.

Primind cu modestie felicitările colegilor pentru cascadorie, îşi trase un scaun.

– Unde-i şeful? întrebă ea.

– Vizionează probelele.

– Poate o să mă duc şi eu să le văd.

– Poate nu, murmură Bill în cutia de bere.

Annie văzu cum Bill şi Jack făceau pe inocenţii examinînd becurile de deasupra barului.

– Nu-i place să vadă şi altcineva probele? întrebă ea.

– Nu-i place să danseze pe marginea prăpastiei.

Le-ar fi putut spune şi ea asta.

– Am fost atît de bucuroasă cînd l-am văzut acolo teafăr.

Cîteva sunete triste şi capete clătinate îi spuseră că dăduse de bucluc.

– Poate ar fi bine să mă duc să-i vorbesc.

– Dacă-i destul de furios, o să te caute el.

Toţi au fost de aceeaşi părere.

– *Poate nu ţi-a spus nimeni, dar Greg Ford n-are deloc simţul umorului.*

– Oricum.

– Nu în ceea ce priveşte cascadoria.

– Uşurel, băieţi, doamna e nouă pe aici.

Glasul lui Greg răsună aspru în spatele ei de parcă nişte degete bătătorite i s-ar fi plimbat de-a

lungul şirei spinării.

Se întoarse imediat.

– Bună, spuse ea cu o voce piţigăiată.

Umbra pe care o arunca borul pălăriei lui o făcu să-şi dorească să fi avut şi ea o pălărie *Stetson* sub care să se ascundă.

– Îţi fac greutăţi băieţii ăştia, spuse el trăgînd un scaun de trestie.

Îl încălecă şi îşi trînti pălăria pe masă.

– Te-ai descurcat bine, Silk. Probele sînt bune.

Annie rîse de uşurare primind complimentul fără nici un efort.

– M-au îngrijorat puţin.

– Berea asta-i a mea?

– Te aştepta, şefule.

Greg se concentră asupra unei sticle pe care se vedeau picături de apă. Plimbîndu-şi degetele de-a lungul gîtului ei, o mişcă în cercuri mici înainte şi înapoi pe suprafaţa mesei.

– Bineînţeles că sînt unele detalii care trebuie discutate în legătură cu ce s-a întîmplat în maşină.

Annie îşi simţi gura uscată.

– S-a înţepenit uşa, adăugă el pentru ceilalţi.

– Dar ce s-a întîmplat? întrebară cîteva glasuri bărbăteşti în cor.

Greg îi studie pe rînd.

– Mai bine zis ce era să se întîmple. Şi ce i-aţi fi spus regizorului.

Îşi îndreptă privirea din nou asupra lui Annie.

În cele cîteva ore cît nu se văzuseră, ea uitase ce efect aveau acei ochi albaştri asupra ei.

Reluă în gînd conversaţia pe care o avusese în elicopter cu regizorul filmului.

– A zis că i s-a părut că am sărit cam tîrziu.

Greg încuviinţă, preocupat ca întotdeauna.

– Şi?

Annie ridică din umeri şi zîmbi.

– I-am spus că *trebuia* să pară periculos.

Ceilalţi izbucniră în rîs. Pînă şi Greg cedă şi schiţă un zîmbet. Toastă în cinstea ei cu sticla de bere.

– Mulţumesc.

– Oricînd.

– Te-a întrebat şi despre dans?

Buzele lui abia se mişcară.

Ceilalţi numărau bulele din propriile sticle.

Annie îşi înălţă bărbia.

– I-am spus că-mi iubesc meseria.

– S-a văzut.

Ceilalţi începură să rîdă. Greg, nu.

– S-a tras pe film, adăugă el.

Stătuse în întuneric evaluînd cascadoria, înfiorîndu-se de fiecare dată cînd banda ajungea la capăt. Unui din operatori nu auzise ordinul de încetare a filmării, aşa că surprinsese o femeie frumoasă şi strălucitoare, într-o rochie albă sfîşiată pînă la jumătatea pulpei, care se arunca de gîtul lui Greg pe marginea unei prăpastii.

Greg stătuse ca o stană de piatră.

Cel care fusese altădată ar fi făcut-o, îşi spuse el, ar fi dansat. Trase o înghiţitură din berea caldă. Nu fusese întotdeauna atît de prudent. Atît de încordat, meditä el în tăcere.

Annie avusese absolută dreptate acolo. Trăiau. De ce să nu sărbătorească?

„Pentru că nu era ceva atît de minunat să trăieşti cînd cei pe care i-ai iubit erau morţi." Greg tresări şi bău din nou. Recunoscu gustul auto-compătimirii. Avea gustul berii calde.

În momentul acela, însă, trebuia să aibă grija unei echipe, un lucru de făcut şi o nouă membră de întîmpinat. Exista, de asemenea, şi mica problemă a ceea ce se întîmplase în realitate în maşina aceea. Nici măcar nu începuseră să discute despre asta.

– Deci, asta e echipa, spuse el începînd de la stînga la dreapta. Pe Bill l-ai cunoscut. Jack, Antony, Chris, Amos. După ce o să terminăm de povestit şi de minţit unii pe alţii, o să-ţi rezerv o cameră la hotel.

Annie se alătură rîsetelor celorlalţi.

– Mulţumesc, dar am făcut-o deja, spuse ea încercînd să nu pară prea obraznică. Cascadoria a mers bine, aşa că mi-am închipuit că o să mă păstrezi.

Ceilalţi rîdeau. Greg li se alătură mormăind.

– Bun venit la bord, îi spuse el, după care ea strînse mîinile tuturor.

Îşi adunase părul într-o coadă, care îi atinse obrazul cînd el îşi ridică sticla de bere într-o ofertă tăcută şi ea îl refuză.

– Bill, roagă chelneriţa să aducă doamnei o limonadă.

Bill se conformă imediat.

– Dacă stau să mă gîndesc mai bine, aş bea şi eu una.

Băieţii mormăiră în cor şi se ridicară în picioare.

– Nu eşti amuzant deloc, şefule, spuse Bill.

– Ia căraţi-vă cu toţii, zise Greg bine dispus.

Se duseră agale într-o încăpere din spate, unde o partidă de poker era în toi. O tăcere plăcută se instală între Annie şi Greg. Ea îi aruncă o privire pe furiş şi văzu că era încruntat.

Aplecîndu-se înainte, îi puse o mînă pe braţ, prea preocupată să spună ce avea în cap pentru a mai da atenţie intimităţii acelui gest.

– Poate a fost greşeala mea. Poate n-am împins în uşă destul de tare.

– Asta ar explica problema *uşii,* zise el fixînd-o cu privirea.

Obrajii ei luară foc. Niciodată nu fusese atît de fericită cînd văzuse o limonadă. Acreala făcu să-i lase gura apă şi buzele i se strîmbară. Acelaşi efect îl avu şi mişcarea îndrăzneaţă a chelneriţei.

– Bună, îi spuse blonda platinată lui Greg frecîndu-şi pulpa de braţul lui cînd îi puse limonada pe masă. Mai vrei zahăr, scumpule?

– Sau îţi place acră?

Cuvintele îi scăpară lui Annie înainte să apuce să-şi dea seama. Sesiză o licărire de umor în ochii lui şi sorbi din pahar. Peste marginea acestuia zări cîţiva cascadori plimbîndu-se prin dreptul uşii încăperii unde se juca poker, încercînd să pară indiferenţi.

– Nu, mersi, îi spuse Greg chelneriţei.

Descurajată, femeia se întoarse la bar.

Morṃăieli şi rîsete grosolane răzbătură din camera cealaltă. Banii îşi schimbau proprietarii. Jack surprinse privirea dezgustată a lui Annie şi ridică din umeri în sens de „am încercat".

Băieţii, îşi spuse Annie. Era evident că oamenii lui Greg ţineau la el la fel de mult cît ţinea el la ei. Poate că erau de părere că-i trebuia o femeie. Annie rămase surprinsă cînd îşi dădu seama că era de acord. Dar Greg Ford nu avea nevoie de o pipiţă platinată dintr-un bar, ci de cineva care putea să aibă grijă de el, să-l scuture puţin, să-i ţină piept. Cineva ca Annie Oakley Cartwright.

– Îmi pare rău pentru... spuse el făcînd din mîini o mişcare inconştientă care imita legănarea şoldurilor chelneriţei. Aşa le place băieţilor să glumească. Cam grosolan cînd eu stau aici cu o altă femeie.

– Poate că ei văd în mine doar o altă membră a echipei.

El nu făcea acest lucru. Licărul din privire îi spunea asta.

Annie încercă disperată să înghită nodul care i se pusese în gît.

– Ar trebui să te tratez cu şampanie, nu cu limonadă. Doar mi-ai salvat viaţa azi.

– Poate că tocmai greşeala mea a pus-o în pericol. Ar fi trebuit să-mi dau seama ce avea să se întîmple din cauza izbirii de peretele stîncos al muntelui.

– Nu se poate prevedea chiar totul.

El scutură din cap, fixînd-o cu privirea.

– Asta aşa e.

Pulsul i se înteţi şi trupul simţi din nou greutatea trupului lui.

– Greg.

– Vrei să vorbim aici?

– Nu chiar.

El se ridică atunci, cu picioarele de o parte şi de alta a scaunului, iar privirea ei fu atrasă momentan de catarama lui sclipitoare, după care urcă spre tulburarea din ochii lui.

– Hai să mergem, spuse el.

Mergeau pe o stradă prăfuită numită High Noon Avenue, care făcea parte din orăşelul acela constuit în grabă.

– Deci ţi-ai luat cameră, spuse Greg.

Annie se cutremură cînd îşi aminti de hotel.

– Pare o îmbinare între *Bates Motel* şi ceva din *Gunsmoke*.

– Pseudo-autentic.

– Dar original.

– Ah, absolut.

Annie zîmbi.

– Aproape că mă aşteptam ca domnişoara Kitty să-mi iasă în întîmpinare.

– Aşa o chemă, spuse el cu toată seriozitatea. Doamna care administrează hotelul ţine undeva în spate vreo şaisprezece pisici pline de purici.

– De aceea miroase aşa?

– Ţi-a dat o cameră la etajul doi?

– Le-am spus că fac parte din echipa de cascadori, spuse ea roşind. Îmi ţineam degetele încrucişate la spate.

Dădu din cap dezamăgit şi ridică praful în mers.

– Trebuie să ai încredere în tine însăţi. Să nu te gîndeşti niciodată că vei da greş.

Ea îşi simţi inima înălţîndu-se.

– Tata îmi spunea mereu asta.

– Ce mai face Rusty acum?

– Eh, ba una, ba alta.

Annie era extrem de bucuroasă de abordarea unui subiect neutru. Din păcate, trebuia să răspundă evaziv, căci tatălui ei, care fusese un renumit cascador pe vremuri şi care devenise un simplu actor, nu i-ar fi plăcut ca oamenii din branşă să ştie starea în care se afla.

– Se descurcă. Şi-a cumpărat o camionetă nouă toamna trecută.

– Călătoreşte?

– Ştii cum sînt cei care ies la pensie. El şi cu fratele meu, Cody, au fost tot timpul pe drumuri.

– Şi tu unde erai?

– Acasă, dorind să fiu la fel de murdară şi să duc o viaţă la fel de primejdioasă.

– Şi mama ta?

– Ne-a părăsit cînd eu aveam treisprezece ani. Spunea că munca tatei era prea primejdioasă, că veneraţia mea pentru el avea să-mi distrugă feminitatea, că fratele meu va sfîrşi prin a se omorî...

Îşi afundă degetele în părul de pe ceafă.

– Te plictisesc.

– Nu, deloc.

Vorbiră pînă cînd ea nu mai putu să oco-

lească întrebarea lui nerostită.

– Un concurs de călărie pe cai nărăvaşi, la Wichita Falls, acum trei ani. Cody a fost aruncat şi şi-a rupt gîtul.

Greg îşi vîrî pumnii în buzunarele de la spate.

– Am impresia că am auzit ceva dar, speram să nu existe nici o relaţie între voi.

– A fost ceva instantaneu.

– Da. Dar îţi trebuie o veşnicie să te obişnuieşti cu gîndul.

Trecuseră de strada lăturalnică pe care se afla hotelul cu vreo sută de yarzi în urmă. Stelele sclipeau pe cer, o spuză de diamante indiferente ce străluceau deasupra unui deşert la fel de indiferent.

– Deci, mama ta nu era de acord cu viaţa de cascador, spuse el în cele din urmă cu o voce slabă şi plăcută, revenind la un subiect mai sigur.

Era o companie plăcută, îşi spuse Annie intrigată de sensibilitatea lui.

– N-a deranjat-o niciodată dragostea mea faţă de cai. Şi-a închipuit să simţeam nevoia să ştiu mai multe despre ei, din moment ce trăiam la fermă. Îi plăcea şi faptul că făceam gimnastică. Era ceva foarte feminin, zise ea rîzînd cu poftă. A

luat foc cînd a aflat că fugeam de la orele de balet pentru a lua lecţii de arte marţiale.

– Centura neagră?

– Gradul trei.

El dădu din cap impresionat.

Annie oftă.

– În sfîrşit, un bărbat care mă apreciază pentru ceea ce sînt în realitate! Mama ar fi atît de încîntată.

Greg rîse uşor. În întuneric sună minunat.

Ea îşi luă inima în dinţi şi se opri lîngă el.

– Greg, în legătură cu ziua de azi.

– N-ar fi trebuit să se întîmple.

Annie simţi ceva mărunt şi plin de speranţă încolţindu-i în suflet.

– De fapt, dacă aşa fi ştiut de fratele tău, nici nu te-aş fi angajat.

– Poftim? făcu ea privindu-l cu gura căscată.

Ea intenţionase să vorbească despre sărut, nu despre muncă.

– Sînt în stare să-mi fac cascadoriile

– Mîine va trebui să cazi de pe un cal nărăvaş. E prea periculos ca să stau liniştit.

Ca şi cum acest lucru ar fi rezolvat totul, se întoarse şi dădu să piece, dar Annie îi strigă:

– Ia stai puţin! Fac gimnastică, exerciţii cu plasa elastică, două ore de aerobică pe zi. Alerg, merg cu bicicleta, înot, urc pe munte şi cobor în coardă. Am absolvit trei cursuri la Şcoala de Conducere de Înaltă Performanţă a lui Bob Bondurant şi mă pot descurca în faţa oricărui animal cu patru copite, inclusiv catîrii!

El se opri brusc la o distanţă de vreo doi metri. Mai întîi se întoarseră şoldurile sale înguste şi, pe urmă, umerii. În cele din urmă apăru şi bărbia, iar ochii o priviră cercetător.

– M-ai făcut catîr?

Nici Clint Eastwood n-ar fi spus-o mai bine sau mai încet.

Annie înghiţi în sec. Îşi propti mîinile în şolduri şi se duse spre el. Îl înfruntă cu bărbia ridicată.

– Da. Pot să fac orice cascadorie pe care o face Julie McLean.

– Silk, n-am vrut să-ţi pun posibilităţile sub semnul întrebării. Am vrut să spun doar că, dacă te-aş fi cunoscut atît de bine – dacă aş fi *vrut* să te cunosc atît de bine, te-aş fi ţinut departe de ceva atît de imprevizibil ca o cascadorie cu cai. Înţelegi?

Înainte ca ea să poată răspunde, el se

întoarse şi porni spre hotel. Annie avea două posibilităţi, să încerce să ţină pasul cu el şi să meargă stil Groucho Marx sau să alerge după el. Naiba s-o ia de mîndrie; fugi după el.

– N-are nici un sens, Ford.

– Pentru mine are.

– Atunci, explică-mi, te rog.

O făcu fără să aibă nevoie de cuvinte. O cuprinse cu braţul pe după mijloc şi o trase lîngă el. După care o sărută. Nu apăsat. Nici uşor. Pur şi simplu, o sărută. În mijlocul lui High Noon Avenue.

Ea îi simţea rezistenţa în interior; în felul cum îi strîngea braţele ţinînd-o aproape şi, totuşi, îndepărtînd-o; în felul în care o ridică pe vîrfuri în loc să-şi plece capul încăpăţînat; felul în care fermitatea i se clătina cînd rostea încet cuvîntul „Silk", lipindu-şi mîinile de spatele ei, strîngîndu-i trupul lîngă al lui, alunecîndu-şi şoldurile de abdomenul ei.

După mormăitul lui şovăitor, ea îşi dădu seama că nu intenţionase să deschidă gura, nici măcar o clipă. Atunci îi simţi gustul limbii.

Bătăile inimii i se înteţiră şi încetă să mai respire. Focuri de artificii îi ţîşneau din vene, iar o

mulţime de scîntei îi dansau pe piele, ca nişte semnale de avertizare. Îşi împleti braţele pe după gîtul lui.

Deodată, o dădu la o parte cu brutalitate.

– Asta nu te face să-nţelegi de ce nu putem lucra împreună?

Annie deschise gura şi aşa rămase.

– Vrei să nu joc în film pentru că mă doreşti?

– Exact.

– Va trebui să-ţi iei gîndul de la asta, Ford.

El se aplecă spre ea, făcînd-o, pur şi simplu, să sară în spate.

– Mai clar, dacă nu te superi.

El reintră într-un spaţiu luminat de lună. Privi cerul încruntat şi îşi frecă ceafa cu pumnul pe jumătate închis, uitîndu-se cu duşmănie la toate acele stele neruşinate.

– Munca de cascador necesită concentrare. O scenă de dragoste pe bancheta din spate a unei maşini...

– ... a fost tot ce s-a întîmplat.

– Am scăpat controlul. Dacă am fi fost mai atenţi, dacă am fi gîndit mai mult...

– Se mai întîmplă şi greşeli.

– Se mai întîmplă şi accidente.

– Asta e viaţa! Nimeni n-ar fi putut să prevadă că uşa aia se va bloca după ce ai frecat maşina de stîncă. Nimeni.

– Dacă am fi sărit mai devreme în loc să ne călărim unul pe altul ca nişte liceeni...

– La naiba, Greg, sîntem profesionişti. Ne-am păstrat sîngele rece şi ne-am descurcat.

– Ar trebui să minimalizăm greşelile, nu să ne descurcăm. Noi creăm impresia de pericol, nu perlcolul adevărat...

– Impresia este faptul că tu crezi că poţi controla absolut tot.

– Zău? făcu el împingînd-o înapoi în umbră, iar umerii ei se lipiră de faţada nevopsită a unui magazin. Crezi că putem controla asta?

Încordarea îi scotea în evidenţă trăsăturile aspre. Stelele sclipeau în ochii lui îngustaţi. Numai Annie ştia cît de dulce era tulburat şi propriul autocontrol. Aşa cum i-ar fi spus orice cascadoare: „Sari doar cînd îţi dai seama în ce intri, nici o clipă mai devreme." Greg Ford era mai bărbat şi mai plin de dorinţă nepotolită decît îşi închipuise ea. Intrase în bucluc pînă peste cap.

El îşi sprijini un braţ de zid, cu palma desfăcută lîngă capul ei. Îşi apropie chipul de al ei

în întuneric făcînd-o să-i ardă obrajii. Tremură la gîndul că şi el ar fi putut simţi acea fierbinţeală. Inima îi dispăru din piept ca o plantă suflată de vînt.

– Unui din noi trebuie să fie stăpîn pe sine, Silk.

Cu degetele mîini libere îi prinse o şuviţă care scăpase din coadă şi murmură între degetul lui mare şi cel arătător.

– Munca asta e destul de primejdioasă...

Annie înghiţi în sec. Problema muncii o putea rezolva.

– Nu-i nevoie să se mai întîmple.

– Dar se va întîmpla.

– Nu se va întîmpla, spuse ea strecurîndu-se pe sub braţul lui şi găsi o rază de lună răcoroasă pe strada pustie. O să ne gîndim numai la lucru.

– Zău?

– Ai putea să faci un mic efort.

– Tocmai asta şi voiam să fac.

Annie speră din tot sufletul să fi fost un zîmbet în glasul lui. Distanţa dintre riscurile bărbăteşti şi curajul feminin nu păruse niciodată atît de mare. Îşi luă inima-n dinţi şi se apropie de el.

El îi luă mîna întinsă fără să scoată un cuvînt şi

i-o strînse. O femeie credea în asemenea mîini, puternice, ferme şi protectoare. Şi Annie ar fi făcut-o dacă buzele lui nu i-ar fi spus lucruri mai sumbre, mai senzuale şi mai primejdioase despre acel bărbat. Se mai prevenise o dată în ziua aceea – un cascador nesăbuit îi putea rupe un picior, dar unui iubitor îi putea zdrobi inima. Pînă cînd avea să afle mai multe lucruri în legătură cu el şi pînă cînd va putea manevra combinaţia explozivă a apropierii lor, avea să se gîndească numai la muncă.

– Numai munca. E în ordine, partenere?

Spera ca el să vadă acea licărire de încredere în ochii ei. Făcuse eforturi imense pentru a o aduce acolo.

– E în ordine, spuse el şovăitor.

Atingîndu-şi uşor osul pieptului, ea izbuti să rîdă încet.

– Mă simt de parcă tocmai aş fi primit slujba.

– A fost cel mai ciudat interviu pe care l-am avut vreodată.

În sfîrşit îl făcu să rîdă. Annie rîse şi ea, luîndu-l de braţ şi, ciocnindu-şi şoldul de al lui, îl întrebă:

– Mă conduci la hotel?

– S-a făcut.

Cizmele lor făceau zgomot pe trotuarul din scînduri şi lumina felinarelor îi întîmpină cînd dădură colţul.

– Lucrurile ar fi mers mai bine dacă am fi apucat să stăm de vorbă aşa înainte, spuse Annie. Am fi ajuns la o înţelegere înainte să se întîmple ceva.

– Crezi că asta ar fi împiedicat lucrurile?

– Ar fi fost mai puţine mişcări false.

– Mai puţine sărutări?

Nici o sărutare, se gîndi Annie, iar inima i se opri o clipă. Nu-i plăceau regretele, viaţa era prea scurtă. Totuşi, ţinînd cont de promisiunile făcute, nu era momentul potrivit pentru a-i spune cît de mult îi plăcuse întîlnirea din maşină. Încă o mai savura.

Îl privi cu coada ochiului. Avea nevoie să fie sărutat. Avea nevoie de tachinări şi zîmbete, de ceva care să-l smulgă din starea în care se cufundase singur. Ea fusese de acord să păstreze o oarecare distanţă între ei. Atunci, de ce avea senzaţia că-l părăsea?

Fiindcă fiecare instinct din trupul ei îi spunea să încalece din nou pe cal, chiar şi după ce acesta o azvîrlise. Chiar dacă o îndepărta. Chiar

dacă o înspăimînta cu forţa lui abia reţinută. Greg Ford avea nevoie de cineva în viaţa lui – de cineva potrivit. Annie Oakley Cartwright avea impresia, firavă, dar categorică, asemeni unei sămînţe plantate primăvara, că ea putea fi acea persoană.

O voce stinsă care suna la fel de misterios ca şi instinctele de care nu se îndoia niciodată, îi şoptea: „Ai putea fi bună pentru el."

O altă voce, care suna mai degrabă ca înţelepciunea tatălui ei, îi spunea: „Scumpo, ar putea fi prea mult pentru puterile tale."

Într-un fel sau altul, trebuia să se hotărască.

Împinseră uşile batante ale hotelului şi intrară în hoi. Încăperea aceea îngustă conţinea un bar lung cu mese aşezate vizavi de el. Un tonomat se afla în colţul în care, cu o sută de ani în urmă, trebuia să fi existat un pian. Doi bărbaţi se roteau în jurul unei mese de biliard. Mingile se ciocneau cu zgomot.

Annie şi Greg urcară scările de lemn, care scîrţîiau, spre al doilea etaj. Cînd ajunseră sus, ea

ezită puţin. Greg rezistă tentaţiei de a o întoarce spre stînga, căci ar fi însemnat să o atingă.

– Pe aici.

Domnişoara Kitty îşi avea camera vizavi de a lui. Se opriră o clipă în faţa uşii ei.

Annie îi aruncă o privire şi spuse, ridicînd din umeri:

– Poveşti de dragoste pe platou...

– De acord.

– Din păcate.

– Pe termen scurt.

– Nimic altceva decît complicaţii.

– Mai poţi s-o spui o dată.

Ea se uită la cheia camerei cu regret.

– Bine, atunci, noapte bună.

– Noapte bună.

Ea închise uşa şi o încuie.

Greg rămase în hol, contemplîndu-i retragerea grăbită. Ea începuse ziua ca o adiere de aer curat şi după opt ore în compania lui devenise la fel de prudentă şi de nervoasă ca el.

Unora li s-ar fi părut ciudat. Nu şi lui. Un sentiment puternic de frustrare îl împunse asemeni unei răni vechi într-o zi rece. Îşi frecă ceafa întrebîndu-se de ce avea acel efect asupra

oamenilor.

Răspunsul se afla pe patul lui cînd deschise uşa camerei, o femeie pe care o iubise mulţi ani şi care încetase să-l iubească demult.

Împinse uşa cu piciorul şi luă fotografia de pe pat trecîndu-şi degetele peste rama argintie.

– Ei, Pam, n-ai fi fost prea mîndră de mine azi.

Se întinse pe spate, scoţînd o pernă de sub spatele care îl durea. Unii vorbeau cu plantele sau cu pisicile, el vorbea cu fotografia lui Pam.

– Eram gata să mă omor şi pe mine şi o cascadoare. Din cauza unor calcule greşite.

Oricît ar fi încercat, nu putea să nu se învinovăţească. Nu ar fi avut cum să prevadă că se va bloca uşa. Aşa cum spusese şi Annie, îşi păstraseră sîngele rece şi totul ieşise bine.

– Dar dacă n-ar fi ieşit?

Se uită la fotografie.

– Te-aş fi văzut mult mai curînd.

Trecuseră cinci ani de la moartea ei şi el tot nu-şi putea închipui că ar fi putut iubi pe altcineva. Durerile puteau fi încălzite, ferecate sau ignorate, dar inima lui, în ceea ce-l privea, nu avea să se vindece niciodată. Îi era greu să-şi închipuie că va găsi o altă femeie ca Pam.

Annie Cartwright îi apăru în minte nechemată.

– E cu zece ani mai tînără decît mine şi mult mai drăguţă. E blondă, mlădioasă şi optzeci la sută băieţoaică.

Pam fusese brunetă şi sfioasă, bună şi generoasă. Nu fusese nici dură, nici îndrăzneaţă. Nu-l provocase niciodată aşa cum făcea Annie Cartwright tot timpul. Ceea ce fusese între ei arsese ca un tăciune strălucitor, ca un foc într-un cămin. În preajma lui Annie Cartwright izbucneau incendii, erau numai scîntei şi uscături.

O sărutase de două ori, într-o maşină sufocantă, unde stătuseră trup lîngă trup, amîndoi asudînd şi respirînd anevoios, şi pe o alee luminată de lună, iute şi cu asprime, negînd repede gestul.

Auzea încă încuietoarea uşii ei. Dorinţa lui o speriase. La naiba, îl speria şi pe el. Trecuseră mulţi ani de cînd dorise să sărute astfel o femeie.

Greg rîse uşor, gîndindu-se la ce-ar fi făcut Rusty Cartwright dacă ar fi ştiut ce făcuse el cu fiică-sa. Şi Pam? Privi fotografia acelei brunete care rîdea şi, deodată, simţi o durere în tot trupul.

"Domnule Ford. V-am ruga să veniţi la spital cu noi." Doi poliţişti veniseră la Utah Salt Flats. El

tocmai intrase cu o maşină într-un zid de cărămidă pentru a dovedi că pernele de aer funcţionau. Scăpase fără nici o zgîrietură. Pe o stradă, la numai două mile de locuinţa lor, soţia lui nu avusese tot atîta noroc. Şoferul acela beat conducea cu cel puţin optzeci şi cinci de mile pe oră...

Greg înjură şi se întoarse în patul care scîrţîia, punînd fotografia pe noptieră.

– E blondă. Părul ei e chiar alb într-o anumită lumină.

Pam era totdeauna atît de fragilă. Atît de atentă. De ce nu-l văzuse pe acel individ? De ce n-a făcut o mişcare laterală, de ce n-a pus frînă sau ceva?

Vocea lui Greg era aspră.

– Ochii ei sînt albaştri. Albastrul florii de colţ. Albastrul clopoţeilor.

Şi probabil că l-ar fi crezut nebun dacă l-ar fi auzit vorbind astfel.

Puţin îi păsa. Îl susţinuse cînd nimic altceva nu reuşise. Cei pe care i-ai iubit n-au dispărut, pur şi simplu. Avea nevoie să creadă acest lucru. Dragostea rămînea cu tine, altfel, pentru ce exista?

În acel ultim an, îşi dăduse seama, în sfîrşit, că acel obicei de a purta discuţii cu sine devenise un mod de a-şi pune ordine în gînduri la capătul unei zile – nimic mai mult. Cînd pleca, împacheta şi fotografia ei. O despacheta. Simţea fărîme din ea desprinzîndu-se.

Neliniştit, se ridică şi se duse în baie, aruncînd grămezile de haine într-un fel de ordine. Făcuse duş înainte să vadă probele. Prosoape ude se aflau împrăştiate pe jos. Amintirea cascadoriei îl zăpăci.

L-ar fi putut trimite pe Jack în dimineaţa aceea. Dar Annie era nouă şi îşi ascundea emoţia în spatele îndrăznelii. În clipa cînd ridicase bărbia şi îi întinsese mîna prezentîndu-se, ştiuse că trebuie să fie cu ea, să-i poarte de grijă.

– S-a descurcat foarte bine, spuse el fotografiei întinzîndu-se în pat, în sfîrşit. Cred că ţi-ar fi plăcut de ea.

Stinse lumina, refuzînd să se gîndească la cît de mult îi plăcea lui de ea.

Patru

Un vis. Trebuia să fie. Faptul că era cu ochii larg deschişi îl convinse, însă, că nu era. La fel şi inima care-i bătea cu putere. O fantomă ar fi semănat cu Pam. Femeia care se afla la picioarele patului era în carne şi oase.

Căldura bruscă din partea inferioară a trupului îl făcu să-şi dea seama că pielea îi era lipicioasă. Vocea îi era răguşită.

– Annie. Ce cauţi aici?

Ea nu răspunse.

El îşi trecu mîna peste bărbia ţepoasă. Ceasul arăta ora trei dimineaţa. Mai bine îndura întunericul deçît să aprindă o lumină care i-ar fi străpuns ochii. O aprinse, totuşi.

Nu avu nici un efect asupra privirii ei sticloase.

– Rochia mea, spuse ea.

– Ce rochie?

Nu somnul îi strecurase acea asprime în glas. Acum o vedea foarte clar.

Purta o bluză scurtă, aproape transparentă. Privirea lui alunecă peste valea adîncă dintre sînii ei. Avea bikini cu fîşii subţiri deasupra şoldurilor. Picioarele erau lungi, iar pulpele acoperite cu o uşoară pulbere aurie.

Greg înjură şi se ridică în capul oaselor.

– Eşti somnambulă, nu-i aşa?

Ea privea tapetul într-un punct aflat la vreo douăzeci de centimetri deasupra capului lui.

– Ai văzut-o? Am nevoie de ea.

Începu să se agite prin cameră.

– Am nevoie... de ceva de îmbrăcat...

Îşi încrucişă braţele şi ridică marginea de jos a bluzei.

Greg sări repede din pat.

– Am înţeles.

Gol fiind, începu să-şi tragă repede pantalonii scurţi.

Annie privea absentă în jur, părînd să vadă lucruri pe care el nu le putea vedea. Se rugă să rămînă aşa pînă reuşea să-şi pună ceva pe el.

– De ce nu mi-ai spus că obişnuieşti să faci asta?

Nici un răspuns. Încercă să-şi amintească ce ştia despre somnambuli. Fratele lui făcuse aşa ceva cînd avusese şapte ani, iar tatăl lui îl urcase pe umăr şi îl dusese înapoi în pat.

Gîndul de a o urca pe Annie în patul său îl făcu să i se usuce gura. Pielea îi lua foc numai închipuindu-şi acel trup frumos aruncat peste umărul lui şi braţul lui petrecut peste acele pulpe goale. Îşi spuse că le mai atinsese de nenumărate ori în după-amiaza aceea pe bancheta din spate a maşinii. Putea să se descurce.

Ba nu putea deloc.

– Trebuie să te duc în pat, mormăi el. În patul *tău.*

Tonul lui aspru o făcu să tresară. Deschise dulapul.

– E aici?

– O rochie? La naiba, o fi.

Ţinînd-o de cot, o conduse cu grijă prin încăpere, păstrînd o distanţă de cîţiva centimetri de ea. Puse mîna pe clanţă, gata să iasă în holul puternic luminat, dar se opri brusc. Dacă domnişoara Kitty sau vreun membru al echipei i-ar fi văzut în hoi aşa sumar îmbrăcaţi? Şi ce-ar fi rezolvat dacă o ducea în camera ei? Nimic nu o putea opri să nu descuie uşa şi să iasă din nou. Data viitoare ar fi putut nimeri peste cineva care să nu se poarte atît de politicos.

Închise uşa. Ea stătea în lumină părînd derutată, neliniştită, ca şi cum ar fi fost gata să se trezească în orice clipă. Stinse lumina. Razele lunii îi atinseră picioarele.

– Am nevoie... spuse ea.

– Ssst.

Dacă nu era o fantomă, poate că fusese trimisă de una. Zîmbi cu tristeţe la gîndul că Pam l-ar fi pedepsit pentru toate acele gînduri murdare. Nu s-ar fi mirat dacă totul s-ar fi dovedit a fi doar un vis. „Sau un dar..."

– Urcă-te-n pat, îi spuse el dirijînd-o, iar şoapta lui era încărcată de ruşine, regret şi frustrare.

Nu se crezuse niciodată în stare de ceea ce

avea să facă. Acel gînd îi încleştă maxilarul.

– Eu...

– Úrcă-n pat.

La naiba, dacă avea obiceiul să se plimbe noaptea îmbrăcată astfel...

Trupul ei ceda încetul cu încetul. Sînii, obraznici şi conici, se turtiră uşor în clipa cînd se întinse. O privi strîngînd perna în braţe, întinzîndu-şi picioarele lungi şi căutînd locurile încălzite de el.

Greg înghiţi un nod de mărimea unei nuci.

– Aşa.

Vocea lui era la fel de aspră ca pătura aceea veche, pe care o lăsă strînsă la capătul celălalt al patului. Ridică apoi un colţ al cearceafului, cu care îi acoperi trupul, plimbîndu-şi un deget bătătorit de-a lungul piciorului ei, trecînd peste părul scurt şi blond cu o atingere intimă. Se întrebă, nu pentru prima oară în ziua aceea, ce fel de om devenise.

O atinse din nou.

– Nu e acest gen de om.

Annie se duse spre ţarcul de la capătul

platoului de filmare. Picioarele îi tremurau la fel ca ale unui mînz nou-născut. Nu era perfect sigură de ceea ce se întîmplase noaptea trecută, dar ceva ştia foarte bine. Se trezise în patul lui Greg Ford. Trupul îi mai fremăta încă numai cînd îşi amintea. Îi simţise mirosul after-shaw-ului pe pernă. Îi văzuse hainele împrăştiate pe jos.

Patul de campanie pe care dormise, bloca uşa.

Fotografia unei brunete care zîmbea.

S-a întîmplat, îşi spuse ea. Orice-ar fi. O să ne descurcăm noi.

Îl zări la o distanţă de vreo două sute de yarzi şi îşi dădu seama că era mai uşor de spus decît de făcut. Umerii îi păreau mai laţi aşa cum stătea cu braţele sprijinite pe scîndura de sus a ţarcului. O pereche de blugi strîmţi, gri în unele locuri, tăiaţi în altele, îi acopereau şoldurile înguste. Ştia din proprie experienţă cît de ferme şi musculare erau picioarele acelea. Era, oare, o amintire din timpul cascadoriei anterioare sau din timpul nopţii trecute?

– Din visele tale, Cartwright.

Şi dacă nu fusese un vis?

Sîngele îi năvăli în urechi de parcă ar fi fost o

turmă de bizoni. Trupul o durea în cîteva locuri. Îşi simţea muşchii încordaţi, iar cîteva vînătăi uşoare se vedeau pe pulpă.

– Căderea de ieri, insistă ea.

"Sau urmările nopţii trecute."

– Nu s-a întîmplat nimic, spuse ea făcînd un gest care accentuă ideea.

Un membru al echipei de mecanici îşi ridică privirea. Annie zîmbi încordat cînd trecu pe lîngă el. Din fericire, o femeie care îşi repeta replicile nu era ceva chiar atît de neobişnuit pe un platou de filmare. Numai că ea îi dedicase acele replici numai lui Greg Ford.

Acesta se întoarse, de parcă ar fi simţit-o venind şi fiecare centimetru al trupului său deveni rigid. O pălărie neagră de cowboy, prăfuită, îi era lăsată mult pe frunte, umbrindu-i ochii.

– 'neaţa.

Annie ajunse lîngă el, dar toate cuvintele pregătite îi rămaseră în gîtleţ.

– 'neaţa, îngăimă ea.

El mesteca un pai care îi ieşea puţin printre buze. Priviră amîndoi drept în faţă. Un dresor plimba un cal negru în interiorul ţarcului ţinîndu-l legat de gît cu o frînghie. Annie îl privi pe Greg cu

coada ochiului. În afară de o venă care îi zvîcnea constant în obraz, nici un muşchi nu i se mişca.

Calul nechează, îşi agită capul şi îşi dezveli dinţii, dar Greg Ford rămase ca o stană de piatră.

– Acesta e Dickens? întrebă ea.

– Da, şi e, într-adevăr plin de drăcuşori.

Ea pricepu aluzia. Nu voia ca ea să facă acea cascadorie. Aproape că răsuflă uşurată; avea să atace problemele mai uşoare întîi. De fapt, avea să se năpustească asupra lor la fel cum o starletă care ţinea regim s-ar fi năpustit asupra unui platou cu pui fript.

Balansîndu-se cu şezutul pe scîndura ţarcului, Annie chemă calul mai aproape, mîngîindu-l pe gît. Dresorul îi dădu frînghia şi se îndepărtă. Annie murmură tot felul de cuvinte dulci animalului atent.

– Ah, pot să-l călăresc fără nici o problemă, spuse ea uşor în urechea calului. Nu-i aşa, Dickens?

Greg scoase paiul din gură şi îl îndoi între degetul mare şi cel arătător. Apoi se întinse după altul care ieşea mai mult dintr-un balot.

– Crezi?

Ritualul de mîngîiere al calului îndepărtă şi o

parte din temerile lui Annie. Tensiunea, strînsă în stomacul ei ca un lasou nefolosit, dispăru pentru prima oară în dimineaţa aceea. Se întoarse spre Greg şi îi zîmbi.

– Nu cunoşti niciodată un cal cu adevărat decît atunci cînd îl încaleci.

El îşi ridică privirea de la punctul unde se îmbinau coapsele ei.

– Aşa e.

Lasoul deveni un fitil pe care îl aprinse el. Focul o învălui pînă la degetele de la picioare.

– Am vrut să spun...

Paiul se mută dintr-un colţ în altul al gurii.

– Ce anume?

– Că mă pot descurca.

– La ce te referi mai exact?

Annie sări de pe scîndura ţarcului şi îşi scutură şezutul pantalonilor cu palmele. Greg scrută orizontul şi sub ochii săi se vedeau cearcăne vineţii, iar ridurile din colţuri erau extrem de adînci.

– N-am ştiut, spuse ea cu sinceritate. Dacă aş fi ştiut, noaptea trecută n-ar fi existat niciodată.

– Ce să ştii?

– Că eşti însurat.

Îi trebui un minut să-şi dea seama.

– Fotografia lui Pam, spuse el.

– N-aş fi făcut niciodată aşa ceva – adică, n-aş fi făcut-o în nici un caz, dacă aş fi fost trează – cu siguranţă că n-aş fi venit în camera ta dacă aş fi ştiut că eşti însurat. Nici trează, nici adormită.

Trase adînc aer în piept. Nu fusese cel mai strălucit discurs, dar spusese tot. Totuşi, o întrebare mai persista, încă. Ce se întîmplase în patul lui?

Îşi spuse că putea să întrebe, pur şi simplu.

"Cînd vor zbura pterodactilii."

Luă şi ea un pai pe care începu să-l mestece nervoasă.

– A fost un semn că am încredere în tine, spuse ea. Somnambulii nu se pun niciodată în pericol intenţionat.

– Şi ce anume consideri tu a fi un pericol?

Zîmbetul lui ironic o făcu să-şi simtă genunchii slăbiţi. Nu putea să creadă că ar fi profitat de ea într-o asemenea situaţie. Nu voia să creadă.

De pe platou se auzi un semnal. În acel moment, şase membri ai echipei, care păstraseră distanţa cu tact, se strînseră în jurul lui Greg pentru a primi instrucţiuni şi pentru a-i oferi informaţii. Aparatele de filmat erau la locurile lor şi

punctele de unde aveau să pornească gloanţele erau fixate. În cele din urmă, oamenii se îndepărtară, iar Annie rămase din nou cu Greg.

Întreruperile îi dăduseră timp de gîndire. El era ostil şi distant, ca unui căruia îi era ruşine de ce făcuse. Dar patul de campanie? Un bărbat care profitase de situaţie ar fi ales, oare, un loc atît de cast unde să doarmă?

– Trebuie să începem cascadoria cu calul, spuse el pornind cu paşi mari spre grajd. Vorbim mai tîrziu.

Annie îl urmă.

– Îmi accepţi scuzele?

El se întoarse şi privi în punctul unde ea îi strîngea braţul. Privirea aceea ar fi îndepărtat mulţi bărbaţi, dar ea nu-i dădu drumul.

– Pentru ce-ţi ceri scuze, mai exact?

Ştia foarte bine că nu-şi mai amintea. Tonul lui ironic o făcu să tremure în interior.

– Spune-mi tu.

Trebuia să-i admire curajul. Se aşteptase pe jumătate să-şi facă bagajele şi să se întoarcă la Los Angeles cînd s-a trezit în patul lui de dimineaţă. La şase, el se afla la ţarc întrebîndu-se cum să o înlocuiască şi de ce era atît de

nerăbdător s-o facă.

– Nu ştii?

Ea scuturã din cap, cu ochi vulnerabili, dar fermi. Atîta forţă într-un trup atît de firav, îşi spuse el, şi nouăzeci la sută din ea provenind din interior. Dar, cu toată îndrăzneala ei, existau şi locuri fragile în Annie Cartwright, părţi pe care un bărbat ar fi vrut să le protejeze. Chiar dacă ar fi însemnat să o protejeze de el însuşi.

Îl speriase de moarte noaptea trecută, reaprizînd o dorinţă pe care o crezuse moartă demult. Realizarea acelui fapt îl izbi ca un tren în viteză, ca un fulger, ca o femeie care i se arunca în braţe pe marginea unei prăpastii.

Aştepta răspunsuri pe care el nu le ştia. Avea nevoie să se orienteze, atît sexual, cît şi altfel. Şi, pentru a reuşi acest lucru, trebuia să o îndepărteze.

– O femeie care intră adormită în camera unui bărbat la ora aceea din noapte se poate aştepta la orice.

Ea înghiţi în sec.

El ştia ce gust avea.

– Faci asta des?

– Din an în Paşte.

Îşi aminti cum arăta trupul ei în lumina lunii, argintiu şi auriu.

– Faptul că ţi-am vorbit despre Cody şi despre tata trebuie să mă fi făcut să mă gîndesc la prea multe lucruri şi mi-a tulburat somnul, spuse ea.

Judecînd după ochi, părea să fie tulburată încă.

Greg privi cum membrii echipei se apropiau tot mai mult. Ca şi cum un laser ar fi trasat o dungă pe pămînt, păstrară totuşi o anumită distanţă. Îşi vîrî degetele mari în partea din spate a centurii, îşi înfipse călcîiele în praf şi ridică vîrful metalic al unei cizme de cowboy.

– Poate episodul din maşină a făcut-o. Sau faptul că m-ai sărutat. Poate ai venit după mai mult.

– Poate cascadoria m-a speriat mai mult decît mi-am dat seama.

– Sau ce s-a întîmplat în spatele hotelului?

– Nu trebuie neapărat să fie ceva sexual, spuse ea coborîndu-şi glasul. Rareori se întîmplă să fiu somnambulă. Atîta tot. Ceva nu m-a lăsat să mă odihnesc...

– ... pînă cînd ai venit în camera mea.

Se aşeză în dreptul ei, acoperind soarele

dimineţii. O privi cum rămase neclintită şi cum i se întunecară ochii în umbra lui, iar obrajii i se îmbujorară.

– După aceea te-ai odihnit foarte bine. Ai adormit imediat.

Inima ei bătea cu putere. Un fior rece îi străbătu, deodată, şira spinării.

– N-am ştiut că eşti însurat.

– Nu sînt.

– Că ai pe cineva, atunci.

O clipă îi fu milă de ea, numai că nu era la fel de blînd şi cu propriile sale emoţii.

– Soţia mea a murit acum cinci ani.

Annie avu impresia că primeşte un pumn în plex, ca o lovitură greşită la lecţia de karate.

– Îmi pare rău.

– Un accident de maşină. A fost ceva instantaneu.

"Dar îţi trebuie o veşnicie să te obişnuieşti cu gîndul." Annie îşi amintea fraza aceea cu atîta claritate, de parcă el o spusese cu gals tare. Îl văzu scrutînd din nou orizontul. Cerul din spatele lui părea să se întindă la nesfîrşit, albastru şi gol. Ar fi vrut să-l atingă, să-l ajute.

– A trecut mult timp, spuse el.

Nu judecînd şi după durerea din ochii lui. Ştia că ar fi respins orice gest de simpatie din partea ei; atitudinea lui o ţinea la distanţă. Proasto, pe cine protejezi? se întrebă ea deodată şi păşind înainte, îl luă pe după mijloc.

– Hei!

Strînse pînă nu mai putu. O lacrimă pătă cămaşa lui de blugi.

– De ce nu mi-ai spus? Nu, nu-mi spune. Aşa eşti tu, nu?

Acum totul avea sens. Toţi ceilalţi cascadori din echipă ştiau, de aceea erau atît de protectori faţă de şeful lor morocănos. De aceea un bărbat aspru, frumos şi sexy avea nevoie de prieteni care să-i găsească femei pe care el le refuza.

Stînd rigid în braţele ei, el ezită puţin. După aceea îi atinse părul.

– Annie, e în regulă.

Cu cîteva clipe mai înainte, ea fusese gata să stingă fiecare scînteie de sexualitate care sclipea între ei. Acum ştia motivul pentru care el îşi săpase o groapă atît de adîncă. Avea nevoie de ea mai mult ca oricînd.

Ea clipi de cîteva ori pentru a-şi stăpîni lacrimile şi îi aruncă un zîmbet uluitor, strîngîndu-l

încă o dată înainte să-i dea drumul.

– O să-ţi ofer cea mai senzaţională cascadorie cu un cal pe care ai văzut-o vreodată. Da, şefule?

Un asistent de producţie, purtînd o şapcă pe cap, interveni, ignorînd momentul lor de tandreţe.

– Eşti gata, Ford?

Greg nu-şi luă ochii de la ai ei.

– Aproape.

– Aproape nu înseamnă...

– Da.

– Da?

– Dă.

Asistentul vorbi atunci în radioemiţător:

– Zice că sînt gata.

Îi răspunseră o mulţime de paraziţi. Asistentul îşi drese glasul.

– Vrea totul gata pînă la prînz; credeţi că puteţi s-o faceţi?

– Putem.

Annie privi în urma asistentului. Era deja şapte şi jumătate, tîrziu după standardele muncii în cinematografie. Judecînd după timpul pe care şi-l petrecuse Greg explicîndu-i cascadoria cu maşina, fusese sigură că-i va lua şi mai mult timp refacerea celei care o făcuse pe Julie McLean să

se rănească.

– Putem să terminăm pînă la prînz? întrebă ea.

– Am reptetat-o deja de două ori, spuse el şi o expresie de vinovăţie îi întunecă faţa, iar privirea îi alunecă spre uşa grajdului.

Un cascador cu o fustă lungă şi o bluză de mătase stătea în umbră, încercînd să-şi strecoare cizmele de damă în scara şeii lui Dickens, dar calul se mişca tot timpul făcîndu-l să dea greş.

– Stai puţin! strigă Annie cînd Greg porni spre clădirea din lemn.

– Ssst, sperii calul, îi spuse el ca un ordin.

– La naiba, şuieră ea şi apoi continuă în şoaptă: Doar n-ai să trimiţi un tip cu perucă în locul meu.

– Aşa am hotărît.

– De cînd?

– De aseară, spuse el ridicînd palma. De cînd ne-am înţeles că e vorba de muncă.

– Dar este treaba mea!

– Şi cea de coordonare a cascadorilor este a mea. După tot ce mi-ai spus despre fratele tău care a murit căzînd de pe cal, n-am de gînd să te pun să urci pe ceva care se arcuieşte sau azvîrle.

– Asta înseamnă că nu s-a întîmplat nimic în

patul tău?

În clipa cînd rosti acele cuvinte, fiecare nerv din trupul ei intră în alertă.

Greg se opri deodată şi se întoarse.

– Ai fi vrut să se întîmple?

Caii tropăiau în boxe. Copitele lui Dickens băturâ pămîntul scăpînd încercărilor zadarnice ale lui Tony de a-l încăleca.

Annie trase aer în piept.

– Trebuie să ştiu.

Greg făcu ochii mici şi privi înspre grajdul întunecat. Văzînd cît de mult îi trebuia ca să spună, Annie nu era mai sigură că ar fi vrut să audă. Ştia din proprie experienţă că Greg Ford avea prea multă bărbăţie în el pentru puterile ei. Ar fi putut să jure că avea şi cinste şi integritate pe măsură.

Dar orice bărbat îşi avea propriile limite. Ea îl adusese la capătul alor lui de cîteva ori. Poate că noaptea trecută depăşise linia.

Un şir de înjurături în spaniolă întrerupse liniştea. Tony se ţinea de genunchiul pe care i-l lovise Dickens. Calul se dezlănţuia din nou. Tony îşi smulse atunci peruca şi o azvîrli pe o grămadă de paie.

– N-o să călăresc calul ăsta!

– Gata, zise Annie alergînd spre cal.

Aerul părea mai uşor de respirat, nu-i mai dădea acea senzaţie de fierbinţeală pe care o avea în apropierea lui Greg.

– Gata, iubitule. Linişteşte-te.

Calul nechează şi îi adulmecă mîna. Ea se dădu la o parte iute şi continuă să-l mîngîie pe gît.

– O să fie bine. Tipul ăla atrăgător îmbrăcat în fustă n-o să te călărească, îţi promit.

Ochii negri ai lui Tony sclipiră în timp ce-i spunea în termeni spanioli ce crede despre descendenţa calului. Annie rîse uşor şi continuă să mîngîie animalul, făcîndu-l pe Dickens să-i tolereze prezenţa temporar.

Greg veni repede lîngă ei. Ea aproape că se aştepta să-i vadă pistoalele la şold şi să-i audă pintenii în mers.

– Tony a parcurs traseul, spuse el. Cunoaşte cascadoria.

– E prea tîrziu să mai cauţi pe altcineva, iar Tony tocmai a spus că refuză s-o facă. Deşi arată foarte bine în fustă, spuse ea bătînd din gene spre tînărul cascador.

Tony roşi şi îşi feri privirea, dar fu întîmpinat de

rînjete şi de fluierături din partea cîtorva cascadori care se aflau afară, lîngă ţarc.

– Hai afară, Tony iubiţel, strigară ei fluierîndu-şi aprecierea.

Asemeni unui matador cu pelerină roşie, Tony îşi desfăcu fusta care era înfăşurată în jurul mijlocului şi o azvîrli jos. Annie o ridică. Găsi despicătura scurtă dintr-o parte, o mai mări puţin pentru a avea mai mult spaţiu pentru mişcarea picioarelor, după care şi-o petrecu în jurul taliei. Ascunzîndu-se în spatele lui Dickens, îşi scoase blugii. Bluza ei albă rămase neschimbată, căci la fel era şi cea care i se dăduse lui Tony.

Apăru din spatele cabinei pe patru picioare şi făcu o piruetă.

– Îmbrăcată şi gata de drum, şefule.

Echipa de cascadori aplaudă.

– Să se vadă mai mult piciorul!

Ea îşi coborî glasul şi spuse ceva ce era numai pentru ea şi Greg:

– Pentru asta am venit. Lasă-mă să-ţi arăt ce pot să fac.

Ştia că vorbele ei aveau un dublu înţeles. Se părea că, mai degrabă, s-ar fi sfărîmat în sute de bucăţi decît să recunoască ce se întîmplase

noaptea precedentă. Foarte bine. Atunci şi ea avea să se poarte ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

Cu un salt uşor, îşi vîrî piciorul în scară şi pe celălalt şi-l trecu peste şa.

– Sînt gata, şefule.

Greg se încruntă. Nu putea să o tîrască jos de pe cal, ştia asta foarte bine.

– Tony o să-ţi explice totul.

– Tu unde o să fii?

– O să privesc.

Aproape că scuipă acele cuvinte, după care luă calul de frîu şi îi conduse pe amîndoi la soare.

Simţind că era privit, Dickens începu să se agite. Acelaşi lucru se întîmplă şi cu nervii lui Annie. Se aplecă peste gîtul lui promiţîndu-i o mulţime de lucruri odată ce se va sfîrşi totul.

Surprinse privirea lui Greg. Un zîmbet tainic îi era schiţat pe buze.

– Vorbeşti cu mine sau cu calul?

Obrajii i se îmbujorară puternic.

– Cu calul.

– Bine.

Se născuse cu o piele atît de deschisă, încît orice emoţie îi colora obrajii. Din fericire, găsise

totdeauna curajul să-şi înfrunte emoţiile. Uneori, acel curaj era mai greu de găsit. Izbuti să arboreze un zîmbet şi să dea impresia de mai multă încredere decît simţea în realitate.

– Am înţeles, Ford. Nu vrei să-mi spui ce s-a întîmplat azi- noapte pentru că vrei să mă sperii şi să nu mai apar în cascadoriile din filmul ăsta. Ei bine, să ştii că nu ţine. M-ai primit în cameră, m-ai băgat în pat, iar tu ţi-ai scos acel pat de campanie şi ai dormit în el.

– Cine a zis că am dormit?

Cearcănele din jurul ochilor lui arătau acest lucru. Ea îşi înălţă bărbia. Dickens simţi şi îşi scutură coama, imitînd-o. Annie luă hăţurile din mîna lui Greg.

– Dacă nu-mi spui altceva, o să bănuiesc că ai fost un adevărat domn.

– Nimeni nu m-a mai acuzat de aşa ceva vreodată. În nici un caz o femeie.

Se apropie de ea, stînd cu spatele la ceilalţi şi avînd capul în dreptul şeii. Privi felul cum îi erau desfăcute picioarele, fusta atîrnînd uşor. Observă cît de strîns ţinea hăţurile în jurul unei mîini.

– Nervoasă?

– Nu în prezenţa cailor.

– Îţi place să călăreşti; se vede, spuse el şi privirea îi alunecă de pe chipul ei pe şolduri. Ai un şezut foarte bun.

Fără să vrea, ea îşi încordă pulpele. Dickens răspunse imediat şi fu nevoie de o secundă pentru a-l linişti. Îl ocoli pe Greg şi reveni apoi lîngă el şi lîngă acel zîmbet subtil care începea să o enerveze.

– Eşti gata să începem odată?

O opri cu o întrebare neaşteptată:

– Cînd te-ai trezit azi-dimineaţă şi ai văzut unde eşti, ai fost surprinsă?

– Bineînţeles.

– Fericită?

O stare de euforie ciudată şi tulburătoare o stăpînise toată dimineaţa, dar ea nu se potrivea prea bine cu situaţia umilitoare în care se afla.

– Surprinsă, afirmă ea.

– Şi ai dat fuga încoace.

– Eram în întîrziere.

El îi cuprinse glezna, mîna scîrţîindu-i pe pielea lustruită a cizmelor ei. Nu atinse locul unde piciorul îi era dezgolit de fusta despicată. Nici nu trebuia.

– Bănuiesc că n-ai avut timp să te razi pe

picioare.

Înainte ca ea să poată răspunde, el se întoarse şi se îndepărtă.

Repetară totul de trei ori, mergînd la pas şi de două ori la trap. Traseră şi cîteva focuri pentru a vedea cît de nervos era calul. Greg stătea în afara ţarcului, strigînd ordine, dar, în general, lăsîndu-l pe Tony să se ocupe de Annie.

Încă puţin autocontrol şi tipul va exploda, îşi spuse ea. Se învîrtea, se agita, se gîndea de două ori la fiecare întoarcere şi răsucire din cascadorie. Sentimentul de vinovăţie pentru accidentul lui Julie îl apăsa asemeni unei şei de douăzeci şi cinci de kilograme aruncate pe umăr. În ciuda discuţiei de dimineaţă, era ferm hotărît să o ţină în afară de orice pericol. Acest lucru îl costa. Dacă mai scotea o ţigară, ea era gata să cumpere acţiuni la firma respectivă.

Dar simpatia ei nu ajungea decît pînă acolo. Graţie remarcii privind rasul, stătea pe cal ca Lady Godiva, goală puşcă atît în imaginaţia lui, cît şi într-a ei. De fiecare dată cînd el se apropia de

cal destul de mult, ea îşi trăgea glezna înăuntru.

Şi, de fiecare dată, calul răspundea, ţîşnind într-o parte.

– Concentrează-te, strigă Greg.

– Fac tot posibilul.

– Dacă nu reuşeşti, din vreun motiv anume, spune-mi acum.

Ea trase atunci de hăţuri scurt şi îndreptă calul spre linia de start.

– O luăm de la început. Poate că ne prinde bine tuturor!

Oamenii puseseră steaguri galbene în locurile unde erau amplasate şarjele. După ce Annie le memora, aveau să fie scoase. Ea trebuia să alerge în interiorul ţarcului, apoi să sară peste îngrăditura din scînduri şi să fugă în timp ce, în jurul lor, praful şi pămîntul aveau să explodeze sub imitaţia focurilor de armă. După ultima săritură, ea trebuia să se prăbuşească în şa ca şi cum ar fi fost împuşcată, după care să alunece şi să cadă la pămînt. Destul de simplu.

Abia după zece şi jumătate erau gata de filmare. Dar inima lui Annie continuă mult timp să bată cu putere. Îi simţea încă mîna lui Greg în jurul gleznei de parcă i-ar fi strîns-o în menghină.

Simţea degete uşoare lunecînd peste firişoarele blonde de păr de pe piciorul ei.

Dickens se încorda odată cu ea.

– Concentrează-te! urlă Greg. Ţi-ai gata să intri într-o şarjă.

– Ford, scînci asistentul, dar Greg îi aruncă o privire fioroasă şi micuţul tăcu.

– Mai repetăm o dată sau n-o faci.

Annie îi mulţumi în tăcere. Toată dimineaţa refuzase să lase pe cineva s-o grăbească. Asistentul de producţie stătea pe capul lui. Greg era în sufletul ei. Nervii îi erau încordaţi la maximum. Numai de nu, şi-ar încorda pulpele îndemnînd calul în moduri în care nu trebuia îndemnat. Făcu greşeala să se uite la Greg cînd trecu pe lîngă ţarc. Fiindcă venise vorba de îndemnuri incontrolabile...

– Concentrează-te!

La naiba.

Îl opri pe Dickens în faţa lui Greg.

– Ar fi mai uşor să terminăm odată.

– Zău?

Nuanţa subtilă de frustrare din glasul lui o făcu să întrevadă o duzină de posibilităţi senzuale.

– El vrea să alerge, iar eu aş spune să-l lăsăm.

Spre surprinderea ei, Greg fu de acord. Luîndu-şi cronometrul, îşi ocupă locul lîngă aparatul de filmat. Îşi puse apoi o pereche de căşti care îl ajutau să comunice cu operatorii, cu cei de la Efecte speciale şi cu ceilalţi membri ai echipei. Annie îl duse pe Dickens mai departe în aşteptarea semnalului.

Începu un exerciţiu de relaxare, stăpînindu-şi nervii la fel de strîns cum ţinea hăţurile. Concentrarea era esenţială.

– Bine, Dickens, e timpul să-l impresionăm pe şef.

Cinci

Dădu greş. Abia începuseră să galopeze în interiorul ţarcului şi o şarjă îl făcuse pe Dickens să ţîşnească atît de mult în dreapta, încît Annie trebui să se ţină cu toată puterea de şa pentru a nu fi azvîrlită. Îşi reprimă dezamăgirea, învinuindu-se pentru cascadoria ratată cu un limbaj mult mai aspru decît orice ar fi putut folosi Greg Ford. După expresia pe care acesta o avea pe chip cînd se apropie de ea, se putea spune că era

gata să încerce.

– Eşti teafără? o întrebă el.

– Foarte. Îmi pa...

– Şi calul?

Scuzele îi îngheţară în gîtlej.

– Nu-i turbat.

Duritatea din ochii lui dispăru puţin.

– Hai să încercăm din nou.

Pentru o clipă ea se întrebă dacă se referise la ei sau la cascadorie. Se întoarse la aparatul de filmat urmat de asistentul de producţie care părea un cocker spaniol ce văzuse o lesă.

– Ai spus la prînz, se plînse el.

– Am minţit.

Annie rîse uşor. Indiferent ce fel de om ar fi fost, era de părere că viaţa oamenilor săi era mai presus de orice buget şi orar. Probabil că ar fi fost surprins dacă ar fi ştiut cît de mult îl admira pentru asta.

Făcîndu-l pe Dickens să sară peste nişte obstacole pentru a-l menţine concentrat, în timp ce oamenii rearanjau şarjele, Annie îşi trecu o mînă peste frunte, simţind că se coace în soare. Imediat, Bill apăru pe lîngă grajd, cu o pălărie în mînă.

– Greg a spus să-ţi pui asta cît timp aştepţi. Mai durează un sfert de oră.

Ea îşi îndesă pălăria *Stetson* pe frunte imitîndu-l pe cel care i-o dăduse şi călări pînă la capătul platoului de filmare. Simţi un val de căldură prin tot trupul cînd se gîndi la grija pe care i-o purta. Şi simţi nişte furnicături pe spate dîndu-şi seama că el o urmărea. Îşi imagină cum trebuia s-o fi urmărit în timp ce dormea. Căldura se transformă în fierbinţeală.

– Dar nu-i decît o pălărie, mormăi ea. Ar face-o pentru oricare din membrii echipei.

Trebuia să facă şi ea ceva pentru el. Să-i arate posibilităţile ei, să-i şteargă orice impresie greşită pe care şi-ar fi putut-o forma. Reuşita acelei cascadorii ar fi fost un bun început. Putea chiar s-o îmbunătăţească. Îi veni o idee.

De pe platou se auzi un semnal.

În cîteva secunde, viaţa se împărţi în gîndire sau acţiune. Timpul deveni elastic, momentul se întinse. Riscul condensa viaţa în clipe de pură concentrare şi trăire intensă. Lui Annie îi plăcea la nebunie acea senzaţie.

Încrezîndu-se în instinctele şi priceperea ei, îmboldi calul iute, intuind fiecare mişcare pe care

o făcea Dickens, ocolind exploziile cu îndrăzneală şi stil.

Îl îndreptă spre ultimul obstacol. Săriră. Cînd aterizară, Annie avu grijă să se asigure că picioarele îi erau sigure sub el înainte de a lăsa hăţurile. Ca un poney de spectacol, el se prăbuşi nechezînd, iar ea fu aruncată şi se rostogoli ca şi cum ar fi fost împinsă de o forţă puternică.

Auzi ordinul de a se opri filmarea şi îşi ridică privirea. Calul stătea întins pe o parte şi abia răsufla.

– Nu te mai preface, Dickens, cascadoria s-a încheiat.

Atunci, calul se ridică pe picioare. Dresorul lui apăru repede şi apucă hăţurile.

Annie îşi lăsă din nou capul să cadă pe spate, epuizată atît din cauza aşteptării tensionate, cît şi datorită căderii în sine. Trupul îi pulsa. Doamne, cît de mult îi plăcea acea meserie. Băieţoiul din ea ar fi vrut să se caţere într-un copac şi să se agaţe ca o maimuţă strigînd „u-huu."

Simţi vibraţiile unor paşi care alergau. Nişte ochi albaştri pe un chip bronzat şi bătut de vînt îi apărură apoi în faţă.

– Ce s-a întîmplat? Nu te mişca.

Ordinul aspru lăsa de dorit.

– Să nu te apuci niciodată de medicină, Greg, pentru că ai un mod îngrozitor de a sta la căpătîiul cuiva.

– Nu te mişca!

– Dar n-am nimic. Vezi?

Îşi mişcă degetele de la picioare în cizme şi făcu acelaşi lucru cu cele de la mîini. Se ridică apoi în capul oaselor şi îşi scutură praful din păr. Radiind, îl ciupi uşor de obraz.

– Credeam că o să fii impresionat. Am făcut căderea asta pentru că...

Continuînd să vorbească, se ridică în picioare scuturîndu-şi fusta de praf. Tăcerea domnea în jurul ei. Fusese atît de preocupată să-şi desprindă murdăria din păr, încît nu observase chipul întunecat al lui Greg. Cei cîţiva cascadori din jur deveniră la fel de tăcuţi ca Pădurea Pietrificată.

– Ce-ai făcut? izbucni Greg.

– Am vrut să arate bine.

Ceea ce începu ca o recunoaştere nonşalantă se transformă într-o ceartă în toată regula în faţa întregii echipe.

– A părut că ţi-ai rupt frumosul gît încăpăţînat!

– Aşa şi trebuia să pară!

– N-am repetat aşa.

– Nici nu era nevoie. Ştiu foarte bine să fac o căzătură.

– Sau un salt mortal?

Ochii ei aruncau fulgere. Dacă voia să facă aluzie în faţa echipei la ceea ce se întîmplase cu o seară în urmă, nu avea să-i fie uşor deloc.

– Să nu-ndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa.

– Tu n-ar trebui să-ndrăzneşti. Nu pe platoul meu de filmare. Faci ce am repetat împreună şi nici o răsucire mai mult. Improvizaţiile nu sînt permise.

– Dar a părut mai periculos aşa.

– *Este* mai periculos, urlă el. Şi tocmai din cauza asta n-o s-o faci! zise el şi porni cu paşi mari spre grajd. Prezintă-te la mine! Acum!

Annie era destul de furioasă pentru a-l urma.

Bill răsuci pălăria de cîteva ori în mîini înainte de a veni spre ea şi de a i-o da.

– Nu cred că-ţi va fi de ajutor, dar...

Annie înşfăcă pălăria.

– Mulţumesc.

– Ţii minte ce-a păţit Jackson pentru că s-a dat în spectacol.

– Dar eu n-am..., zise ea şi se opri brusc.

Nu făcuse chiar un spectacol.

– Am vrut doar să..., adăugă ea şi îşi lăsă umerii în jos. O să-mi pună capul pe o tavă, nu-i aşa?

– Sau o să-ţi mestece o altă parte a anatomiei.

Bill îl lovi pe Chris cu propria pălărie.

– Şşşş.

Privirăcu toţii spre uşa întredeschisă a grajdului. Soarele strălucitor al deşertului făcea ca intrarea aceea să pară la fel de întunecată ca iadul.

– Dacă-l faci să aştepte n-o să-ţi fie mai bine, spuse Bill.

Annie porni încet spre grajd, prefăcîndu-se că are mai mult curaj decît simţea în realitate. Mai aruncă o ultimă privire celor din echipă.

– Fiţi apreciativi, băieţi. Asta s-ar putea să fie cea mai bună mişcare pe care am făcut-o pe ziua de azi.

Dar putea fi şi ultima.

Grajdul era nou, dar părea vechi de o sută de ani şi mirosea la fel ca toate grajdurile. Găzduia

zece cai. Annie le ascuită pufniturile şi foşnetele, inhalînd parfumul puternic al fînului.

– Nu ştiu cum se face, dar mirosul de bălegar mă face totdeauna să mă simt ca acasă, spuse ea oprindu-se în prag.

Stînd rezemat cu umărul de o boxă, Greg schiţă un zîmbet şiret.

– Asta-i o vorbă de-a tatei, zise ea apoi. Ai putea să rîzi puţin.

– Rusty şi-a asumat şi el riscuri din astea nebuneşti?

– Mai rău, spuse ea scuturînd puţin praf de pe bluza sfîşiată.

În cădere, i se rupsese aproape pînă la limita indecenţei, lăsînd să se vadă o fărîmă de dantelă neagră.

– Pe cei care fac acte de bravură îi concediez, spuse Greg.

Mai bine-zis, îi pune pe jar, îşi spuse ea.

– Oricine e destul de prost sau nesăbuit ca să-şi rişte viaţa pentru a mă impresiona nu rămîne mult timp în echipa mea.

De ce avea, oare, impresia că se află într-o situaţie delicată în mijlocul deşertului? Annie păstră replica pentru sine. Apoi îşi drese glasul şi

îşi dădu pe spate cîteva şuviţe grele. Vreo două fire de iarbă ieşeau ca nişte antene care sesizau pericolul şi mai multă dorinţă sexuală. Le scoase şi îşi scutură părul pe spate.

Greg îşi amintea perfect clipa cînd ea îşi pierduse panglica ce îi ţinea părul. Se prăbuşise brusc, după ce nişte plete de culoarea fildeşului brăzdară cerul. Greg îşi aminti cum izbise pămîntul trupul ei mărunt, bufnitura care îl lovise ca un pumn şi teama puternică pe care o simţise în timp ce o aştepta să se ridice.

Pe de altă parte, cunoştea de departe o cădere curată. Dar asta nu însemna că putea să se încreadă în destin. Îndrăznise s-o facă o dată şi el îi rîsese în faţă.

– Eşti suspendată pentru o perioadă nelimitată.

– Pot să spun şi eu ceva în apărarea mea.

– N-ai ce să spui.

– Nu mi-ai dat nici o şansă.

– Să-ţi dau? E un risc pe care nu mi-l pot asuma. După episodul de somnambulism ar fi trebuit să te exclud total de la această cascadorie. Îţi afectează munca.

– Doar dacă nu vrei să fac cascadorii în somn,

spuse ea.

– De unde ştii că n-ai făcut chiar aşa ceva?

Ea îi întoarse privirea neclintită. Genunchii îi tremurau.

– Nu s-a întîmplat nimic.

– Ai fi putut să fii violată.

– Aş fi putut să cad pe scări, să stîrnesc un incendiu, să ies în mijlocul străzii. Dar n-am făcut nimic din toate astea.

– De unde ştii?

– Îmi cunosc trupul.

– Atunci ştii şi că ai o aluniţă lîngă buric. Maron închis, nu neagră, Annie.

Îşi simţea limba ca de plumb. Şi gustul era la fel. Se simţea ca şi cum ar fi inhalat raza de soare care pătrundea pe una din ferestre. Aerul era prăfuit şi sufocant. În lumină se vedeau plutind atîtea fire de praf, încît, dacă ar fi întins mîna, ar fi apucat o mulţime. Nu îşi putea lua ochii de la ai lui Greg. Căldura lui aprindea colţuri intime ale sufletului ei, făcînd-o să fie extrem de conştientă de fiecare centimetru pe care el l-ar fi putut examina. Privirea lui nu se clinti deloc.

A ei, da.

– Te-ai uitat, spuse ea încrucişîndu-şi braţele.

– Aş fi putut face chiar mai mult.

– Dar n-ai făcut.

– E adevărat. Am privit.

Furia din glasul lui se transformă într-o şoaptă răguşită.

Ea ridică din umeri, foarte conştientă deodată de greutatea bluzei care îi aluneca peste umeri, de aerul care pătrundea înăuntru atingîndu-i sînul.

– Atîta tot?

– A fost de ajuns.

Veni spre ea, cu mîinile încleştate atîrnînd pe lîngă trup.

– Te-am privit cum respiri. Am privit cum stăteai întinsă în patul meu în timp ce lumina îţi atingea trupul în locuri pe care eu nu îndrăzneam să le ating. Crezi că am dormit pe patul ăla de campanie?

– Sînt sigură că nu vreau să ştiu.

Se răsucise pe toate părţile. Fusese un domn şi pînă dimineaţă n-a făcut altceva decît să plătească pentru asta.

– Trupul mă mai doare încă. Asta se numeşte neîmplinire, Annie.

O privi cercetător din cap pînă în picioare, de la buzele pline şi palide, petele roşii din obraji şi

pînă la locurile acoperite de praful de culoarea ambrei.

– Aproape că am memorat fiecare părticică din tine azi-noapte, de la felul cum ţi se ridicau chiloţii pe şolduri, la felul cum ţi se mişca bluza scurtă atunci cînd îţi ridicai braţul pentru a-ţi cuprinde capul.

– Ce poetic, zise ea cu o voce puţin tremurătoare nedorită.

– Aş fi vrut să mă îmbrăţişezi, să-ţi depărtezi picioarele şi să mă ţii între ele, amîndoi în lumina lunii, eu alunecînd în tine.

Ea îşi înălţă brusc capul.

Nu voia să-i dea drumul, ţinînd-o pe loc doar cu vorbele lui.

– M-am gîndit că, dacă mă bag în pat, te vei opune. Poate. Un minut. Nu trebuia decît să te sărut şi m-ai fi dorit la fel de mult cum te doream eu.

– Visează.

– Asta am şi făcut, complet treaz, Annie, aflîndu-mă foarte aproape de a face ceva ce nici unui bărbat decent nu i-ar trece prin cap, spuse el şi se întoarse. La naiba, probabil ai fi ţipat.

Ea abia putu să înghită. Cîteva picături de

sudoare îi apărură strălucitoare pe frunte. O alta îi şiroi printre sîni. El se tăiase pe obraz în două locuri; după o noapte de frustrare maximă încercase să se radă. Ea, nu.

– Şi picioarele mele? întrebă ea, aproape fără glas, şi cu nervii stinşi. Cum ai ştiut...

– Le-am atins cînd te-am urcat în pat.

Aşteptă, dar el nu mai continuă. Nu aflase nimic altceva decît ce ghicise deja. Totuşi, într-un fel, în loc să uşureze lucrurile, mărturisirea lui le înrăutăţise. Făcuse ca totul să devină mai intim. Mult mai erotic.

– Nu era nevoie să-mi spui toate astea.

– Dar trebuia să ştii ce puteai să păţeşti.

Ea tremura din tot trupul. Nu de teamă. Pornea de undeva din interior şi îi aluneca pe piele asemeni unei flăcări reci, asemeni aerului greu.

– Îmi pare rău. Probabil că o parte din mine a avut încredere în tine.

– Silk?

Inima i se opri în loc la auzul sunetului şoptit al pseudonimului, dar cînd el se întoarse, ea văzu în ochii lui severitate.

– Da?

– Faptul că te-ai încrezut în mine a fost prima ta greşeală.

O trase brusc spre el şi îşi apăsă gura pe a ei. O lăsă apoi să meargă încet cu spatele spre o boxă goală şi nu-i dădu drumul nici o clipă. Steluţe dansau în firele de praf stîrnite de picioarele lor înlănţuite. Spatele ei se lipi de peretele de lemn al boxei.

Deschise gura să protesteze, dar limba lui i-o umplu. Îşi înălţă capul pentru a-l sfida, dar mîinile lui i-l ţintuiră locului, în timp ce îi cerceta gura cu febrilitate. Ea îl împinse cu palmele simţind dedesubt sfîrcurile lui tari şi încîntate de atingerea ei.

În cele din urmă, el se dădu înapoi, gîfîind. Şoldurile lui o apăsară, trimiţîndu-i prin trup unde de şoc.

– Ai venit la mine pentru că o parte din tine voia asta. Toată fiinţa ta doreşte asta, Annie.

– Nu, spuse ea stins.

Nu dorise asta noaptea trecută, nu se dusese intenţionat în camera lui. Dar aici, acum, înlănţuită de braţele lui, nu putea nega.

Vocea pe care o auzi era a unei femei, dar nu putea fi a ei. Gemu cînd el îi deschise gura pentru

un alt sărut şi icni cînd el îşi propti mîna la baza coloanei ei trăgînd-o şi mai mult spre el. Trupul pe care credea că-l cunoaşte se lipi de el, topindu-se încîntat.

A face dragoste cu el era ceva sincer, deschis şi uluitor. Riscurile emoţionale se combinau cu excitarea fizică. Un val de energie o străbătu deodată pînă în adîncul sufletului.

Simţise în el pasiune, curaj, iubire, plus forţa necesară pentru a ţine toate acestea închise atît de bine, încît pasiunea să nu se reverse niciodată. Se încorda în braţele ei gata să răbufnească, asemeni unui cal sălbatic prins şi ţinut în ţarc. Ca Dickens cînd a sărit peste ultimul obstacol. Annie ar fi vrut să-l călărească în clipa cînd avea să răbufnească.

Mîna lui se strecură între ei şi îi cuprinse sînul, frecîndu-i sfîrcul cu degetul mare.

– Greg.

Îşi pierdea controlul. Senzaţiile îi înecau raţiunea. Logica se dizolva într-o pură senzualitate. Simţea izvorul de singurătate înconjurîndu-i nevoia adevărată. Îi simţi dinţii atingîndu-i gîtul şi răsuflarea grea în ureche. Conţinea furie în egală măsură cu rătăcire şi teamă. O pedepsea

pentru acea cădere, pentru faptul că-l speriase, pentru că-i făcuse inima să reacţioneze, o pedepsea pentru tortura la care îl supusese cu o noapte în urmă.

Nu era nici momentul, nici locul potrivit, îşi spuse ea vag conştientă de zgomotul unui jeep care se auzea afară. Nu aşa avea el să iasă învingător. Îşi strecură degetele prin părul lui, răvăşindu-l, trăgîndu-l.

– Gata, spuse ea gîfîind. Gata, zise încă o dată trăgîndu-l uşor cu dinţii de lobul urechii.

El o ignoră. Altă muşcătură, alt geamăt.

Deodată, îl muşcă tare de ureche, făcîndu-l să înjure şi să sară brusc. Ea îşi adună puterile şi îl împinse, dar el nu făcu decît un pas. Îl privi cu duşmănie în lumina difuză.

– Cînd spun gata, gata, te opreşti.

El numără pînă la trei observîndu-i atitudinea încăpăţînată. Îi curprinse bărbia în mînă.

– Şi ce trebuie să fac cînd vii în patul meu? Ai vrut acest sărut, Annie, şi tot ce-am mai făcut.

– Dacă nu-mi fac un obicei din a săruta bărbaţii pe care nu vreau să-i sărut, ai perfectă dreptate. Dar, bagă la cap, domnule Ford, eu nu sînt o starletă moartă după sex care vrea doar să

se tăvălească-n fîn!

– Nu?

– În nici un caz.

– Dacă te deranjează ceva la mine, spune.

– Eşti mai închis chiar decît Fort Knox. Ar trebui să trăieşti puţin, să te simţi mai bine.

El rîse uşor şi răguşit, ştergîndu-şi buzele cu mîna.

– Dar mă simţeam bine, spuse el păşind spre ea.

Annie îşi încrucişă braţele dînd de înţeles că nu era interesată. Greg se opri, fiind prea încăpăţînat pentru a se da la o parte. Annie încercă să treacă pe lîngă el. Aşteptă o secundă, după care o lăsă.

Annie ieşi pe culoarul dintre boxe.

– Ceea ce am încercat să-ţi spun era faptul că ai nevoie de o femeie.

– Şi te oferi cumva?

– Mă refeream la una adevărată.

– Trupul ăsta nu mi s-a părut a fi fals.

– Nu fi grosolan.

– Am avut impresia că-ţi place să fiu grosolan.

– Din cînd în cînd.

Se felicită pentru privirea lui surprinsă.

Încercase atît de mult să o sperie şi să o îndepărteze arătînd o nevoie brutală. Jocul de-a durul ar fi putut speria o femeie mai gingaşă, nu pe Annie Cartwright.

Provocarea o excita mai mult decît ar fi vrut să recunoască.

– Ai nevoie de ceva mai mult decît de o parteneră de sex.

Un zîmbet de mirare îi apăru pe buze.

– Vrei să mă-nsori deja?

– Pentru tine femeile sînt mai mult decît nişte simple obiecte sexuale, indiferent cît de mult te prefaci că ar fi altfel.

Păşind înainte, el profită de faptul că era prea încăpăţînată, de asemenea, pentru a da înapoi.

– Ştii al naibii de bine că nu ne prefăceam.

– Ai putea să ai orice femeie şi ştii asta foarte bine.

– Poate că nu vreau.

Ea îşi atinse buzele umflate.

– Nu s-ar putea spune că nu vrei.

– Atunci de ce m-ai pus să mă opresc?

– Ai nevoie de o femeie pe care să nu o poţi ţine sub papuc.

– Şi Dumnezeu te-a trimis pe tine.

– Da.

Cu mîinile în şolduri şi cu bărbia ridicată, Annie i se aşează în faţă.

– Nu te voi răsfăţă, nu te voi hrăni şi nici nu te voi dădăci. Voi fi sinceră cu tine, mă voi certa cu tine şi chiar te voi trage de păr dacă va fi nevoie, voi face orice pentru ca tu să vezi tot ce-ai pierdut din viaţă. Îmi voi asuma riscul unei relaţii. Aventurile de o noapte sînt pentru laşi.

Se aprindea ca o rachetă sub mine, îşi spuse Greg. Ochii ei sclipeau, iar chipul îi era îmbujorat.

– Mă transform într-un bărbat dur şi morocănos, iar tu eşti cea care mă poate vindeca.

Voise să fie o tachinare, dar ieşise ca un adevăr.

Rămase profund surprins cînd îşi văzu mîna întreptîndu-se spre faţa ei şi ştergîndu-i uşor cu degetul mare o pată de praf de pe obraz. Zgomotele de afară, mirosul dinăuntru, toate dispărură. Nu mai conta decît cît de albaştri erau ochii ei şi cît de mult i s-au mărit pupilele cînd el şi-a coborît gura asupra gurii ei. Buzele îi se atinseră uşor. Săruta femeia care îl putea vindeca.

Ea, însă, nu răspunse. El îşi trecu atunci dosul

degetelor peste sînul ei. Dacă n-ar fi simţit-o înfiorată, ar fi văzut acest lucru în ochii ei. Sfîrcurile îi rămaseră tari, sensibile şi delicate. Cam la fel cum se simţea el. Zîmbi.

– Asta am pierdut, Annie. Asta. Lung, încet şi adînc. Aspru, rapid şi sălbatic.

A se menţine în viaţă era un lucru. Aproape că uitase, însă, ce însemna să trăiască.

– Vrei să-mi arăţi ce-am pierdut? S-a făcut.

Ea i se aruncă de gît.

– Atunci anulează suspendarea.

– Poftim?

Se aşteptase la ezitări şi condiţii, nu la o acceptare cu braţele şi inima deschise.

– O să dansăm pe margine; la naiba, o să dansăm un tango. O să fac o cascadorie şi mai bună data viitoare.

El deveni rigid amintindu-şi cît se poate de bine cum se prăbuşise la pămînt.

– În nici un caz. Ţi-ai asumat un risc pe care nu l-am repetat.

– Dar nu s-a întîmplat nimic rău.

– S-ar fi putut întîmpla.

– Dar nu s-a-ntîmplat.

– Ar fi putut.

Ea îşi ridică braţele.

– Parcă ai vorbi de noaptea trecută!

– Noaptea trecută am fost cît pe-aci să mă urc în pat lîngă tine...

– Aşa-ţi place să crezi. Dacă ai fi încercat ceva, m-aş fi trezit şi...

– Şi ce? o întrebă el trăgînd-o mai aproape, mişcare ce le făcu piepturile să se ciocnească.

– Aş fi făcut aşa, spuse ea şi, sprijinindu-se pe un picior, se răsuci şi îl trînti pe spate pe podeaua prăfuită.

Cîteva fire de paie îi înţepară gîtul. Porumbeii se agitară în podul de deasupra şi ceva ud şi alb ateriză pe pieptul lui cu un zgomot sec.

Annie îşi acoperi gura cu mîna, încercînd zadarnic să-şi reţină un hohot de rîs.

– Punct cîştigat?

Greg se ridică în capul oaselor încruntat balansîndu-şi braţele pe genunchi.

– Cîştigat.

Annie făcu o plecăciune mărinimoasă şi îi întinse mîna pentru a-l ajuta să se ridice.

În clipa în care se fixă pe călcîie pentru a-l trage îşi dădu seama de greşeala făcută. O fracţiune de secundă mai tîrziu, Greg era

deasupra ei, scuturîndu-şi mîinile şi zîmbindu-i cu căldură.

– Nu eşti singura care ştie judo, Silk.

Stînd întinsă pe spate, cu el deasupra, nu era tocmai o idee prea bună, ţinînd seama de sărutul de mai înainte. Se părea că la acelaşi lucru se gîndea şi el, căci sclipirea din ochii lui se transformă în strălucirea unui tăciune aprins.

– Te-aş fi putut răpune oricînd azi-noapte, spuse el cu o voce scăzută şi răguşită. Dă-te bătută.

Ar fi trebuit să aleagă o expresie care să o facă să-i sară muştarul. Îşi muşcă buzele. *Ura* să fie învinsă.

– Ai dreptate, spuse ea. N-o să mai fac niciodată.

El nu întrebă dacă se referise la venirea în camera lui sau la asumarea de riscuri inutile în timpul cascadoriilor. Poate crezu că ea renunţase la tot.

Catîr încăpăţînat, îşi spuse ea atunci şi bătu uşor din gene.

– Mă ajuţi să mă ridic?

El îi întinse mîna.

Era atît de uşor, încît aproape că se ruşină. Îl

trase brusc înspre ea, iar călcîiul cizmei intră în contact cu abdomenul lui. Întinse apoi piciorul şi îl azvîrli peste capul ei.

Creştetul lui se afla lipit de creştetul ei, şi amîndoi urmăreau zborul porumbeilor printre bîrne.

– Cineva ar putea să se rănească făcînd chestiile astea, mormăi el.

– Nu răspund prea bine la provocări.

– Ăsta ar fi un motiv pentru care ar trebui să facem coregrafia scenelor de bătaie. O mişcare greşită...

Annie scoase un fornăit, frustrată, iar unul din cai întoarse capul să se uite. Se răsuci pe burtă pentru a-l privi şi rămase uimită văzînd că şi el făcuse acelaşi lucru. Buzele lui se aflau la cîţiva centimetri depărtare de ea, iar răsuflarea îi atingea faţa. Ea trase atunci aer în piept încercînd să-şi amintească ce anume fusese atît de important.

Respiraţia nu o ajută. Sîngele care-i curgea prin vene părea prea lichefiat pentru a putea transporta oxigenul spre creier. Acest lucru nu o mai împiedicase niciodată să discute.

– Trebuie să priveşti totul în termenii unui

posibil dezastru?

– E mai sigur aşa.

Ca şi cum ar fi cîntărit riscurile, el îi studie chipul, ochii, buzele. Se întinse. Ea tresări. El clătină din cap încet. Spre surprinderea ei, ascultă şi rămase nemişcată. El îi scoase un pai din păr.

– Îţi poţi scoate ochii cu aşa ceva, să ştii.

– Eşti imposibil! strigă ea.

– Dar îmi pasă de ei!

– Şi mie-mi pasă de tine, spuse ea ridicîndu-se.

– Grozav. Bănuiesc că asta înseamnă că vei mai veni în camera mea.

– Nici în ruptul capului. O să blochez uşa cu biroul, pentru orice eventualitate.

– Bine. Atunci, îţi poţi petrece acolo următoarele trei zile bucurîndu-te de suspendare.

Ea ieşi val-vîrtej din grajd şi abia după ce merse ceva drum pe High Noon Avenue îi dădu seama că bluza îi era sfîşiată, fusta, un dezastru iar părul, răvăşit, aşa cum numai un sărut cu tragere de păr, apăsare a buzelor şi chinuire a inimii îl putea face.

– Puţin îmi pasă! spuse ea împingînd cu

umărul uşile batante ale barului.

Cizmele ei răsunară pe trepte, iar Bill şi Tony rînjiră. Ea se răsuci brusc.

– Am căzut de pe cal şi sînt murdară, e bine?

Ei ridicară mîinile în acelaşi timp, părînd docili, ca şi cum ar fi coborît dintr-o trăsură atacată.

– Ne pare rău, Annie.

Zgomotul uşii ei trîntite îşi găsi ecoul în toată clădirea şi fu urmat de două hohote de rîs foarte bărbăteşti.

Greg stătu sub duş jumătate de oră pentru a-şi îndepărta praful, murdăria şi sudoarea uscată. Mai pierdu apoi un sfert de oră în faţa chiuvetei retrăind scena din grajd şi reproşîndu-i bărbatului din oglindă.

– Practic, ai atacat femeia.

Pam i-ar fi dat papucii dacă ar fi atins-o astfel vreodată. Nu trebuia decît să vadă teamă în ochii ei şi îşi reţinea aspectele mai aspre ale apetitului sexual. Căsnicia lor nu dusese lipsă de pasiune, dar hotărîse să o protejeze, pierzîndu-se astfel în ea nenumărate nopţi, dar menţinîndu-şi totuşi

autocontrolul. Nu-i făcuse niciodată nici un rău. Nu i-ar fi putut face aşa ceva vreodată. Îl iubise pentru acea putere de reţinere, văzînd în ea ceea ce şi era, grijă şi dragoste.

În ziua aceea, însă, fusese cu totul altceva. Îşi pierduse controlul şi stăpînirea. Cu toate acestea, Annie nu se temuse deloc. Ar fi putut să jure că era la fel de excitată ca el.

Bărbatul din oglindă îşi feri privirea.

– O biată scuză pentru maltratarea unei femei.

Se trînti pe pat şi îşi trecu o mînă peste rama fotografiei.

– Credeam că a dispărut, spuse el cu glas tare. Totul s-a blocat după ce ai...

Nu mai fu nevoie să încheie fraza. După moartea lui Pam, dorinţa i se stinsese. Se aşteptase, totuşi, ca, la un moment dat, să revină. Dar, după cinci ani, începuse să creadă că nu va mai putea iubi din nou, că nu va mai fi torturat de o asemenea dorinţă mistuitoare.

Şi atunci apăruse Annie Cartwright.

Trebuia să ţină totul sub control. Totul. Reacţia lui de răspuns, dorinţa fizică ce îl orbea de fiecare dată cînd o vedea. Ea îl dorea, măcar atîta lucru era limpede. Îi spusese în faţă că era femeia

potrivită pentru el.

– Ei, Pam, acest bătrîn şi ramolit cowboy cu care te-ai măritat ar trebui să fie măgulit. Poate că unele femei găsesc captivante chipurile care arată ca nişte şei zgîriate şi piele încreţită.

Pam o făcuse.

Annie o făcea.

Ce avea să facă el, oare, în legătură cu asta?

– Nu trebuie decît să fixăm limitele şi să tragem liniile.

Atunci poate reuşea să doarmă şi el ca lumea. Lăsă uşa puţin întredeschisă, pentru orice eventualitate.

Şase

– Nu trebuie decît să fixăm limitele şi să tragem liniile.

Annie zîmbi, proptindu-şi bărbia în palmă în timp ce Greg îi prezenta pianul. Aproape că se aştepta să scoată un stilou şi să schiţeze totul pe faţa de masă din hîrtie. După care avea să-şi scoată cronometrul şi să-i explice totul pe porţiuni de timp.

Cantina zbîrnîia de zgomotul unei melodii

country ce se auzea la tonomat. Mirosul de bere şi *tequila* se combina cu cel al fumului de ţigară.

Ea îşi opri lingura în farfuria de *chili* mestecînd un cartof prăjit. Dă foaia scenariului şi aşteaptă următorul semn, îşi spuse ea. El se ocupase de tot, în afară de rolul ei. Dar pe acesta avea să-l scrie ea.

– Ce părere ai?

Cel puţin o întreba. Ea zîmbi din nou.

– Se pare că ai plănuit tot. Eu sînt cuminte în ceea ce priveşte cascadoriile. Tu eşti cuminte în ceea ce priveşte sexul.

Îşi drese glasul, după care îşi tamponă uşor buzele cu şervetul.

– Cred că o să ne descurcăm.

El nu părea prea liniştit din cauza zîmbetului ei visător şi a privirii provocatoare.

– Apropo, suspendarea rămîne în picioare.

Ea vîrî în gură un cartof mare, îl mestecă încet şi apoi îşi linse un cristal de sare de pe buza de jos. Următorul cartof îl afundă în ketchup, răsucindu-l încet pînă se acoperi tot.

El îşi drese glasul. Suna ca o maşină care avea nevoie să fie reparată.

– Ai încălcat o regulă de-a mea. Ai ştiut asta

foarte bine. Acum plăteşti.

– Bine.

– N-ai de gînd să te cerţi?

– N-am de gînd nici să te arunc în partea cealaltă a încăperii. Nu. Ai perfectă dreptate. Merit o suspendare de douăzeci şi patru de ore pentru faptul că mi-am asumat fără ruşine un risc inutil. E dreptul tău în calitate de coordonator...

– Şaptezeci şi două de ore, Annie.

Ea nu mai putu rămîne serioasă.

– Nu ţi-a scăpat chestia asta, nu?

– Şaptezeci şi două de ore. A fost ostentativ.

„Ostentativ" acoperea o mulţime de lucruri – cum erau, de exemplu, sărutările cu gura deschisă.

Greg făcu un semn chelneriţei să aducă încă o bere şi o porţie de cartofi prăjiţi, în timp ce Annie îşi curăţa farfuria şi o şterpelea cu neobrăzare pe a lui.

În atmosfera aceea încărcată, Annie sorbi din paharul ei de apă cu gheaţă. Se făcuse foarte cald. Aproape la fel de cald ca noaptea trecută.

Dacă unuia nu dormea, celălalt nu mergea în somn. Îşi petrecuse ceasurile fixînd tavanul şi imaginîndu-şi că se afla în patul lui Greg, sub

privirea lui. Acea fantezie o făcu să-şi simtă trupul fremătînd şi cuprins de febră. O rază de lună pătrundea în încăpere, acoperindu-i pielea ca un cearceaf transparent. Îşi găsise aluniţa de lîngă buric, se atinsese unde o lumina luna şi, de asemenea, şi în alte locuri pe care le-ar fi atins Greg.

În cantină, îl surprinse privindu-i gura. Încă un cartof dispăru.

– Am un apetit extraordinar.

"Şi eu la fel". Graţie unui autocontrol de fier, reuşi să n-o spună cu glas tare.

Graţie imaginaţiei lui Annie, nici nu trebuia s-o facă.

Îşi privi farfuriile.

Ea încerca să-l facă să iasă din carapace, să trăiască din nou. Dar acest lucru pentru Greg implica un puternic impuls sexual, care poate ar fi depăşit-o. Trei porţii de *chili* nu ajutau. Ea trăgea absentă de bluză. Poate că ideea unei despărţiri de şaptezeci şi două de ore nu era tocmai rea; amîndoi aveau nevoie de o perioadă de linişte.

– Deci tragem linia la cină, spuse ea.

– Ai cumva alte idei?

O duzină, majoritatea erotice.

– E mai bine aşa.

– Exact.

– Povesteşte-mi despre ea.

Acea frază neaşteptată îl făcu pe Greg să încremenească în interior. Deşi Pam făcea parte integrantă din viaţa lui, nu-şi mai amintea ultima oară cînd vorbise despre ea. Pomenea de ea, bineînţeles, o versiune standard pe care o spunea noilor cunoştinţe. Era altceva să-i povestească lui Annie, ar fi putut redeschide rana sau să o vindece. Riscă, deşi nu putea spune de ce.

– Nu semăna deloc cu tine. Era mai mică. Mai delicată.

Annie îl încurajă zîmbind auto-depreciativ.

– Nu era un băieţoi.

– Nu. Purta rochii cînd toată lumea purta blugi. Nu ieşea niciodată fără să se dea cu parfum sau fără să poarte sutien.

Annie încetă să se mai joace cu al treilea nasture ai bluzei, retrăgîndu-şi mîna subtil. Greg ştia că nu voise să fie atît de provocatoare. Dar tot îşi simţi trupul răspunzînd.

Un vînt fierbinte mătură deşertul. Cantina era închisă şi aglomerată. Privind-o pe Annie, sunetele, mirosurile, chipurile dispărură toate.

Părul ei sclipea în lumina unui bec acoperit cu tablă. Îl mîncau palmele. Cuprinse în mînă sticla de bere umedă şi apoi îşi lipi palma de ceafă.

Nu îl ajută în nici un fel. Vorbea despre Pam, neputînd să treacă de nişte ochi albaştri şi de o privire care vorbea de iubire şi concentrare intensă, o privire aţintită asupra gurii lui, făcîndu-i inima să bată cu putere şi partea inferioară a trupului să se întărească şi să pulseze.

– Ce fel de parfum?

Îl menţinea în realitate. Era acel gen de femeie. Şi Pam fusese.

– Floral. Tu nu-ţi dai cu parfum.

– Încă n-am găsit unul care să se poată combina cu mirosul lui Ben-Gay.

Rîseră amîndoi, el amintindu-şi de căderile pe care le făcea, de vînătăile de pe pulpa ei, de felul cum mirosea în patul lui. O mireasmă uşoară, feminină mai rămăsese încă impregnată în perna lui amestecată cu mirosul de scrobeală. Îşi imaginase foarte multe în ultimele două nopţi, stînd treaz şi cu urechile ciulite la orice scîrţîit al podelei.

– Te-ai săturat? o întrebă el arătînd spre farfuria goală.

Nu trebuia decît să dea din cap afirmativ. El plăti şi ieşiră. Ajungînd de partea cealaltă a uşilor batante, el îşi puse pălăria trăgînd-o mult pe frunte.

Amîndoi aveau nevoie de aer curat. Deşertul le oferi o adiere uşoară care îi ciufuli părul lui Annie, agitîndu-i şuviţele ca fildeşul, asemeni unor raze de lună, în jurul chipului ei.

Greg privi spre cerul senin. Luna şi Annie îl înfierbîntaseră destul. Încercase să-i spună de ce nu mai dorise nici o femeie în cei cinci ani de la moartea lui Pam. Nu trebuia să se gîndească la o sută de motive pentru care să se schimbe acum.

Se plimbau pe re-creata stradă western, trecînd pe lîngă o fierărie, o farmacie, o prăvălie cu articole de îmbrăcăminte, toate avînd faţade goale, în stilul propriu hollywoodian.

– Îmi place foarte mult modul cum pot să creeze o fantezie din cîteva scînduri şi vopsea, zise ea.

– Asta plus un aparat de filmat îndreptat în direcţia potrivită.

– Adaugă şi cîţiva cai şi ne întoarcem pe vremea cowboy-lor şi a indienilor.

– Eu am fost un cowboy.

Annie îl credea. Avea acea înfăţişare bătută de vînt şi arsă de soare a unuia care a trăit ani de zile sub cerul liber. Îl privi şi văzu preerii, hoinăreli noaptea sub lumina stelelor, cele mai strălucitoare şi mai reci studiate cu o privire prudentă şi precaută şi îi fu milă de el. Nici un bărbat n-ar fi trebuit să fie atît de singur.

– O muncă îngrozitoare, continuă el, mormăind. Fermele sînt nişte mănăstiri cu vaci. Tot timpul miroseam la fel cu calul pe care-l călăream, nu ajungeam niciodată să-mi scot praful din chiloţi şi locuiam într-o baracă împreună cu alţi cîţiva tipi care miroseau la fel de oribil ca mine.

Annie rîse şi, în timp ce mergeau, dosul mîinii i se atingea de a lui. Ajunseră într-un loc unde faţadele luau sfîrşit şi începea deşertul. Stîlpii zimţaţi din Monument Valley străpungeau cerul serii.

– Cînd te-ai lăsat?

– Cînd am cunoscut-o pe Pam, spuse el.

Annie sesiză blîndeţea din glasul lui şi ştia cine o provocase fără să mai fie nevoie să întrebe.

– Trebuie să fi fost o femeie deosebită.

– Bănuiesc că orice femeie pe care o iubeşti devine deosebită.

Annie îi ocoli privirea, uitîndu-se la pietrele acelea înalte, singuratice şi dezolante. Îi strînse mîna şi rîse intenţionat.

– Acum spune-mi cum s-a transformat un cowboy aspru şi grosolan în exemplul de politeţe pe care-l văd azi.

Un rîs scurt, al lui de data asta, străpunse seara.

– Nu e vorba de ce-a făcut ea, ci de ce-am făcut eu datorită ei. Am obţinut o slujbă mai bună în circuitul rodeo şi, după aceea, m-am folosit de experienţa pe care o aveam pentru a lucra pe post de cascador. Voiam ceva permanent.

– Căutarea pericolului nu e tocmai o carieră de lungă durată.

El ridică din umeri.

– Am făcut ce-ar fi făcut oricine. I-am arătat unui cal nărăvaş cine e şeful, am readus pe şină un vagon de marfă cu o viteză de o sută de mile pe oră, m-am prăbuşit intenţionat, asta era viaţa care-mi plăcea. Facem nişte lucruri nebuneşti uneori. Uită-te la Jackson.

"Uită-te la mine," îşi spuse Annie.

Cufundat în amintiri, Greg rupse tulpina unei plante şi o sfărîmă între degete.

– În sfîrşit, nu-mi mai riscam viaţa făcînd un pariu idiot la fermă. Aveam acasă o femeie la care să mă întorc, un viitor de plănuit.

– Apoi ea a murit.

Deasupra unui munte îndepărtat, căzu o stea, un semn alb pe cer, care dispăru foarte repede. Greg se înfioră şi se întoarse. Porniră agale înapoi, spre oraşul provizoriu.

– Un beţiv i-a lovit maşina. Nu l-a văzut venind.

– Nu e nevoie să intri în amănunte dacă nu vrei.

Greg descoperi că amănuntele nu contau. Ceea ce conta era faptul că Pam murise şi Annie exista, acolo, lîngă el.

Îi luă mîna din nou şi îşi desfăcu degetele ca ea să şi le poată petrece pe ale ei. Îşi legănau mîinile între ei în mers. Cînd ajunseră în capătul străzii, el clătină din cap.

– Dacă ne-ar vedea cineva, ar crede că e ceva între noi.

– Ar putea fi.

– Numai asta urmăreşti?

– Te-am privit o dată şi mi-am spus: „Uite un bărbat care are nevoie de ceva interesant în viaţă."

– Aşa că ai sărit cu mine dintr-o maşină în mers.

– Am urcat cu tine într-una, spuse ea şi bătu din gene, ceea ce atrase un alt hohot de rîs din partea lui.

Greg scutură apoi din cap.

– „Interesant" e un cuvînt la fel de bun ca oricare altul. Totuşi, în legătură cu ce s-a întîmplat ieri în grajd, trebuie să recunosc că am fost mult prea lipsit de tact.

– Nu m-a deranjat.

– Am observat.

Abia dacă îi separa o răsuflare, iar trupul lui era destul de aproape pentru ca să se poată rezema de el. El păstră acei cîţiva centimetri distanţă.

– Totuşi, aş vrea să-mi cer scuze.

– Nu e nevoie de asta.

– Atunci spune-mi de ce e nevoie.

Ochii ei sclipiră.

– De viaţă. De dragoste. Ştiu cum e să pierzi pe cineva, Greg. Totul poate să dispară atît de repede. De aceea trebuie să lupţi, să trăieşti cît mai intens, să nu te închizi în tine însuţi.

– Să nu te închid *pe tine* afară? întrebă el

atingîndu-i obrazul cu vîrful unui deget şi dîndu-i în spate o şuviţă de păr.

Totul rămase nemişcat în jurul lor, aerul, rotaţia pămîntului, iar ea simţi mici şocuri pe piele.

El acoperi distanţa care-i despărţea şi blugii lui îi atingeau pe ai ei. Bumbacul cămăşii lui se freca de mătasea bluzei ei. Miresmele plantelor şi ale prafului se amestecau cu cele ale pielii, ale pudrei de pe obrazul unei femei şi cu ale bărbiei rase a unui bărbat.

Ea se înălţă pe vîrfuri şi îl sărută, arătîndu-i ce dar tandru şi dulce putea fi dragostea. Nu trebuia să fie o pasiune sălbatică. Nu trebuia să fie sfîrşitul lumii. Puteau să fie prieteni, să ţină unul la altul şi să-şi dăruiască cîte ceva. Dar cum puteau numai cuvintele singure să spună toate aceste lucruri?

Trecură minute întregi, preţioase şi inocente, timp în care buzele ei le atingeau uşor pe ale lui, făcîndu-l să iasă din carapace, din spatele liniilor şi limitelor care îl ţineau captiv ca un gard de sîrmă ghimpată. „Urmează-mă," ar fi vrut ea să-i spună.

El abia îi răspundea.

Descurajată, ea îl mai sărută o dată.

A fost destul o dată. Ar fi trebuit să ştie că nu trebuia să se încreadă în şoapta sufletului ei care o îndemna să îndrăznească mai mult. Întreaga ei viaţă fusese plină de semne de stop pe care nu voise să le citească, semnale de renunţare pe care nu le-a ascultat asumîndu-şi riscurile.

Apăsarea buzelor lui îi trimise un avertisment, pe care ea îl ignoră. Îi spusese, mai mult sau mai puţin, că el nu va fi acolo să o prindă dacă va cădea. Poate că deja căzuse.

– Ce vrei de la mine?

Asprimea vocii lui îi trăda lupta din interior.

– Lasă să se întîmple, îl rugă ea.

– Nu eu sînt cel care se opune, zise el, punîndu-i un sărut pe tîmplă şi adulmecîndu-i gîtul.

– Dă-ne o şansă. Dacă e să fie ceva mai mult decît o prietenie...

– Mai mult?

Îi muşcă pielea delicată de sub lobul urechii.

Sînii ei erau înfierbîntaţi, iar locul sacru dintre picioare se încălzi şi se umezi. Zona de sub buric o durea de plină ce era. Ar fi vrut ca el să-şi apese mîna acolo şi degetele lui să alunece în

jos.

– Riscă, şopti ea. Orice s-ar întîmpla.

El o cuprinse în braţe răsuflînd greu. Îi rosti numele, strînse o mînă de păr în pumn şi şopti răguşit cuvîntul „Silk". Spuse acelaşi lucru şi pentru sînul ei cînd mîna îi alunecă pe sub bluză, acoperindu-l.

Ea se arcui, lăsîndu-l să-i umple palma. Nici un pic de timiditate, nici o scuză pentru faptul că nu avea lenjerie dantelată sau pentru dimensiunea modestă. Era gata să-şi rişte trupul, sufletul, să se ofere în totalitate unui bărbat care nu făcuse nimic mai mult decît să rostească nişte promisiuni stîrnite de pasiune. Cine risca, de fapt?

Nu ea, îşi spuse Greg.

Idei nebuneşti îi împînziră capul, inundîndu-i creierul. Ea era o femeie bună, strălucitoare, curajoasă şi îndrăzneaţă, o femeie care îl făcea să vrea să-şi schimbe viaţa. Un bărbat ar fi trebuit să se simtă grozav avînd alături o femeie ca Annie.

El nu era acel bărbat. El nu mai dansa pe marginea prăpastiilor. Nu-şi deschidea inima nimănui.

Se desprinse, iar înjurătura lui mormăită

răsună în liniştea care plutea în jurul lor.

Geamătul lui Annie muri în aer.

– Ce s-a întîmplat?

Un şir de înjurături bine alese păreau singurele cuvinte potrivite. Cu coada ochiului, Greg o urmărea cum îşi dădea părul pe spate şi îl strîngea în coadă cu nişte degete agitate.

– Mama obişnuia să-i spună tatei că ferma mirosea destul de urît şi fără ca vocabularul lui să împută aerul.

Rîsul lui răsună inexpresiv. Ea era jignită, iar el era cel care o făcuse. Ar fi fost mult mai rău dacă se prefăcea că o poate iubi.

– Dacă vrei sex, Annie, îţi dau, fără nici o problemă. Dar tu vrei mult mai mult.

– Mult mai mult decît eşti gata să rişti, vrei să spui.

El îi aruncă o privire duşmănoasă, iar ea i-o întoarse.

– Bine, spuse el. Te-aş putea minţi spunîndu-ţi că sînt gata să încerc orice, cînd, de fapt, nu vreau decît să fac dragoste cu tine pînă răsare soarele şi patul se scufundă. Asta vrei?

– Ştii foarte bine că nu.

– De aceea ar trebui să-mi mulţumeşti că

m-am oprit acum, spuse el pornind spre colţul străzii.

Ea nu-l urmă. Din douăzeci de paşi iuţi fu din nou lîngă ea. La naiba, nu putea să lase o femeie singură pe o stradă pustie. O apucă brusc de mînă şi o trase spre hotel.

– Mergem la culcare. Fiecare în camera lui.

Annie se prăbuşi lipită de uşa camerei ei de hotel ascultînd-o pe a lui trîntindu-se. Ea şi tapetul de pe pereţi vor fi tovarăşi de cameră în următoarele trei zile cît timp va fi suspendată. Oftă şi îşi plimbă mîna peste patul din alamă, peste măsuţa de toaletă cu chiuveta şi cana ei, peste scaunul pe care era aruncat un tricou de bumbac. Mototoli bluza şi o azvîrli într-un colţ. Zgomotul de haine căzute ţinea locul unui scandal total nesatisfăcător.

Se duse în baie şi dădu drumul la robinete la maximum, apa curgînd cu zgomot în cada cu picioare în formă de labe. Turnă o ceaşcă de spumant de baie. Aburul începu să se ridice. Muşchii ei îşi doreau cu ardoare acea căldură

relaxantă, trupul ei uleiul alinător, mintea ei minunata privelişte a culorilor din interiorul bulelor albe. În cele din urmă, acestea se sparseră.

Toate bulele fac la fel, şopti inima ei.

Pînă să spună cele cîteva cuvinte despre Pam, Annie nu-şi dăduse seama cît de rău fusese zdrobită inima lui Greg şi cît de aspre şi de dure îi erau cicatricile.

Şi tu stai acolo şi-l provoci să-şi asume riscul, îşi spusè.

Dar nu şi-l asuma singur. De fiecare dată cînd se apropia de el, sfîrşea în braţele lui, simţindu-se copleşită de senzaţii pe care nu şi le cercetase niciodată. Spre deosebire de Greg, nu putea susţine că erau pur sexuale. Dragostea putea fi cea mai periculoasă cădere din toate.

Fără saltele, fără plasă, fără cutii de carton.

Doar braţele unui bărbat care să o prindă.

Îşi puse o mînă plină de spumă pe sîni şi respiră adînc. Spusese că nu mai voise să facă dragoste cu nici o femeie de cînd murise Pam.

Ar vrea să încerce.

„Pentru că e de părere că poate să nu se implice emoţional."

Lăsîndu-şi părul să alunece pe marginea căzii,

se cufundă în apă pînă la bărbie, suflînd în bulele de la suprafaţă.

Lasă-l să fie din nou singur, îi şopti un glas lăuntric. Dă-i cele trei zile.

Între timp, trebuia să găsească o cale prin care să-i stimuleze emoţiile, la fel cum făcuse cu libido-ul lui.

Şi dacă nu mai poate iubi?

Ea se va ridica, se va scutura de praf şi va pleca acasă. Dar, înainte să se întîmple acest lucru, avea să-i arate că riscurile erau răsplătite. Flirturile nevinovate puteau fi exact ceea ce trebuia.

Trei zile, domnule Ford. După aceea revin.

Trecură două. A alergat, şi-a pierdut timpul stînd cu cei din echipă, şi-a lăsat părul aranjat de coafeză şi a îndurat un masaj facial executat de specialistul în machiaj. În rulotă trăncăni cu vedeta feminină a filmului, Belinda Saint.

– N-are nici un sens, spuse blonda oxigenată bătînd în scenariu cu degetele care aveau o manichiură prefectă. Într-o zi sînt o femeie

competentă cu o carieră, în alta sînt o învăţătoare din secolul al nouăsprezecelea. Cum pot să rămîn în pielea personajului? Nimeni nu mi-a spus că o să călăresc. Nimeni nu mi-a spus că o să-l las pe Nicholas Strand să mă lovească.

Asistentul de producţie îi explică repede:

– E o călătorie în timp, înţelegi? Femeia cu carieră moşteneşte o fermă, e azvîrlită de pe cal, se loveşte la cap şi se întoarce în timp. Oamenii încearcă să o omoare în ambele epoci.

– Eu cred că agentul meu încearcă să-mi distrugă cariera. Mitzi! Mitzi, sună-l pe Arron.

Asistentul îşi dădu ochii peste cap cînd auzi pomenindu-se numele influentului agent al Belindei.

– Tu ai citit asta? o întrebă Belinda pe Annie.

Aceasta, însă, *ridică din nou din umeri.*

– Sînt aruncată din maşini şi de pe clădiri înalte, dar niciodată nu citesc scenariul.

Belinda se strîmbă, atentă să nu-şi strice machiajul cu un zîmbet real.

– Nici eu, de aceea există agenţi.

– Dar nu trebuie să fii pălmuită de-adevăratelea, să ştii.

– Nicholas are un talent nemaipomenit de a

intra perfect în rol. După aceea îşi cere mii de scuze. Zice că n-are nici o legătură cu aventura noastră din ultimul film pe care l-am făcut.

Annie îşi aminti discuţia avută cu Greg în legătură cu poveştile de dragoste de pe platoul de filmare. Îşi promisese şaptezeci şi două de ore de linişte. Pe de altă parte, avea un talent de care era nevoie.

– Pot s-o fac eu.

– Ce anume? întrebă Belinda.

– Să primesc palma. Nu una adevărată, dar mă pricep foarte bine. Pot să mă feresc fără să se observe.

– Asta o să-l înfurie teribil pe Nicholas. Vii cu mine. Mitzi! Sună la costume să trimită o rochie exact ca a mea. Pentru Annie, da? În ce secol sîntem în scena următoare?.

Intrară într-un bar specific secolului al nouă-sprezecelea. Cowboy-ii se aflau de-a lungul tejghelei. Un pian stătea tăcut, dar bine luminat, într-un colţ. Pahare de whisky şi scuipători se aflau împrăştiate pe podeaua prăfuită. La vreo doi

metri distanţă se vedeau nenumăratele cabluri ale aparatului de filmat, în timp ce o mulţime de reflectoare se aflau deasupra capetelor.

Greg ştiu cînd apăru ea pe platou. Toate capetele se întoarseră spre Belinda, cea mai recentă iubită platinată a Americii. N-ar fi fost bărbat dacă n-ar fi observat renumitul decolteu pe care o revistă de scandal îl poreclise Valea Siliconului. Să privească ceilalţi, pentru că lui îi tăie răsuflarea femeia care se afla lîngă vedetă.

Annie purta aceeaşi rochie de bal. Părul ei era de un blond-alb natural, faţa ovală şi ochii de un albastru mai cald. Plină de viaţă, nu blazată, radia o energie extraordinară. Îşi iubea munca; se vedea foarte bine. Ce altceva mai iubea, oare?

Annie ridică din umeri înainte să se ducă spre el.

– Ai spus că nu pot să lucrez, nu că n-am voie să mă uit.

– Doar nu vei fi în această scenă.

– Începe cu Belinda care primeşte o palmă. M-a rugat pe mine s-o fac în locul ei.

Belinda îi aruncă un zîmbet fermecător.

– E vreo problemă?

Nu se putea certa cu ultima descoperire a regizorului.

– Fă-o, îi spuse el lui Annie. Poţi să execuţi cea de-a treia zi altă dată.

– Cum spui tu, şefule. Şi, şefule? spuse ea ridicîndu-se pe vîrfuri.

El sări ca şi cum ea ar fi încercat să-i dea un scorpion.

– Fără îmbrăţişări, fără sărutări şi fără mulţumiri.

Total resemnată, ea îşi strînse buzele şi îşi împreună mîinile la spate. Din păcate, acea mişcare făcu să i se umfle sînii, presîndu-se de marginea dantelată a decolteului adînc.

– O să fiu tăcută ca un şoarece.

El murmură ceva şi se îndepărtă. Păruse ceva de genul: „O să cred cînd o să văd."

– Bună.

Annie se răsuci şi zîmbi primei persoane pe care o văzu – Jackson, tînărul cascador neascultător.

– Am auzit că te-a suspendat şi pe tine, zise el. E îngrozitor în privinţa regulilor.

– Cred că se gîndeşte numai la binele tău.

– La al tău se gîndeşte deja? întrebă tînărul

frecînd între degete marginea din dantelă a corsajului ei.

Annie s-ar fi simţit insultată dacă n-ar fi fost atît de tînăr. Îi amintea de Cody, numai hormoni şi motociclete Harley. Îi dădu mîna la o parte. Ridicîndu-şi privirea, îl văzu pe Greg purtînd o discuţie cu regizorul secund. Ar fi putut jura că se uitase. I-o spunea ceva din felul în care tensiunea din umeri, se ridica pînă la jumătatea gîtului.

Rîse uşor.

– Iartă-mă, Jackson, dar îl aştept pe star, spuse ea apoi făcînd semn spre Nicholas Strand care tocmai intra.

– Ce văd, oare, femeile la el?

– Sincer nu ştiu.

Individul era la fel de perfect la înfăţişare ca Belinda Saint. Îşi păstra imaginea proaspătă douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Cînd Belinda le făcu cunoştinţă, el se aplecă adînc şi îi sărută mîna lui Annie.

– Fermecat.

Annie avu impresia din nou că sesizase o mişcare cu coada ochiului. Era doar Greg care rupea un scaun pe spinarea unui cascador

explicînd echipei scena ce avea să urmeze.

Nicholas tresări, dar Annie zîmbi încordată.

– Nu-l băga în seamă. Vor face asta de un milion de ori pînă va ieşi perfect.

– Mm. Şi scenele de dragoste se fac la fel. Iar şi iar.

Annie aşteptă o roşeaţă, o îmbujorare, ceva, o reacţie de vreun fel. În fond, Strand fusese desemnat în mod oficial ca fiind cel mai sexy bărbat cu doi ani în urmă. Pe vremea aceea, ea fusese perfect de acord. Dar atunci nu-l cunoştea pe Greg Ford.

– Repetăm scena?

Uluit de lipsa ei de interes, Strand încuviinţă.

– Neapărat.

Greg îşi petrecu ore întregi repetînd o scenă care avea loc în fiecare film western. Cu toate acestea, rămase neînduplecat în faţa rugăminţilor asistentului de producţie de a se grăbi. Membrii echipei se băteau, ridicau sticle pe care apoi le spărgeau unui în capul celuilalt, puneau mîinile pe scaune pe care le rupeau pe spinări, loveau cu

dreapta şi cu stînga şi dădeau upercuturi care nu erau niciodată duse pînă la capăt, dar totdeauna împingeau capetele pe spate şi încovoiau indivizii solizi. Aveau să filmeze scena bătăii o singură dată perfect, după care se vor relua cîteva faze pentru prim- plan. Greg avea totul sub control şi era gata de filmare. Palma răsună în întregul platou.

Annie se ţinea cu o mînă strîns de bara din faţa barului. Cu cealaltă, care îi tremura, îşi acoperi obrazul. Strand se afla lîngă ea drept, indiferent şi arogant.

– N-a durut, nu-i aşa?

Greg simţi un nod în stomac. Intră pe platou aproape zdrobind cronometrul în pumn. Se opri doar la cîţiva centimetri de Strand şi se uită la obrazul lui Annie. Nu se vedea nici o urmă de palmă sau roşeaţă.

– Ce s-a întîmplat?

Annie păli cînd îi auzi glasul aspru.

– Am făcut să pară real.

– Aşteaptă acolo. O să te chem cînd o să avem nevoie de tine.

Ea se îndepărtă.

Strand încercă să fie util.

– Pot s-o fac mai bine. Cînd ea nu se aşteaptă, înţelegi?

Greg îl măsură din cap pînă-n picioare şi îi spuse cu o voce scăzută:

– Dacă o loveşti de-adevăratelea, te omor. Înţelegi?

Nu mai aşteptă răspunsul.

Greg se cufundă în fotoliul său din camera de proiecţie. Pe film se vedea o bătaie fără cusur. Singurul lucru deplasat era expresia de groază de pe chipul lui Nicholas Strand.

– Era constipat sau ce? observă asistentul de producţie.

Prim-planurile de a doua zi aveau să rezolve problema.

Greg nu era sigur că exista ceva care să rezolve problema lui. Ţinea la Annie, din adîncul sufletului, în locuri pe care le zidise de multă vreme. Faptul că o exclusese de la filmări îl învăţase doar cît de mult era în stare să-i simtă lipsa.

Ceru să vadă filmul iar şi iar, aţintindu-şi

privirea asupra blondei de la bar. Strand o pălmui. Ea tresări exact la momentul potrivit. Joc, fantezie, Greg ar fi trebuit să ştie. La naiba dacă nu- i păsa.

Şapte

Toată săptămîna a fost morocănos ca un urs. Păstrarea distanţei faţă de Annie cît mai mult posibil fusese o bună strategie. Suspendarea ei, una chiar şi mai bună. Numai dacă ar fi făcut-o cineva să înţeleagă.

Îl tachina fără cruţare, bătîndu-l la cap cu glume îngrozitoare, îmbrăţişîndu-l în treacăt, atingîndu-l provocator cînd trecea pe lîngă el, totdeauna cînd simţea nevoia mai mult şi cînd se

aştepta mai puţin. De fiecare dată cînd se întîmpla să se gîndească la ea şi îşi ridica privirea, ea îl surprindea, avînd pe chip un zîmbet demn de Mona Lisa.

– Femei.

Mormăielile nu-i serveau la nimic.

După o săptămînă de atenţie din partea ei ajunsese să o aştepte, anticipîndu-i sosirea, răsfoind scenariul pînă la următoarea ei scenă, ascultînd zgomotul apei care curgea într-o baie din camera de vizavi, închipuindu-şi-o cum se cufunda în cadă şi apoi în patul lui. De ce nu? Fanteziile erau libere.

Iar timpul costa bani. Îi tulburase munca, viaţa şi echipa. Pofta ei de distracţie îi molipsise pe toţi. Bill avea grijă ca ea să nu lipsească de la vreo întîlnire a lor. Chris şi Antony îi sugerau noi cascadorii pe care să le facă. Se distrau de minune văzîndu-şi şeful perpelindu-se.

Dar el nu era învins încă. Împins şi îmboldit să trăiască din nou, el se încăpăţîna şi se împotrivea tuturor, începînd cu Annie. Jocul putea fi jucat de două persoane.

Întinse schema pentru scena exploziei pe masa pliantă de lîngă rulotă. Ca un spirit, Annie îşi

făcu apariţia din senin. Încă două minute şi ar fi putut-o suspenda pentru întîrziere. De unde atîta noroc?

– Salut, băieţi.

– Salut, Annie.

Bărbaţii se strînseră umăr lîngă umăr pentru a-i face şi ei loc – chiar lîngă Greg.

Posomorît, acesta le atrase atenţia asupra zonei pe care trebuiau să o protejeze înainte de montarea explozivelor.

– În scenă sînt incluse o maşină Corvette, o încărcătură de explozive din plastic, benzină şi cîteva batoane de trinitrotoluen. Nu vrem să stîrnim prea mult praf ca să nu se mai vadă flăcările. Pe de altă parte, nu vrem să transformăm totul în tone de şrapnel şi fibră de sticlă topită. Jack, vrei să le explici?

În timp ce expertul în demolări le explica amestecul volatil, Greg trase în piept aerul curat al dimineţii şi îşi vîrî mîna în buzunarul de la spate.

– Au! ţipă Annie deodată şi, înlemnind în vîrful picioarelor, îşi duse mîna la şezut.

Greg scoase calm un creion notîndu-şi ceva pe scenariu.

– Aveţi întrebări?

Bărbaţii îşi ţuguiară buzele şi clătinară din cap uitîndu-se la hartă şi la obrajii îmbujoraţi ai lui Annie.

Rămîn doi obraji care nu se pot vedea, îşi spuse ea. Unui din ei încă o mai ustura în urma ciupiturii lui de expert. După ce îşi primiră cu toţii instrucţiunile şi se împrăştiară, ea se apropie de Greg.

– Unii ar numi asta agresare sexuală, şefule.

El rîse în sinea lui, răsfoind paginile scenariului.

– Adaug şi nesimţire la acuzaţie.

– Şezutul tău, însă, e foarte sensibil. O să ţin minte. N-ai nimic împotrivă, nu-i aşa?

Acea parte glumeaţă a lui era nouă şi ei nu-i inspira deloc încredere.

– Şi dacă aş fi avut ceva împotrivă?

– M-ai fi azvîrlit peste masă. Ştim asta amîndoi.

Avea dreptate. Annie murmură apoi ceva în sensul că violenţa nu era o soluţie, după care îşi vîrî mîna în buzunarul din spate frecînd locul respectiv.

– Probabil că e o vînătaie.

– Vrei să sărut ca să treacă?

– Nu!

Tigrul pe care ea îl tachinase scăpase din cuşcă şi nu-i plăcea felul cum îi zîmbea. Se răsuci şi plecă, permiţîndu-i să arunce o privire lungă şezutului ei. Cel puţin, ea avu ultimul cuvînt.

– De fapt, chiar asta ai putea să faci.

Hohotul de rîs al lui Greg declară întîlnirea încheiată.

Îşi calculă următoarea mişcare aşteptînd în spatele faţadei unei băcănii. Annie îl frecase timp de o săptămînă. În ultimele două zile fugise mereu de el. Trebuia să facă ceva. Şi, pe urmă, îl distra să o vadă pierzîndu-şi echilibrul. Planurile de a o menţine în starea aceea îl făceau să sară vesel din pat în fiecare dimineaţă.

Era nevoie de doi pentru o ceartă şi tot de doi pentru un tango. Începînd de la Eden şi pînă la arcă, lumea a fost făcută pentru doi. În afară de munca în domeniul cascadoriei. Nu putea face aceeaşi poantă de două ori. Ce să mai născo-cească?

Pulsul i se înteţi cînd îi auzi pasul pe trotuar.

Călcînd apăsat, ea mergea exact ca un băieţoi. Aşteptă pînă cînd ajunse la capătui aleii şi, într-o fracţiune de secundă, o trase pe după colţ, în braţele lui.

Emoţiile trecură peste chipul ei mai repede decît o furtună de vară – şoc, furie, pregătire de luptă. Întregul ei trup se încordă. Deodată, îl recunoscu. Făcu ochii mari, speriată, iar o uimire încîntată îi coloră obrajii. Înăuntrul ei clocoteau curenţi de excitare sexuală de netăgăduit.

El pierdu. Indiferent ce avînt îl stăpînise, dispăru imediat. Nu mai era o glumă. Nu mai era un joc. În umbrele aruncate de stîlpi şi placaj, el ştia ce aşteptase. O sărută. Apăsat.

Annie închise ochii. Nu avea nevoie de ei. Nasul ei îi recunoscu mirosul pătrunzător al coloniei, gura, gustul de mentă al pastei lui de dinţi, iar trupul, lărgimea umerilor şi căldura lui.

Acel sărut nu era o şicană. Era la fel de furios ca un viezure scos din vizuină. La fel de necesar ca nevoia absolută a unui bărbat de o femeie. Şi la fel de primejdios ca dragostea.

Ea îşi aminti cu disperare că o mai sărutase şi altă dată, cu o pasiune sinceră şi o indiscreţie grosolană. Sinceritatea în erotism o tulbura şi o

înspăimînta în acelaşi timp, trimiţînd semnale de avertisment în fiecare colţişor al trupului ei care ceda. El voia sex; ea voia dragoste. Dacă ţinea să-şi protejeze un colţişor al sufletului, trebuia să nu uite acest lucru.

Se despărţiră cînd auziră un hohot de rîs de partea cealaltă a faţadei. Răsuflînd greu, se uitară unui la altul.

– Noroc că am reflexe bune, altfel ai fi fost trîntit pe spate, Ford.

– După felul cum m-ai chinuit toată săptămîna, singurul lucru de mirare e că n-am făcut-o mai devreme, spuse el şi, ridicîndu-i o şuviţă de păr, îi adulmecă gîtul. M-ai recunoscut, aşa-i?

– A avut legătură mai degrabă cu instinctele feminine decît cu cele ale unei cascadoare.

– Totdeauna îţi asculţi instinctele, zise el atingîndu-i iar gîtul uşor.

Răsuflarea îi părăsi trupul, iar oasele îi deveniră de cauciuc.

– Nu trebuie să gîndeşti ca să simţi asta, spuse el. Aşa ar fi dacă aş intra în tine. Ca mătasea.

Annie nu ştia cum să privească acea blîndeţe neaşteptată. Nu ştia decît că nu-i poate rezista.

Voinţa i se dizolvă, iar trupul îi înflori sub atingerea lui.

Vocea lui aspră răsună în liniştea din jur:

– Vino în camera mea mai tîrziu.

Ea fu gata să spună da.

Se auzi o goarnă. Bill şi Amos se aflau într-un jeep la capătui aleii, privind drept în faţă şi cu pălăriile de cowboy trase mult pe ochi.

Jucîndu-se cu bluza şi apoi cu părul, în cele din urmă, ea îşi vîrî mîinile în buzunarele din faţă ale blugilor şi luă o poziţie indiferentă. Nu voise să facă nimic – nici să-i cuprindă gîtul cu braţele, nici să deschidă gura, nici să-şi lase limba să se onduleze după a lui.

Sau aşa voia ea să creadă el.

– Vii, şefule? strigă Amos.

– Dacă ar şti el, murmură Greg.

Ochii ei se măriră puţin, iar zîmbetul se simţea la fel de forţat cum arăta al lui. El întinse un deget pentru a-i atinge obrazul. Îi trebui un curaj extraordinar ca să nu o rupă la fugă. Simţi că el ştia asta şi văzu admiraţie în ochii lui.

– Greg...

– O să fac să fie uşor pentru amîndoi, spuse el şi se îndepărtă.

Te-ai băgat iar într-o încurcătură nemaipomenită, îşi spuse.

Încruntîndu-se, Annie se cufundă în cada cu o apă destul de fierbinte pentru a fierbe ouă. Avea să fie creaţă ca o prună cînd va ieşi.

Avea să îmbătrînească pînă-l va înţelege pe Greg Ford. Chiar cînd credea că plecase, le-a spus cîteva cuvinte tensionate lui Bill şi lui Amos, a făcut semn jeep-ul să piece şi s-a întors. Ea era încremenită. Mintea îi striga „Fugi". Dar braţele i s-au ridicat din proprie voinţă.

Îşi scosese pălăria şi îi cuprinsese mijlocul, arcuindu-i spatele. Sărutul lui de despărţire sfîrîise asemeni unui şarpe pe o piatră încinsă. În spatele ochilor închişi, ea îşi aminti zăpuşeala şi soarele dogoritor, un adevărat infern. Fu redată luminii zilei fără suflare şi ameţită. După coiţ, jeep-ul dădea rateuri. Greg îşi pusese pălăria şi plecase fără să scoată un cuvînt.

– Ah, Annie.

De ce trebuia ea să sară totdeauna cu ambele picioare? Strivi o grămadă de bule cu degetele de la picioare.

Data viitoare stai şi gîndeşte-te.

La ce să se gîndească? O făcea să simtă în tot trupul senzaţii care o străbăteau noaptea. Visele, atît cînd dormea cît şi atunci cînd era trează, erau ocupate de imaginea unui singur bărbat şi de dorinţe neexplorate. Semăna îngrozitor de mult cu dragostea – la fel de sentimentală ca o melodie veche şi la fel de reală ca pămîntul de sub ea.

Spatele îi scîrţîi cînd se frecă de cadă. Îşi căută vînătaia uşoară lăsată de ciupitura lui şi începu să rîdă. Ar fi vrut să plîngă. Nimic nu era logic. Cînd el fugea, ea ar fi vrut să fugă după el. Cînd el venea după ea, se întorcea şi o lua la fugă. Sau rămînea pe loc asumîndu-şi riscurile.

Era clar că se îndrăgostea.

Nu uita, însă, să cazi în picioare.

Greg îi salută mormăind pe cei doi membri ai echipei care stăteau tolăniţi în rulotă şi îşi luă o cutie de bere din frigider. Pentru a suta oară în ziua aceea se trezi făcîndu-şi griji şi visînd la o femeie.

– Unde-i Annie? întrebă Jackson sprijinindu-se de tocul uşii în prag, înţepat şi leneş, totodată.

– E pe platoul principal turnînd prim-planurile.

Tînărul cascador trînti uşa despărţitoare.

Greg se uită la ceas. Turnau unghiuri peste umăr ale scenei în care Nicholas Strand o pălmuia pe Annie. Gîndul acela îl făcu să scrîşnească din dinţi. La fel şi berea rece ca gheaţa. Bău jumătate de cutie dintr-odată. Ce se putea întîmpla mai rău? Dacă Strand nu-i lăsa timp să tresară, dacă palma lui atingea...

– Şefule, de obicei cutia se zdrobeşte după ce bei berea.

Se uită furios la Chris şi la Tony şi vărsă restul lichidului în chiuvetă.

– Voi, leneşilor, n-aveţi altceva mai bun de făcut decît să vă petreceţi pauza tolăniţi pe canapeaua mea?

– O aşteptăm pe Annie.

Aruncă în coşul de gunoi cutia zdrobită.

– De ce?

– Ne-a zis că ne face cinste cu masa de prînz după ce aruncăm maşina în aer.

– „Ălora dintre noi care or să mai fie întregi", aşa a zis.

Greg recunoscu umorul caracteristic lui Annie. Se potrivea acolo perfect. Se născuse pentru acea meserie.

Atunci de ce nu putea să nu-şi mai facă griji pentru ea? Se uită pe fereastră, privindu-l pe Jack care aşeza explozivele sub maşina Corvette nouă şi sclipitoare. Îşi aminti cum vopsiseră maşina care căzuse în prăpastie pentru a o face să pară nouă. O ţinuse în braţe pe Annie pe bancheta din spate a acelei maşini. Îl străbătuseră fiori ţinînd din nou în braţe o femeie, cunoscuse senzaţii care dispăruseră de ani de zile. Şi numai datorită ei.

– Chris, du-te şi vezi cît îi mai trebuie lui Jack ca să aşeze explozivele. Iar dacă te-ntîlneşti cu asistentul, spune-i că sînt la masă.

– O să şi creadă, zise Chris ieşind şi îndreptîndu-se spre expertul în demolări.

Greg repetă în minte cascadoria. Cînd maşina avea să explodeze, Jackson va face un salt spre aparatul de filmat ca aruncat de forţa exploziei. Va trebui să poarte o vestă solzoasă pentru a fi apărat de bucăţile care aveau să umple aerul.

Amănunte. De cîte ori le spusese să evite să se gîndească la trecut? Amănuntele îl ajutaseră

să treacă prin momentele cele mai grele ale durerii. Durerea se atenuase. Acum ce se va mai întîmpla?

"Mai încearcă". Acele cuvinte au fost şoptite lîngă inima lui. Dar vocea aceea de femeie era a lui Pam sau a lui Annie?

Ieşi în căldura sufocantă din timpul prînzului. Încruntîndu-se, îşi trase pălăria foarte mult pe frunte. Poate ar fi fost bine să o invite o dată în oraş. Să o sărute puţin. Mai mult chiar. Poate ar fi fost bine să mai dea o şansă vieţii.

La naiba, dacă ea ar fi ştiut că se gîndea la acest lucru, probabil că ar fi bătut din palme şi ar fi chiuit. Pe de altă parte, ce avea de pierdut?

Asistentul de producţie flutura telefonul celular într-o mînă şi scenariul în cealaltă, glasul său ascuţit auzindu-se peste întregul platou de filmare.

– Vrei să spui că am pierdut o maşină Corvette decapotabilă, fabricată în 1993, cu came duble, suspensii întărite şi un compact- disc care a costat mai mult decît prima mea casă? Asta vrei

să spui? Da?

Impasibil ca o stîncă, Greg încuviinţă.

– Uită-te singur.

Asistentul nu se mai osteni să se uite la fiarele încîlcite din spatele lui şi strînse cît putu de tare telefonul în mînă.

– Cum o să-i explicăm directorului de studio care ne-a împrumutat această maşină, că i-ai aruncat în aer o Corvette nou-nouţă?

Annie înghiţi în sec. Membrii echipei se dădeau înapoi centimetru cu centimetru. Ca un om care se afla înaintea Curţii Marţiale, aşteptînd să i se smulgă tresele de pe umeri, Greg privea drept în faţă. Regizorul însuşi venise cu elicopterul pentru a vedea ce mai rămăsese din maşină. Ascuns în spatele unei perechi de ochelari de soare şi în umbra aruncată de şapca sa de baseball, Luca Stone îl lăsă pe asistentul său de producţie să facă scandal.

– Ai idee cît costă maşina asta? strigă micuţul cu vocea lui ascuţită. Ai idee cine era proprietarul?

Greg strînse din dinţi şi scutură din cap.

– Producătorul! Cel care plăteşte salariile. Cel care-ţi dă ţie salariul!

Annie tresări compătimitoare, trimiţîndu-i în tăcere cît de mult sprijin putea. Într-un fel era numai vina ei. Lăsaseră acea maşină nouă şi sclipitoare să stea pe o platformă plină de explozive şi nimeni nu se gîndise să o aducă pe cea înlocuitoare înainte să se apese pe buton.

Ea se întorsese chiar înainte să se toarne scena. Greg era ocupat cu trecerea în revistă a detaliilor, cu verificarea ceasului, cu grijile ca nu cumva Jackson să facă vreun act de bravură. Tînărul simţea ceva pentru ea şi părea să se gîndească să se protejeze cît mai puţin. Văzîndu-l pe Greg gata să explodeze, Annie se duse lîngă tînăr şi îl luă de braţ.

– Să ştii, îi spuse ea îngroşîndu-şi vocea cît putu de mult fără să tuşească sau să izbucnească în rîs, că în ziua de azi un bărbat trebuie să se protejeze tot timpul. Crede-mă, o femeie apreciază foarte mult asta.

Ceilalţi abia îşi reţinură rîsetele în timp ce ea se întoarse lîngă Greg.

– O să fie atent, îi şopti ea printre dinţi.

Concentrîndu-se asupra schemei întinse în faţa lui, Greg spuse, fără să ridice glasul:

– Cred că o să-şi dea seama mai tîrziu cît de

frumos l-ai dus.

– Am încercat să fiu utilă.

– Mulţumesc.

Pluti pe aripile acelui cuvînt un sfert de oră după aceea. Aparatele de filmat erau la locurile lor. Jackson îşi făcu treaba. Maşina explodă cu precizie şi impecabil. Limbi de foc ţîşniră zece metri în aer şi o ploaie de pămînt şi de praf căzu din văzduh. Explozia a făcut din şasiu bucăţi de metal răsucit în jurul scaunelor. Perfect, într-adevăr, numai dacă n-ar fi fost...

– ...maşina care nu trebuia!

Greg renunţă să mai privească în zare şi se uită drept în ochii asistentului de producţie.

– Şi acum ce vrei să fac?

Vena de pe chelia micuţului aproape că plesni.

– Să faci rost de alta! Avem o mulţime de scene de turnat. Scene în care e nevoie de o maşină bună de condus şi care poate fi recunoscută!

– Bine. Facem rost de alta.

– Nu-i chiar atît de uşor!

Nu? Nimeni nu rostise cuvintele „Eşti concediat" sau „N-o să mai lucrezi în oraşul ăsta niciodată"; ceea ce însemna că puteau rezolva

totul.

– O să iau pe cineva din echipă şi o să mă duc la Los Angeles să iau altă maşină.

– De la cine? Cine din cei de la studio crezi că e destul de tîmpit să-ţi împrumute o maşină cînd tu tocmai ai aruncat-o în aer pe a producătorului?

– Aş putea s-o împrumut chiar pe a ta.

Din felul cum închise gura, Annie avu impresia că asistentul va exploda şi mai spectaculos decît maşina.

Greg îşi privi oamenii. Ochii i se luminară cînd o văzură pe Annie.

– Ne întoarcem pînă joi. Dacă n-am altă maşină, n-am slujbă. S-a făcut?

– Dacă n-ai maşină, n-ai *carieră.*

– Scuză *deranjul, dar chestia asta nu prea e* obişnuită să transporte pasageri, spuse Greg aruncînd în spatele banchetei un carneţel, nişte hărţi, ochelarii de soare şi cîteva amenzi vechi pentru depăşirea limitei de viteză.

După ce Annie urcă în camionetă, se instală şi îi zîmbi, el îşi luă ochelarii de soare.

– O să fie un drum lung.

Era totdeauna atît de ordonat, încît Annie se aştepta să aibă o listă cu lucrurile pe care trebuia să şi le ia. În schimb, el aruncase cîteva haine într-o geantă sport şi apoi îi bătuse în uşă.

– Avem un drum de paisprezece ore. Putem să mergem toată noaptea sau să găsim un motel pe lîngă graniţa cu California şi să ajungem la Los Angeles mîine dimineaţă.

Să stea la un motel cu Greg Ford? Annie ridică braţele şi prea tîrziu observă că se vedea cum îi tremurau mîinile.

– Tu eşti şeful.

– O să ne oprim la Needles.

Porniră spre sud înspre Flagstaff, traversînd Arizona. La radio cînta muzica lui Tex Mex. Greg privea ţintă orizontul neschimbat, şoseaua întinsă şi conducea.

Annie studie bordul prăfuit. Camioneta era la fel de distrusă ca şi inima lui. Numeroase urme arătau drumurile aspre pe care le străbătuse. O crăpătură sinuoasă traversa parbrizul dintr-o parte în alta. Lui Annie îi plăcea la nebunie mirosul de vinilin crăpat şi prăfuit şi cel bărbătesc al vechii geci de piele care se afla între ei.

– A fost o explozie extraordinară, spuse ea după o sută de mile de tăcere.

– Da.

– Un pic tulburătoare.

– Aşa e.

– Un pic stînjenitoare.

– Foarte.

Un pic ca dragostea, îşi spuse ea mohorîtă.

– Se mai întîmplă şi greşeli.

– Nu mie.

– Se întîmplă cînd sînt eu în preajmă?

– Pînă acum aşa se pare. O uşă blocată într-o maşină care e gata să se prăbuşească în prăpastie, o cădere nerepetată de pe cal, o maşină pe are am uitat s-o înlocuiesc.

– Şi de ce e vina mea?

– Fiindcă nu mi te-am putut scoate din minte, de asta.

Era singurul sentiment pe care îl recunoscuse în afară de cele fizice. Annie era prea furioasă ca să se gîndească la acest lucru.

– De asta m-ai luat cu tine, ca să strigi?

– Nu.

– Atunci, de ce?

– Am nevoie de cineva care să convingă un

director să ne dea maşina. Eu nu pot să-mi dau părul pe spate cum faci tu.

Halal sentimente! Un strigăt strangulat îi scăpă de pe buze. Blocată de centura de siguranţă, se răsuci brusc şi apucă geaca. Scoţînd o înjurătură bine meritată, o strînse şi şi-o puse sub cap ca pernă.

– Te superi dacă trag un pui de somn?

– Deloc.

Dacă nişte pleoape se pot închide brusc, ale ei erau acelea.

Pe parcursul următoarei sute de mile, Greg strînse volanul îmbrăcat în piele şi privi drept în faţă, cercetîndu-şi sentimentele ca şi cum ar fi fost o măsea care îl durea. Reuşise să şi-o scoată din minte cinci minute întregi în timpul acelei cascadorii. După aceea făcuse semn să se înceapă filmarea. Tony venise fugind pe după grajd, agitîndu-şi braţele şi strigînd. Prea tîrziu, însă. Maşina sări în aer şi explozia zgudui pămîntul de sub picioarele lui Greg.

Mintea îi funcţiona cu iuţeală. Înainte ca ploaia de bucăţi de metal şi de praf să cadă pe pămîntul uscat, o duzină de posibilităţi îi asaltară gîndurile. Jackson părea teafăr. Toţi ceilalţi erau la adăpost.

„Unde era Annie?"

Greg întorsese capul brusc şi inima era gata să-i sară din piept. Fusese acolo cu o clipă în urmă, purtînd un costum cu pantaloni scurţi de culoarea aramei. Nu se mai putea gîndi la lucru. „Unde era, oare?"

O zări adăpostindu-se lîngă rulotă. Privirile li se întîlniră, trădînd mai multe emoţii decît făcuseră cuvintele vreodată. Abia atunci inima lui reîncepu să bată, abia cînd fu sigur că era teafără.

Cuvintele lui Tony ajunseră, în sfîrşit, la el. Aruncaseră în aer maşina care nu trebuia.

În ciuda acelei situaţii şi a faptului că făcuse o greşeală în faţa tuturor, valul de adrenalină din el mai avea pînă să se liniştească. Hotărîse ca Annie să-l însoţească pentru că ţinea la ea mai mult decît voia să recunoască şi faptul că nu avea curajul să facă nimic îl măcina teribil.

Voia o femeie în viaţa lui, pe acea femeie. Voia să facă dragoste cu ea, dar nu-i putea promite că o va iubi. Pur şi simplu nu ştia dacă mai era în stare să iubească pe cineva.

Mai tîrziu, cînd aveau să ajungă la motel, o va ruga să-i facă unele concesii. Ceva se aprinsese între ei chiar din ziua cînd se cunoscuseră. Venise

vremea să pună la încercare flăcările.

Nu era mult de oferit. Ştia că ea vrea mai mult. Dar vocea din inima lui spunea „Încearcă". De data aceasta ascultă.

Opt

– Dar ce-i asta, o convenţie a cactuşilor? Trebuie să existe un loc gol în Needles.

Trecură pe lîngă un alt loc de parcare străjuit de palmieri şi plin de maşini, în timp ce Greg mormăia pentru sine.

Annie sorbi şi ultima picătură din sucul de vanilie şi strînse harta.

– Douăsprezece mile şi apoi faci dreapta.

– Ştii un loc acolo?

– Ferma tatei.

Cît timp parcurseseră două sute de mile se gîndise cum să evite să stea într-un motel cu Greg Ford. Răspunsul era evident: camere separate. Era evident: cu nici un chip. Nu trebuia decît s-o roage şi ea îi sărea în braţe şi amîndoi ştiau asta foarte bine.

Atunci de ce evita?

Fusese foarte sincer în legătură cu faptul că o dorea, susţinînd tot timpul că nu-i putea oferi decît o relaţie fizică. Prostii. Văzuse cum o căuta cu privirea imediat după explozie şi expresia din ochii lui după ce o descoperise.

Şi eu te iubesc, se gîndi ea.

Dar dacă el nu o va spune niciodată? Dacă se limita cu încăpăţînare la ceea ce era în braţele lui şi nu va îndrăzni niciodată să meargă mai departe, să-şi deschidă inima în faţa ei? Dacă aveau să stea la ferma Cartwright aveau încă o noapte la dispoziţie pentru a sta de vorbă, o ultimă şansă de a afla dacă el îi putea răspunde sentimentelor, dacă va risca vreodată s-o facă.

Privindu-i umerii neclintiţi, ea gîndi cuvintele pe care nu le putea rosti: „Ai fost azvîrlit, călcat în picioare şi gata-gata să-ţi pierzi viaţa. Încalecă din

nou pe cal şi călăreşte, Ford. Pentru mine. Pentru ea, *dacă e nevoie. Numai nu renunţa.*"

Inima îi fusese grav afectată. Dar asta nu însemna că încetase să mai bată. Chiar şi camioneta asta veche continuă să meargă, îşi spuse ea. Îngrămădind harta în compartimentul pentru mănuşi, ea lăsă acea camionetă veche să-i ducă acasă.

Praful de pe drum se lăsă în jurul lor cînd opriră în faţa fermei. Zgomotul motorului se linişti odată cu praful. Lampa din living-room arunca o lumină gălbuie pe verandă. O altă lumină, din spate, lăsă să se vadă o duzină de alte dependinţe. O moară de vînt se rotea şi scîrţîia mînată de o foarte slabă adiere. Nu lătra nici un cîine. Nu se auzea nici un greiere.

— Nu-i nimeni acasă, spuse Annie dezamăgită şi coborî din camionetă.

Un aer cald îi învălui gleznele urcînd apoi pe piele.

Greg rămase în spate zăbovind cu degetele pe clanţa portierei.

– Poate ar fi trebuit să sunăm întîi.

Annie se sili să zîmbească şi spuse ceva menit să uşureze situaţia aceea penibilă:

– Ţi-e teamă să-mi cunoşti tatăl?

– Se pare că nici nu-i acasă, murmură el.

Îi ghicise planul. În clipa cînd trînti portiera şi veni în faţa camionetei, ea îşi dădu seama că era în primejdie.

– N-o să lipsească mult; altfel n-ar fi lăsat lumina aprinsă.

Urcă repede pe verandă şi încercă zadarnic clanţa.

– Vrei să deschid cu forţa?

– Nu!

Nu avea nici o îndoială că ar fi ştiut cum s-o facă. Era, de asemenea, expert şi în a-i înteţi pulsul şi în a-i sfărîma modul de a raţiona.

Urmînd-o pe verandă, făcu semn spre balansoar.

– Propun să stăm jos.

– De ce? întrebă ea cu răsuflarea tăiată.

– Trebuie să stăm puţin de vorbă. Tu şi cu mine...

Îşi lăsă mîna să încheie fraza, conturîndu-i faţa în lumina slabă.

– Ne-am mişcat cam repede.

– Ca un mărfar.

– Dacă te sperii cumva...

– Nu mă sperii prea uşor.

– Am observat. De fiecare dată cînd cred că ai dispărut definitiv, revii cu şi mai multă forţă.

Din fericire, ei nici nu-i auzi bătăile puternice ale inimii, nici nu detectă tremurul uşor din vorbele pe care le rosti.

– Pură îndrăzneală, bănuiesc.

– Sau poate că mă placi?

– Nu există „poate" în privinţa asta.

– Vrei să facem ceva, atunci?

– Să stăm de vorbă.

– Mă gîndeam la altceva.

– Parcă nu ştiu!

Apucîndu-l de încheietura mîinii, îl aşează lîngă ea pe balansoar.

Greg se propti în tocul cizmei, legănînd balansoarul înainte şi înapoi. După aceea, o cuprinse pe după umeri, strîngînd-o în ritmul legănatului. Era atît de cald şi de robust. Trupul lui mirosea a salvie şi a piele, amestecate cu parfumul after-shave-ului. Încetul cu încetul, Annie se relaxă şi se sprijini de el. Mîna i se plimba pe

pieptul lui, descoperindu-i bătăile sălbatice ale inimii, atît de aiurite în comparaţie cu prezenţa lui liniştitoare. Ea se îndreptă şi îşi împreună mîinile în poală.

El o invită în curbura braţului său, mîngîindu-i creştetul capului cu bărbia. Pieptul i se lărgi cînd inhală amestecul de parfumuri al şamponului şi săpunului. Răsuflarea lui, dulce şi caldă, îi atingea uşor urechea. Ea aproape că torcea. O licărire mică o lumină din interior. Mirosul liniştitor al obrazului lui, un sărut uşor, cu asemenea lucruri se putea descurca. Îi plăceau extrem de mult. Dar dacă se întîmpla mai mult, era pierdută.

Se mişcă, descurajîndu-i degetele care i se plimbau pe gît.

– O să aşteptăm o oră.

– Şi dacă nu se întoarce nici pînă atunci?

– O să vorbim.

Şi, odată ce începea, Annie putea să vorbească ore în şir.

– Te poţi folosi de cronometrul tău.

– L-am lăsat la platouri.

„Cu fotografia lui Pam?" Întrebarea aceea o străpunse asemeni unui vîrf de suliţă. Oare asta o deranja, asta o reţinea, deodată? Îi plăcea să

trăiască, să facă totul din plin. Dar nu ştia cum să concureze cu o fantomă. Ea nu-i putea dărui ceea ce-i dăruise Pam.

Se retrase cu părere de rău. Dar jocul de umbre şi lumini de pe chipul lui o atrase. Îi atinse cutele provocate de timp şi de durere.

– Ai avut tot atîtea nopţi de insomnii ca şi mine.

– Una în plus. Tu ai dormit în noaptea aceea în patul meu.

Ea rîse uşor.

– Nu prea sună a compliment, nu? N-am făcut-o intenţionat, Greg.

– Încă o lovitură pentru orgoliul meu. Aş vrea să cred că o parte din tine a ştiut ce face. Se spune că visele sînt împliniri ale dorinţelor. Poate mă doreai atît de mult încît...

Mîna îi trecu uşor peste sîn şi se opri pe mijiocul ei.

Abia atunci expiră ea. Ameţea aşteptînd ca el să facă o mişcare. Şi îi plăcea fiecare clipă de nebunie.

Îşi încrucişă picioarele, glezna atingîndu-i-se de piciorul lui fără să-şi dea seama.

– Din păcate, această persoană pe care o vezi

a speriat mai mulţi bărbaţi decît îţi poţi închipui.

– Sînt convins.

– Ar fi trebuit să-ţi provoace milă.

– Bietul băieţoi ar vrea să poarte rochii cu dantele şi să fie tratat ca o prinţesă. Asta voiai să auzi?

– Poate.

– Hei, te-am văzut rostogolindu-te în praf. La naiba, chiar eu te-am azvîrlit într-o claie de fîn.

– Mai multă podea decît fîn.

– Ţi-am spus că te sărut ca să nu te mai doară.

Ei i se tăie respiraţia din nou.

– Ar fi mai rău.

– Merită să-ncercăm.

O sărută uşor, pentru a-i aminti că erau singuri. Apoi încă o dată mai profund, pentru a-i aduce aminte ce noapte lungă îi aştepta. Coioţii priveau în tăcere de pe coline. Luna era acoperită de un nor care crea impresia că ar avea un petic pe ochi. Moara scîrţîia în acelaşi timp cu mişcarea balansoarului.

Gura ei se deschise sub presiunile lui. Degetele ei urcară încet pe coapsă, răsfirîndu-se apoi pe abdomenul lui. Deodată se trase înapoi,

cu răsuflarea tăiată.

– Facem vînătăi sau le vindecăm?

– Depinde de tine. Ai spus că-ţi place brutal.

– Îmi place pasiunea. A te abţine înseamnă... a te abţine. Emoţional, vreau să spun.

Cuvintele ieşiră repede. Nu intenţionase să aibă atîta îndrăzneală.

– La fel ca munca. Odată ce-ai început ceva, nu mai stai să te gîndeşti, trebuie s-o faci, ferm convins că n-o să dai greş.

– Asta nu-i o cascadorie.

– E un risc.

El îi recunoscu curajul. Voia de la el sentimente de existenţa cărora nici el nu mai era sigur. De ani de zile nici nu mai voise să iubească. Dacă încerca şi nu putea? Dacă puterea lui de a iubi murise odată cu Pam?

Luna se dezvălui încetul cu încetul, albă, din spatele norului.

– Nu vreau să-ţi promit nimic ce nu ţi-aş putea oferi.

– Nu cer promisiuni. Dă-ne doar o şansă. Atîta tot. Încearcă.

– Să încerc din nou, asta vrei să spui.

Annie a lui cea curajoasă şi îndrăzneaţă nici

măcar nu tresări.

– O mai iubeşti încă?

De ce nu putea să răspundă? Se aplecă în faţă, sprijinindu-şi coatele pe genunchi, şi izbi cu pumnul în palmă. Încheietura unui deget rupt cu mult timp în urmă îl duru liniştitor, dar era o durere suportabilă.

– Multă vreme am crezut că iubirea pentru Pam era singurul lucru pe care îl mai aveam. Dacă încetam s-o iubesc, nu-mi mai rămînea nimic.

Privi undeva în curte. Pata argintie de pe o tufă de salvie ar fi putut fi baticul unei femei sau părul argintiu al unei sirene.

– Şi eu am pierdut oameni dragi, spuse ea mîngîindu-i ceafa cu vîrfurile degetelor.

– Îmi pare rău de Cody, dar nu-i acelaşi iucru. Nu mă-nţelege greşit, dar nu prea avem de ales în familie. Cînd găseşti, însă, pe cineva străin alături de care să-ţi petreci viaţa, e cu totul altceva.

Înjură şi se lăsă pe spate. Annie îi oferi spaţiul de care avea nevoie.

– Eram atît de încrezut. Făceam o cascadorie nebunească după alta, dovedind că puteam să

fiu mai mult decît un simplu lucrător la o fermă. Îmi cîştigam existenţa riscînd, mi-am creat o reputaţie. Voiam să fie mîndră de mine.

– Sînt convinsă că era.

– Dar asta făceam tot timpul. Îmi puneam viaţa în pericol. Riscam. Nu m-am gîndit nici o clipă că ea va fi cea care o va păţi.

Privi pătratul de lumină şi apoi întunericul.

– Probabil că o durea de fiecare dacă cînd te duceai acasă cu o zgîrietură, spuse ea.

El se ghemui din nou şi îşi trecu o mînă peste faţă.

– Femeile.

Ea îl înghionti în coaste.

– Obişnuieşte-te.

– Am încercat.

„Peste unele lucruri se poate trece mai greu decît peste altele". Annie lăsă acel gînd nerostit. Îşi trecu apoi mîna uşor peste umerii lui aduşi, masîndu-i muşchii de la baza gîtului. Îşi trecu şi el mîna obosit peste acelaşi loc, frecîndu-şi gîtul cu putere şi împletindu-şi degetele cu ale ei. Ea crezu că avea s-o oprească. El, însă, îi luă palma şi i-o sărută. Ceva dulce se cuibări în ea şi nodul din gît se încordă.

– Nu vreau să te îndrăgosteşti de mine, îi spuse el răguşit.

– E un risc pe care trebuie să mi-l asum.

El scutură din cap.

– E şi răspunderea mea. M-ai urmărit tot timpul şi te rog să mă crezi că am observat.

– Foarte bine. Tocmai mă gîndeam să fac o mişcare mai bruscă dacă nu-mi dădeai atenţie curînd.

– Crezi că am nevoie de tine.

– Ai nevoie de o femeie.

– Nu-i ceva cam demodat?

– Demodat pentru că a fost adevărat timp de cîteva mii de ani.

– Un bărbat are nevoie de tovărăşie, hm?

– Un bărbat are nevoie de cineva care să-l facă să rîdă, care să-l facă să sufere, poate, dar care să-l zgîlţîie puţin cînd o ia razna.

– Să plesnească din bici.

Ea îi aruncă un zîmbet obraznic.

– Bine, dacă vrei să fii rău...

– Şi tu eşti acest gen de femeie.

– Nu va mai exista o altă Pam, îi spuse ea sincer.

El suportă acea fărîmă de realitate. O răsuci

pe toate părţile şi se gîndi la ceea practică.

– Există cinci bărbaţi pe platou care te plac. Poţi avea pe oricare din ei.

– Şi eu mă ţin de tine. O perversitate, nu?

– Nu vreau să te îndrăgosteşti...

Annie sări.

– Prea tîrziu. A venit tata.

O camionetă apăru în capătui aleii. Ea îi făcu semne veselă în timp ce el opri în capătui celălalt al verandei.

Greg se duse lîngă ea, dornic să-i mai spună ceva înainte ca bătrînul să coboare din camionetă.

– Nu-ţi pot promite nimic.

– Nici nu ţi-am cerut.

A naibii femeie, avea mai multă mîndrie decît minte.

– Aş fi putut să te mint, adăugă el, să-ţi promit că totul va fi bine.

– Ai fi putut.

– Te-a minţit vreun bărbat numai ca să se culce cu tine, Annie?

Mîna ei se opri în aer. Chiar şi în lumina aceea slabă se văzu cum i se colorară obrajii.

– Unui.

Greg se gîndi la acest lucru o secundă.

– Pun pariu că n-a mers drept o lună întreagă.

Ar fi fost amuzant dacă n-ar fi fost adevărat. Oare o cunoştea chiar atît de bine?

Îşi îndreptă din nou atenţia spre camionetă. Ştia că nu trebuia să aştepte să se deschisă uşa şoferului. Cea laterală se deschise larg şi un zgomot se auzi din interior. După aceea se lăsă un grătar de metal şi un scaun pe rotile coborî pe el aducîndu-l pe Rusty Cartwright pe pămînt.

Greg o prinse de braţ şi vocea îi fu încordată şi acuzatoare.

– Nu mi-ai spus niciodată că a rămas paralizat în urma unei cascadorii.

– Artrita l-a răpus, zise ea. Anii de rupturi şi de luxaţii se adaugă. Bună, tată.

Bătrînul împinse căruciorul înainte.

– Văd că ai mai adus un cowboy acasă.

Annie îl sărută pe obraz şi se îndreptă lovindu-l pe Greg cu şoldul, deloc din întîmplare.

– Cum ai ghicit?

– Poţi să-i scoţi din barăci, dar nu poţi să scoţi barăcile din ei, zise bătrînul şi îşi duse un deget la celălalt obraz.

Annie trecu în partea cealaltă şi îl sărută din

nou, după care apucă mînerele şi împinse. Pufni şi răsuflă din greu cînd urcă rampa, numai pentru ochii lor.

– Te-ai mai îngrăşat, tată?

– Mîncînd mîncare gătită de mine? Foarte greu.

Vîrî cheia în broască şi după aceea porni spre bucătărie ca prova unei goelete vechi.

– Spre frigider, drept înainte.

În lumina neonului, tatăl ei se răsuci examinîndu-l pe Greg cu foarte mare atenţie.

Dacă ar fi stat în picioare, bătrînul ar fi măsurat mai mult de un metru optzeci şi cinci înălţime. Părul lui era încărunţit, ţepos şi des, iar pielea încreţită şi ridată. Ochii lui albaştri erau sclipitori, ca ai lui Annie, dar nu la fel de prietenoşi.

– Acum, că l-am văzut, cowboy-ul tău are şi un nume?

Annie îşi îndepărtă o şuviţă de păr de pe frunte şi îşi propti mîinile în şolduri.

– Greg, ţi-l prezint pe tatăl meu, Rusty Cartwright. Tată, ţi-l prezint pe Greg Ford.

– Numele îmi pare cunoscut.

– Nu-l mai privi aşa urît. E tot cascador.

– E adevărat? făcu bătrînul înseninîndu-se

considerabil şi îi strînse mîna lui Greg cu putere.

Greg ştia să recunoască o încercare. Retrăgîndu-şi mîna, rezistă tentaţiei de a şi-o freca.

– E adevărat, domnule.

Annie îi făcu cu ochiul lui Greg.

– Se ocupă de filmul la care lucrez acum.

– Deşteaptă fată, spuse Rusty. Ştie cum să păstreze o slujbă.

– Foarte amuzant. Îmi cîştig cinstit fiecare bănuţ şi am şi vînătăile care dovedesc asta. Ce ai în frigider?

Adulmecă un pachet de carne strîmbînd uşor din nas neîncrezătoare şi începu să pună pe dulap tot felul de legume.

– Din moment ce sîntem morţi de foame şi am sosit neinvitaţi, ce-ar fi să pregătesc o friptură la cuptor?

Rusty mormăi ceva referitor la viaţa pe platourile de filmare şi la mesele oferite de studiouri.

– Tînărul acesta probabil nici nu ştie ce bine găteşte fiică- mea. Aşa e, fiule?

– „Fiule"? făcu ea imitîndu-l ironică. Dacă ai de gînd să faci pe bătrînul, o să-ţi pun Geritol în

lapte.

Rusty dădu din umeri.

– Dacă vrei un văduv ramolit, un fermier bătrîn sau un călăreţ de rodeo distrus, sînt omul tău.

Annie îl sărută din nou.

– Încearcă bătrînul şi scumpul încăpăţînat cu suflet de aur.

– Personajul pe care-l jucam cînd nu mai puteam face cascadorie, îi explică el lui Greg. Clişeuri toate. Bănuiesc că recunoşteau de la o poştă un bătrîn.

Acea ultimă frază fu rostită odată cu Annie. Greg se dădu într-o parte şi îi privi. Tatăl şi fiica puneau masa cu eficienţă şi glumind ca o trupă de vodevil.

– A face actorie e prea uşor, spuse Rusty trecînd cu căruciorul pe lîngă Greg cu un vraf de farfurii în braţe. Totdeauna am fost mai mîndru de cascadoriile mele.

– Pun pariu că Annie v-a făcut să fiţi şi mai mîndru.

Annie scoase o exclamaţie din bucătărie.

– E un linguşitor, tată!

– Ai dreptate, spuse Rusty, aruncîndu-i lui Greg o privire pe care fiică-sa nu o putea vedea,

mîndria făcîndu-l să se împăuneze.

Zîmbetul stins de pe chipul lui ridat spunea totul.

Annie tăia ardei gras în chiuvetă.

– Aud cumva şuşoteli între bărbaţi?

Rusty rîse uşor.

– N-ai auzit încă sticlele de bere desfăcute, nu?

– Nici tu nu i-ai arătat încă fotografiile lui Cody.

– E o idee bună. Adu berea, fiule.

Annie îl goni pe Greg după ce scoase berea din frigider.

– Hai, pleacă de aici şi lasă-mă să fac friptura.

El o înconjură cu braţele şi îi cuprinse încheietura mîinii, surprinzător de fragilă, care ţinea un cuţit sclipitor.

– Îmi place de el, murmură Greg.

Ea se întoarse, iar chipurile le erau atît de apropiate, încît aproape că li se uniră buzele.

– Cred că şi el te place.

Acest lucru conta. Greg sesiză asta în glasul ei. Nu-l mira faptul că îi recunoştea emoţiile nerostite. O urmărise de prea mult timp ca să nu-i cunoască foarte bine expresiile.

Altceva o deranja, însă, şi nu voia ca el să

observe. Rămase surprins cînd îşi dădu seama cît de mult dorea ca ea să-i împărtăşească acele îndoieli, indiferent care ar fi fost ele.

Date fiind împrejurările, nu-i putea promite decît un singur lucru.

– Mă întorc.

Revenind în living-room, se opri în faţa unei fotografii în care se vedeau Rusty şi Cody la un rodeo.

– Deci eşti cascador, eh?

Greg îi aruncă bătrînului o privire deschisă.

– Singurele cascadorii pe care le mai fac sînt cele pe care nu-i las pe ceilalţi să le facă.

– Ca, de exemplu, să mergi pe un drum de munte într-o maşină scăpată de sub control? Există şi telefoane prin orăşelele alea.

– N-am ştiut că v-a spus. Bănuiesc că v-a pomenit şi de mine.

Bătrînul îi aruncă un zîmbet care ar fi vrut să spună „parcă n-ai şti".

Greg se opri apoi la următoarea cutie de trofee. Rusty continuă şi el:

– Acolo e Cody cînd avea şaisprezece ani. Şi eu la aceeaşi vîrstă. Dacă vrei să vezi o asemănare, ar trebui să te uiţi la o fotografie a mamei

lui Annie, zise el şi îi făcu semn spre o fotografie în ramă de argint care se afla pe un pian prăfuit.

– Era foarte frumoasă.

Cea mai mare asemănare era în spiritul pe care Annie îl împărţea cu tatăl ei. Greg îşi dăduse seama de acest lucru în cinci minute. Un băieţoi năzdrăvan şi cu părul ca nişte cîlţi îl privea dintr-o fotografie Polaroid înrămată. Era îmbrăcată pentru dans, cu o rochie al cărei corsaj strîmb cădea aiurea peste sînul ei stîng şi în dreapta ei se afla un băiat extrem de timid.

Rusty se aplecă puţin pentru a vedea mai bine în bucătărie, asigurîndu-se că nu erau auziţi.

– Putea să răpună orice băiat încă de atunci.

Sau bărbat, îşi spuse Greg cu un zîmbet melancolic. Faptul că nu-l răpusese şi pe el deloc pînă atunci dovedea doar cît de groase deveniseră zidurile dinăuntrul lui. De ce se temea atît de o a doua şansă?

Urmări privirea lui Rusty şi se trezi uitîndu-se la o femeie care fredona în dreptul unui aragaz, sorbind puţin dintr-o sticlă de vin roşu şi agitîndu-se în jurul salatelor. Sub privirea lui Rusty, Greg se împotrivi unui imbold de a sta mai drept, de a-şi trece degetele prin păr şi de a-şi

aminti cît plătise pentru uitimul corsaj văzut.

– Poate să-şi poarte singură de grijă, spuse el din senin.

Rusty încuviinţă şi spuse:

– Eu am învăţat-o.

– Se pare că tatăl tău şi cu mine am lucrat împreună într-un film.

Annie făcu ochii mari şi răsuci un biscuit între degete.

– Cînd?

– Cînd el era un cascador teribil, la începutul carierei, răspunse Rusty. Nu l-am recunoscut de prima dată.

Annie rîdea în hohote în timp ce Rusty povestea cascadoriile înfricoşătoare una după alta.

– I-auzi, i-auzi, spuse ea rîzînd şi punînd în farfuria lui Greg o lingură de cartofi piure, după care dădu fuga în bucătărie ca să aducă un borcan cu muştar.

– Pentru teribilul de altădată.

Greg rîse bine dispus.

– Prea mulţi hormoni, prea puţină minte. Cînd îţi dai seama că nu eşti nemuritor, îţi vine mintea la cap.

– Cînd îţi dai seama că nu eşti nemuritor, faci tot ce poţi să trăieşti cît mai intens, zise Annie.

– Te gîndeşti la tot ce poate fi mai rău.

– Te laşi în voia apei.

Rusty îşi plimbă privirea de la fiica lui la bărbatul care stătea în faţa ei.

– De unde ştii în ce parte curge apa? Uită-te la femeile care fac treburi caracteristice bărbaţilor...

– Tată.

Tonul ei exasperat îi dădu de înţeles lui Greg că mai auzise acel discurs.

– Hei, eu îţi fac un compliment. Lasă-mă să termin ce am de spus. Fiica mea, aici de faţă, întruchipează perfect o persoană care nu face niciodată ceea ce te-ai aştepta. Ai zice că n-a făcut altceva decît să alerge poney-ul ei, dar, de fapt, a mai învăţat şi să gătească, să se ducă la cumpărături, să coasă...

– Numai pentru că mama nu voia să-mi coasă costume de călărie.

– Vreau să spun mai tîrziu. A făcut toate astea în ciuda faptului că a avut o mamă care ne-a

părăsit, un frate care ne-a părăsit şi mai repede şi un tată, care, în ultima vreme, n-a fost bun de nimic...

– Tată, spuse Annie, strîngîndu-i mîna uşor.

– Uneori am impresia că trăieşte pentru noi toţi.

Ea îşi drese glasul şi se ridică repede de la masă.

– Dacă vrei să joci rolul „Tatăl care ştie mai bine", eu o să fac pe Donna Reed şi o să mă duc să spăl vasele.

– Cred că aţi făcut-o să se simtă jenată, zise Greg cînd rămase numai cu Rusty, dar acesta scutură din cap.

– E foarte puternică, indiferent în ce situaţii o pune viaţa. Nu se teme niciodată de nimic. Eu am încurajat asta, deşi, poate n-ar fi trebuit s-o fac.

– Vă e teamă că va păţi ceva?

Bătrînul strînse din dinţi.

– După tot prin ceea ce a trecut familia? Ce crezi?

– Îmi pare rău.

El îşi trînti şervetul pe masă şi spuse cu un glas ferm, care să se audă pînă în bucătărie:

– Ni s-a dăruit viaţa asta ca s-o trăim. Cu toţii

riscăm. Dacă iubeşti pe cineva, rişti odată cu acea persoană. Acum te rog să mă scuzi, dar a început meciul de fotbal.

Greg simţi zîmbetul lui Annie înainte să se întoarcă.

– Mă crezi sau nu, dar nu eu i-am scris acest discurs, spuse ea şi după ce deschise cu umărul uşa despărţitoare pentru a ieşi pe verandă, îi dădu paharul lui cu limonadă.

El o înconjură cu braţul fără să stea prea mult pe gînduri. Părea ceva foarte firesc.

– Ştii, tocmai mă gîndeam. N-am fost în prea multe locuri împreună.

– Cinele la cantină se pun la socoteală?

– Meriţi ceva mult mai bun.

– Aşa e.

El începu să rîdă. Stăteau amîndoi pe balansoar şi priveau stelele. Comentatorul tocmai spunea scorul partidei cînd Rusty dădu drumul la radio înăuntru.

– Un tip extraordinar, murmură Greg.

– Un tip extraordinar.

– E mîndru de tine.

– Şi eu sînt mîndră de el. A făcut să rămînem toţi împreună după plecarea mamei. A făcut din viaţă o aventură. Totdeauna m-a sprijinit.

– Ceea ce eu nu fac.

– Ceea ce ai putea să faci.

– Niciodată n-ai nevoie de încurajări.

– Poate că n-am nevoie nici de prea multă protecţie.

– Îmi critici felul cum mă ocup de echipă?

– Nu. Sînt prea îmbuibată pentru a mă certa în legătură cu ceva în momentul ăsta.

Greg luă acest lucru ca pe o deschidere. Se încruntă puţin, îi contură sprînceana şi observă că şi vîrful degetului îi era umed din cauza paharului.

– De ce ţi-e teamă?

– De puţine lucruri.

– Annie?

Ea îşi ridică privirea.

– N-am ştiut că se vede.

– Ceva te frămîntă. Spune-mi ce anume.

Ea îşi puse capul pe umărul lui. Unele îndoieli nedefinite o chinuiseră toată seara. Exprimarea lor în cuvinte implica efort şi riscuri.

– Tata a spus ceva la un moment dat despre

modul cum am trăit pentru noi toţi. Am făcut tot ce-am putut ca să compensez absenţa mamei, deşi ştiam că nu-i puteam lua locul. Toată viaţa am vrut să fiu în locul lui Cody.

Rîseră amîndoi.

– Şi am făcut-o, după moartea lui. Am concurat şi mi-am asumat toate riscurile pe care şi le-ar fi asumat el. Nu mi-am dat voie să mă tem. Şi, pe urmă, au fost operaţiile tatei, bastoanele şi scaunul. Nu mă lăsa să-l dădăcesc, ci îmi spunea să ies şi să trăiesc. Aşa am făcut. Pentru noi toţi.

Ascultară zgomotele serii.

– E chiar atît de rău? o întrebă Greg.

– Este dacă sînt atrasă de tine, din cauza a tot ce-ai pierdut tu. Poate că încerc să iau şi locul lui Pam.

Nouă

Ideea aceea îl ului. Greg puse jos paharul de limonadă şi opri balansoarul.

– Ar fi foarte greu. Mai ales din moment ce n-ai cunoscut-o.

– Ar putea fi Meryl Streep, maica Theresa şi Jane Pauley la un loc.

– Nu era aşa.

Greg se simţea îngrozitor. Deci ea credea că aceea era problema lui.

– Nu te ţin la distanţă pentru că aş face comparaţie între voi două. Nu-i vorba de asta, Annie.

– Nu?

Acel cuvînt scurt, întrebat cu un glas slab, îl făcu să vrea să se destăinuie. Fusese orb, egoist şi încrezut; atît de preocupat de propria lui durere, încît nu-şi dăduse seama că îşi avea şi ea propriile incertitudini; convins că-i putea primi flirtul şi măgulirile fără să-i dea ceva în schimb.

– Faptul că l-am cunoscut pe tatăl tău m-a făcut să văd unele lucruri. Cît de inversă a fost această relaţie încă de la bun început.

– Dar trăim în secolul douăzeci, Greg. Femeile îi pot urmări pe bărbaţi dacă vor.

– Da, mă tachinezi...

– Tu strigi la mine.

– Tu mă azvîrli în toate colţurile.

– Sau te încalec.

Căldura se instală, imediat şi lacomă.

– Vii pe furiş în patul meu.

– Taci, n-am vrut să fac asta.

Cu tot curajul ei, Annie nu uitase că Rusty se afla doar de partea cealaltă a peretelui.

– Te temi să nu audă tatăl tău?

– Ar trebui. Poate fi un individ foarte ţîfnos, mai ales cînd aduc pe cineva acasă.

– Lasă să mă alunge de la fermă, probabil că aş merita.

– De ce?

Îi atinse gîtul, trasînd o linie invizibilă de la lobul urechii ei pînă la guler.

– Pentru faptul că nu ţi-am spus genul de lucruri pe care un bărbat le spune de obicei femeii de care se simte atras.

Îi spunea de fiecare dată cînd o numea Silk, îşi zise ea, de fiecare dată cînd o privea cu poftă.

– Ca, de exemplu?

– Poate că nu ştiu pînă nu încerc.

Atîta voise să audă – că le dădea o şansă. Îşi încrucişă braţele, simţind un fior rece pe şira spinării. Neliniştea se uni cu teama pînă se confundară aproape. Dar Annie nu ceda niciodată în faţa a ceva atît de inutil ca teama sau atît de fragil ca speranţa. O femeie putea face faţă oricărei situaţii dacă îşi păstra sîngele rece. El se simţea atras de ea. Măcar putea să-l asculte, chiar dacă următoarea frază ar fi fost: „Îmi placi, dar..."

Ea îşi înălţă bărbia şi îl privi drept în ochi.

– Ei bine?

– Simt lucruri pe care nu credeam să le mai simt vreodată. Mă chinui.

Ea simţi asta în tonul lui sincer şi în pauza şovăitoare dintre cuvinte.

– A iubi înseamnă a permite cuiva să-ţi pătrundă în suflet. Nu e ceva ce se poate uita.

– Te referi la Pam.

– Ai fost însurat cu ea.

– Am iubit-o, spuse el cu sinceritate.

Nu-şi putea explica deloc cum de dragostea, amintirea acesteia se schimbaseră în ultimele cîteva săptămîni.

– Pare stupid, dar e ceva ce seamănă cu un muşchi lovit, care te doare cînd îl foloseşti din nou.

– Trebuie să te simţi bine cînd îţi dai seama că mai există.

– Da, dar ar trebui să te întrebi dacă va mai fi vreodată la fel.

– E neapărată nevoie? Eu nu pot fi la fel ca ea.

El schiţă un zîmbet, încercînd să alunge acea îngrijorare din ochii ei.

– Nu eşti ca ea. Mă provoci şi mă conduci şi nu mă laşi nici măcar o clipă să uit că ai o minte a ta proprie.

– Asta poţi s-o mai spui o dată.

– Înţeiegi ce vreau să spun? Sînt nevoit să admir pînă şi felul în care mă înfrunţi.

– Zău?

– Mă enervează la culme, dar aşa e. Ai mai mult curaj decît jumătate din tipii cu care lucrez.

O femeie căreia i se oferise un buchet de trandafiri n-ar fi părut mai încîntată.

– Mulţumesc.

Greg îşi schimbă puţin poziţia şi continuă:

– Îmi mai place şi felul cum i-ai cîştigat pe băieţi.

Ea făcu semn spre mîinile lor împreunate şi apoi îşi ridică privirea spre el.

– Şi cum te-am cîştigat pe tine?

El nu putu să reziste provocării ascunse din privirea ei şi nici vulnerabilităţii.

– Felul cum ai încercat.

Ea îşi feri privirea, iar el se simţi din nou ca un ticălos, un sentiment stînjenitor de familiar. Nu voise să spună decît că-i admira curajul. Se ţinuse după el, îl bătuse la cap şi nu-i lăsase să se retragă în acea carapace în care stătuse ascuns timp de cinci ani. Îl trăsese tot timpul la lumină şi îi pătrunsese în vise. „Nu ştiu ce pot

să-ţi ofer, Annie. Aş vrea să fie de ajuns. Să fie potrivit."

– Nu mă pricep deloc la chestiile astea. Parcă aş fi un muncitor de la o fermă care încearcă să facă declaraţii unei doamne.

Cel puţin în privirea ei nu mai exista durere cînd rîse.

– I-ai putea da lecţii tatei de cum să fie aspru, dar simpatic.

– Niciodată nu m-am priceput să fac declaraţii de dragoste.

– Te descurci în alt mod.

– Zău?

Ea încuviintă solemn şi îi muşcă uşor buza de jos.

El nu avu nevoie de mai multe încurajări. Cînd se afla lîngă Annie, nu era nevoie decît de puţină obrăznicie, îndrăzneală, o privire plină de dorinţă şi era gata să o strîngă în braţe. Să fi fost iubire? Era atît de deosebit de ceea ce simţise faţă de Pam. Şi, totuşi, atît de asemănător. Conta să o ţină aproape. Important era să o facă să fie a lui.

Cuvintele nu mai contau cînd gura ei se întredeschise uşor şi îi simţi răsuflarea pe buze. Le atinse pe ale ei. Se trase puţin înapoi doar

pentru a-i mai privi o dată ochii somnoroşi. În umbra pe care o arunca, pupilele ei se măriră şi se întunecară.

– Eşti cea mai sexy femeie pe care am cunoscut-o vreodată, Annie.

– Ştiu, spuse ea. Ai de gînd să mă săruţi sau să vorbeşti?

O sărută. Cu ochii deschişi de astă dată.

Îşi spuneau mai mult decît prin cuvinte, îşi comunicau dorinţa fără nici o umbră de ezitare.

Ea îşi petrecu braţul pe după al lui. El trase adînc aer în piept ştiind că ea avea să-i simtă încordarea muşchilor spatelui, vrînd ca ea să simtă forţa care îl străbătea – forţă pe care ea o crease. Cealaltă mînă a ei îi mîngîie muşchii încordaţi ai gîtului, făcîndu-i trupul să se întărească şi trimiţîndu-i un val de căldură prin piele.

O voia pe Annie cu toată fiinţa lui. Inima i se întărise în locuri care nu se aşteptase să se mai vindece vreodată. O mulţime de sentimente îl invadau cînd îl atingea ea, aşa cum apele umpleau albiile, sfărîmînd bulgării de pămînt, topindu-i şi reîntregindu-i. Nu putuse să o spună, dar dacă vindecarea însemna durere, atunci el

voia toată durerea pe care i-o putea da ea.

– Annie.

– Greg.

Trupul ei se întinse spre al lui. Ar fi vrut s-o lase să-i arate drumul, dar ordinele care îi pulsau în sînge îi înfrînseră reţinerea. O strînse pînă cînd ea rămase fără suflare. Îşi trecu degetele prin părul ei, cuprinzîndu-i capul şi ţinîndu-i-l aproape. Îi cuceri gura cu limba, parîndu-i explorările tulburătoare cu propriile cercetări.

Putea fi ea în multe feluri. Putea să-i arate lucruri pe care nu era în stare să le spună, de care nici măcar nu era sigur pînă cînd nu o ţinea în braţe. Dacă putea iubi din nou, Annie avea să fie femeia.

Îşi strecură mîna între genunchii ei, surprinzînd căldura adunată în locul unde blugii se atingeau.

– Voi doi aveţi de gînd să vă culcaţi curînd?

Săriră amîndoi ca nişte adolescenţi speriaţi, iar Greg înjură şi să aplecă să ridice paharul pe care îl răsturnase din greşeală.

Tatăl ei privi afară prin uşa despărţitoare.

– Nu puteţi să mă auziţi cînd mă mişc pe roţile astea, spuse el rîzînd uşor.

– Bine că nu erai în cărucior şi pe vremea cînd

eram în liceu, altfel mi-ai fi speriat de moarte toţi prietenii, zise Annie.

– Pune-o să-ţi povestească despre acei tipi cîndva. Şi nu uitaţi să stingeţi lumina înainte să vă culcaţi.

– Bine, mormăi ea, în timp ce tatăl ei se îndepărta în căruciorul său.

Pentru o femeie care obişnuia să-şi poarte părul într-un singur fel, drept şi pe după urechi, Annie descoperi nenumărate feluri în care să se joace cu el acum. Îşi trecu o şuviţă pe după ureche, apoi o dădu la loc. Îşi dădu la o parte cîteva fire de pe obraz.

– Bănuiesc că ar trebui să mergem sus.

– Bine.

Annie îl privi cu atenţie. Inima îi bătea cu putere. Nu ştia dacă era ca urmare a apariţiei neaşteptate a tatălui ei sau datorită răspunsului sugestiv al lui Greg. Era gata să meargă mai degrabă mai departe decît cu prudenţă. Nu că prudenţa ar fi fost o caracteristică a modului în care Annie înţelegea să-şi trăiască viaţa, dar iubirea şi cascadoria aveau multe în comun. O femeie simţea nevoia să aibă încredere în persoana cu care lucra. Trebuia să ştie clar către

ce anume se îndrepta. În braţele lui Greg, pe un balansoar care încă se mai mişca după ce se ridicaseră brusc, fusese gata să facă ceva incredibil de riscant fără să se gîndească prea mult la consecinţe.

– Camera ta e în capătul scărilor, spuse ea pentru a fi sigură că nu o înţelesese greşit.

– Şi a lui?

– Jos. Şi nu cumva să-ţi treacă vreo idee prin cap.

Deschise uşa despărţitoare. Greg îşi lipi palma de ea şi îi prinse trupul între al său şi casă.

– Ceea ce-mi trece prin cap sînt mai mult nişte fantezii.

Poate, îşi spuse Annie, cercetîndu-i privirea în căutarea vreunui semn. Poate că a-l iubi era cea mai mare fantezie din toate. Tocmai îi spusese că era posibil ca el să nu-i poată dărui dragoste la rîndul lui.

Avea să sară de la înălţime fără plasă de siguranţă? Avea să dea buzna într-o clădire în flăcări fără să ştie unde se aflau ieşirile? „Avea să facă dragoste pe bancheta din spate a unei maşini care gonea pe un drum de munte?"

Reuşise numai pentru că fusese Greg acolo.

"Şi pentru că ai sărit la timp", îi aminti atunci conştiinţa.

El îi ridică bărbia şi un zîmbet uluit îi apăru pe chip.

– Annie a mea e cumva nervoasă?

Nu teama de dormitor o făcu să se uite în altă parte decît în ochii lui. O persoană îţi putea marca existenţa pentru totdeauna, la fel ca un stigmat sau o cicatrice. Nu totdeauna puteai să te ridici în picioare şi s-o iei de la capăt. Cine ştia acest lucru mai bine decît Greg?

– Spune-mi ce s-a întîmplat? întrebă el cu un glas răguşit.

Ea îi spuse măcar atîta. Şi, după aceea, puţin mai mult.

– Cred că te iubesc, chiar dacă tu nu vrei s-o fac. Bănuiesc că-mi asum un alt risc nebunesc fără permisiunea ta.

Cuvintele ei se transformară în şoapte.

– Nu ştiu dacă voi putea face faţă următorului risc singură.

El îşi trecu o mînă prin păr, după care îşi lipi ambele palme de trupul ei. Asemeni lui Sisif, care a fost condamnat să rostogolească o stîncă pînă în vîrful unui deal pentru eternitate, Greg îşi

împingea stînca din inimă. De fiecare dată cînd credea că a dispărut, aceasta se rostogolea înapoi.

– Nici eu nu ştiu, Annie. Nu ştiu ce aş putea să simt. Poate că nu mai sînt în stare să iubesc o femeie aşa cum am făcut odată.

Zîmbetul ei fu trist şi fugar.

– În acest caz, nu cred că sînt chiar atît de curajoasă.

El o privi un moment îndelungat. Nu îşi găsea cuvintele. Ce ar mai fi putut să spună? Era gata să încerce, fir-ar să fie. Dar garanţii...

– Noapte bună, Greg.

Dacă i-a simţit privirea frustrată conducînd-o pînă la scară, nu a arătat. Rămase ascultînd pînă cînd ea ajunse sus. Aprinse lumina în camera lui, după care străbătu repede holul. Încuietoarea uşii dormitorului ei făcu un clic ca acela al unui trăgaci apăsat al unei arme îndreptate spre inima lui.

Avea tot curajul din lume şi trebuia s-o părăsească tocmai acum! Pe jumătate îmbrăcată, Annie măsura camera în lung şi-n lat. Începuse

să-şi azvîrle hainele imediat după ce trîntise uşa în urma ei. Se aşează pe pat, dar nu putu sta locului.

Privi drumul pustiu şi drept care ducea de la fermă spre autostradă şi farurile unei maşini care se vedeau trecînd în depărtare. Era acasă. Venise pentru că acolo se simţea în siguranţă.

Era locul ei de refugiu, unde să-şi poată linge rănile, atît fizice cît şi sufleteşti, unde să se reîncarce. Cînd o atingea Greg se simţea mai încărcată decît o baterie dublu-D. Dacă îl lăsa să o iubească, oare care aveau să fie consecinţele? Dacă o iubea acolo, unde s-ar fi putut duce apoi ca să-l uite?

Trecîndu-şi braţele printr-o cămaşă din flanel, scotoci apoi într-un sertar după o pereche de pantaloni kaki. Avea să facă o plimbare în lumina lunii. Dacă nu-şi putea învinge temerile gîndind, avea s-o facă obosindu-se. Epuizarea fizică înlătura nelămuririle. Dacă îşi putea închipui clar acele temeri, le putea înfrînge. Pterodactili, dinozauri, urşi, balauri...

Cum putea o femeie să-l înfrîngă pe bărbatul pe care-l iubea? Cum putea ucide balaurul din el?

„Mai ales cînd e îndrăgostită de el".

Annie se înfioră; nu era drept. Pam nu era

echivalentul răului. Nu exista aşa ceva. Greg îşi iubise soţia din tot sufletul. Era, oare, drept să-i ceară s-o iubească pe ea? Putea ea să concureze cu o fantomă?

Concurase cu ele toată viaţa. Mama ei, Cody, tinereţea lui Rusty. Tot ce făcuse pentru a trăi. Entuziasmul ei umpluse multe spaţii goale. Încerca oare să umple şi absenţa lui Pam?

Dacă reuşise, într-un fel, să compenseze pierderile suferite de familia ei, nu regretase nici măcar o clipă. Dar voia să însemne mai mult pentru Greg decît o înlocuitoare. Mult mai mult. Dacă el nu putea să vadă acest lucru, ea ce putea să facă?

Un zgomot care se auzi de afară o făcu să se apropie de fereastră. Ei stătea pe verandă şi fumul de la ţigară se înălţa în spirală. Nu fuma decît înaintea unei cascadorii sau cînd era tulburat; măcar atîta îl cunoştea. Încerca atît de mult să-şi ascundă emoţiile, să şi le protejeze.

„Nu trebuie să te protejezi împotriva mea".

Mai fusese îndrăgostită, dar niciodată aşa. Fiecare bărbat fusese un egal, un spirit liber ca ea însăşi, fiecare capabil să plece după un adio răspicat.

Greg era cu totul altfel. Se concentrase atît de mult asupra sentimentelor lui, încît nu era sigură de ale ei. Îl urmărise cum prindea din nou viaţă, nervos ca un urs trezit din hibernare, şi, totuşi, dornic să trăiască încărcat sexual, înviorat. Ea reuşise totul şi niciodată nu-şi dăduse seama pînă atunci cît de uşor era să dăruieşti. Să iei însemna să fii vulnerabil, să laşi pe cineva să-ţi pătrundă în suflet. Deodată, toate riscurile erau numai ale ei.

Nu era drept, nu era cinstit, nu existau nici un fel de garanţii.

„Trăieşte viaţa aşa cum este, nu cum ar trebui să fie".

Uşor de zis, greu de făcut.

Îşi scoase cămaşa din flanel şi îşi trecu mîinile peste spătarul unui scaun de parcă ar fi fost umerii lui. Jos, pe verandă, el rămase nemişcat şi ea se întrebă dacă simţise cumva. Răsuflarea ei aburi geamul. Se retrase fără prea mult chef.

Desfăcu fermoarul pantalonilor kaki şi îi lăsă să alunece. O cămaşă de noapte din şifon îi fîşîi pe piele. Dacă se plimba prin cameră toată noaptea, nu îl va lăsa pe tatăl ei să doarmă. Mai bine se băga în pat, se uita la stele şi încerca să

adoarmă. Poate că balaurul avea să i se arate în vis şi ea avea să găsească un mod de a-l ucide fără să-i facă rău celui pe care acesta îl păzea.

Greg se opri la picioarele rampei pentru căruciorul cu rotile, strivind ţigara fumată pe jumătate, după care porni agale spre deşert, într-o direcţie aiurea. Se ducea să se alăture coioţilor care urlau la lună.

Ce spusese greşit? Că nu era sigur că o putea iubi? Nu prea era ceva menit să facă o femeie să-şi pună trupul în joc.

Pam l-ar fi trimis să-şi facă bagajele.

Dar nu se aşteptase ca Annie să fugă de ceva, inclusiv de el.

Ce spusese Rusty la cină? „Rişti. Dacă iubeşti pe cineva, rişti împreună cu acea persoană". Sigur, era un lucru înţelept spus de un tată căruia îi păsa de fiica lui, şi care dorea ca Greg să-i dea o şansă. Putea?

Privi peste umăr, spre pătratul de lumină al unui geam de la etaj, care se micşora pe măsură ce el se îndepărta de casă.

„ Şi mie îmi pasă de ea, bătrîne."

Pătrunsese în stînca aceea pe care el o numea inimă. Dar acest lucru era echivalent cu

iubirea? Era, oare, de ajuns?

Pietricelele scrîşneau sub cizmele lui, pămîntul fiind extrem de nisipos. Aerul şuiera pe lîngă el, purtînd miros de salvie. Şi puţina vegetaţie i se sfărîma sub paşi. Animalele nocturne mişunau repede cînd cizmele lui tulburau praful de pe drum. Pam îi spunea mereu că devenea taciturn cînd cădea pe gînduri. Nu şi de data asta. Trebuia să stea de vorbă cu cineva, iar Annie îl izgonise. În mai multe feluri.

Îşi frecă ceafa, privind prin ochii întredeschişi la stelele care sclipeau în depărtare. Braţele îi căzură moi pe lîngă corp şi acesta îl durea, nefolosit, neîmpărţit.

„ Ce să fac, Pam? M-a întrebat dacă te mai iubesc. Asta o supără, ştiu foarte bine. La naiba, mă supără şi pe mine. Te-am iubit. Poate că încă te mai iubesc. Asta înseamnă că ar trebui să încetez să mai trăiesc?"

Se simţea ca un idiot, vorbind aşa de unul singur. Asta nu-l împiedica să se lase într-un genunchi, să ia un pumn de praf şi să-l lase să i se strecoare printre degetele încleştate.

„ La naiba, Pam. Te-am iubit atît de mult, încît nu credeam că o să mai pot să simt ceva

vreodată. Asta vrei? Să fiu singur mereu?

Îşi ascultă glasul murind în beznă. Ce rost avea să fie supărat pe ea? Ştia deja răspunsul. Niciodată n-ar fi vrut ca el să trăiască singur. Îl iubea. Ar fi vrut să fie fericit.

Numai că nu o spusese niciodată. Nu vorbiseră niciodată despre vreun viitor unui fără celălalt, nu se gîndiseră la acest lucru nici măcar o clipă. Erau multe lucruri despre care nu discutaseră.

Şi nici nu aveau s-o mai facă vreodată.

„ Nu pot să uit. Dar aş vrea să încerc din nou. Nu am senzaţia că te-aş înşela. Vreau doar să ştiu dacă e-n ordine. Îmi poţi spune asta?"

Rămase locului înfundîndu-şi amîndoi pumnii în buzunare şi oftă. Era o nebunie să stea aşa şi să aştepte vreun semn.

Un foşnet se auzi pe pămînt în spatele lui. Se întoarse brusc aşteptîndu-se să vadă un coiot sau vreo pisică ieşind din vreunul din hambare. O femeie în alb venea uşor spre el şi părul ei sclipea ca fildeşul în lumina lunii. Aşa cum era înfăşurată în veşmîntul care îi învăluia gleznele, cu picioarele ascunse, părea că pluteşte.

Greg înghiţi nodul care i se pusese în gît.

– Annie.

Ea nu răspunse.

El oftă din nou şi îşi propti mîinile în şolduri.

– Mergi iar în somn?

Tăcerea ei era ca un răgaz preţios. O putea privi fără ca ea să ştie; părul îi flutura uşor, iar expresia de pe chipul ei era visătoare şi ireală. Trupul de sub veşmîntul subţire era mai substanţial decît privirea aceea goală.

Continua să vină spre el ca şi cum ar fi fost atrasă de glasul lui şi se opri la cîţiva paşi distanţă.

– Unde e? întrebă ea neliniştită.

– Îl cauţi pe Cody?

Ea nu spuse nimic.

Greg ştia răspunsul. Venise să-l caute. Îşi ridică privirea spre cer. Dacă Pam rîdea cumva, el nu o auzea. Propriul său rîs brutal sfîşie noaptea.

– Te pricepi să trimiţi un semn.

Agitată, Annie se întoarse. Greg îşi aminti că nu trebuia să o trezească, dar nici nu putea să o lase să hoinărească aşa.

– Tatăl tău te-a găsit vreodată aici dimineaţa sau faci asta doar pentru mine?

Nu se aştepta la nici un răspuns. Îi observă

din nou picioarele goale.

– Ai putea să te loveşti dacă mergi desculţă, ai putea să calci pe vreun şarpe, un ciob de sticlă, un cui.

Şi să-şi rănească preţioasele degete.

Cel puţin, Annie dormea în acest răstimp. Dar scuza lui care era? Faptul că îşi făcea griji pentru ea ar fi trebuit să-i dea de înţeles cît de mult îi păsa. Pe Julie McLean o considerase încă de la început drept o colegă. Pe Annie nu.

Nu că ea l-ar fi tratat cu mai mult profesionalism. Cu Annie, totul era personal. Dansa pe lîngă el, flirta, provoca, nu-l lăsa să uite deloc că era încă un bărbat. Îi amintise cum era să simţi că trăieşti, să doreşti, ba chiar să doreşti sexual. Mai ales să doreşti sexual.

Dacă şi-ar fi putut aduna sentimentele numindu-le recunoştinţă, i-ar fi mulţumit pentru eforturile făcute şi ar fi lăsat-o în pace. Dar erau mai mult decît atît, treceau pe lîngă cicatrici şi dureri ajungînd într-un colţ al inimii pe care nu-l mai folosise de ani de zile – unui pe care Pam îl lăsase în urmă, o comoară îngropată pe care să o găsească o altă femeie.

Annie se îndepărta, încercînd să se elibereze.

Iritată şi supărată, ea îi dădu mîna la o parte.

– E aici. Ştiu sigur.

El i se aşează în faţă, lăsînd-o intenţionat să se lovească de pieptul lui şi să simtă adevăratul bărbat.

– E aici, Annie. Chiar în faţa ta. Îmi pare rău că ţi-a creat neplăceri.

Ea mişcă din cap în dreapta şi în stînga, de parcă ar fi ascultat un zgomot îndepărtat. Reîncepu să meargă.

El o lăsă să se îndrepte spre casă şi degetele de la picioare i se încordau de fiecare dată cînd ea atingea pămîntul. Nu mai suporta. Riscul de a o trezi păli în faţa celui de a se lovi de ceva.

– Ţine-te bine, draga mea. Plimbarea de la miezul nopţii s-a terminat, zise el şi o luă în braţe.

Ea nu opuse rezistenţă. Acceptîndu-i atingerea, îşi lăsă trupul moale. El încercă să nu bage de seamă că şoldurile ei îi izbeau partea inferioară a abdomenului şi dovada din ce în ce mai mare a dorinţei lui. Credea că este prea nervos pentru a se excita. „Da, şi cu patru săptămîni în urmă credeai că n-o să mai iubeşti o femeie vreodată." Ar fi vrut s-o facă. Dacă îi lăsa ea.

Îi trecu braţele pe după gîtul lui şi ea se

supuse. Privirea continuă să-i fie îngrijorată.

– E în regulă, spuse el de mai multe ori decît era necesar.

Străbătură o sută de yarzi de deşert îndreptîndu-se spre casă.

– Te duc la culcare.

Îşi încetini paşii. Între acel loc şi casa ei avea o mulţime de explicaţii de dat. Din moment ce ea nu-i putea spune ce simţea, o făcu el.

– Poate că nu mă auzi. Poate că-i o modalitate laşă, dar m-ai urmărit de la început. Într-un fel, am impresia că ţi-a fost uşor. Dar faptul că mergi în somn înseamnă că eşti îngrijorată şi numai eu sînt de vină. Dacă n-am spus ce-ar fi trebuit, e pentru că nu eram sigur că m-aş putea ţine de promisiuni şi, draga mea, ţi-aş promite orice.

Alţi cîţiva paşi. Alte cîteva stele sclipitoare.

– Vreau să fiu sincer. Aş vrea să risc. Dar nu suport gîndul că ai risca şi tu cu mine.

Pe măsură ce mergea, cuvintele ieşeau mai uşor. Lucruri pe care nu credea că le poate rosti curgeau unui după altul. Cît de mult o dorea, cît de mult îi lipsea cînd nu era lîngă el. Cum forţa sentimentelor lui îl împiedicase să le numească. Cum tot ce încercase să spună pe verandă mai

devreme era adevărat.

– Ştii felul acela zorit în care mergi? De parcă te-ai grăbi să ajungi undeva? Ei bine, îmi place la nebunie.

Şi cascadoriile.

– Ştiu ce vrei să spui în legătură cu aspectele palpitante, felul în care acestea pun viaţa în lumină. S-ar putea să nu-i vindecăm pe oameni, dar le putem arăta ceva interesant. Poate că totul nu-i decît fantezie, dar noi o facem să devină realitate. Tu mi-ai arătat acest lucru, Annie.

Trecură pe sub umbra aruncată de moara de vînt şi o rană veche începu să zvîcnească.

– Fiindcă veni vorba de cascadorii... zise el şi se opri cînd ajunseră în dreptul primei barăci, cea mai depărtată de casă.

O lăsă pe picioarele ei pe scîndurile verandei.

Fusese gata să spună „Lasă-mă să mă odihnesc o clipă", dar acele cuvinte nu ieşiră niciodată. Ea se legănă puţin şi se sprijini de el, cu braţele tot agăţate de gît şi cu sînii lipiţi uşor de pieptul lui. El îi sărută bărbia.

– Mai dă-mi o şansă.

Partea de sus a şoldurilor ei îi atingea umflătura dinăuntrul blugilor. Cuvintele îi secară şi

nişte flăcări puternice le luară locul.

– Annie.

Se apropie mai mult de ea, simţindu-i sînii prin cămaşa de noapte şi prin bluza lui. Îi cuprinse mijlocul subţire şi apoi îi cuprinse în mînă un sîn, bucurîndu-se o clipă.

Ochii ei se închiseră şi colţurile gurii se ridicară puţin, semn că visa ceva fierbinte, plăcut şi prea intim pentru privirea lui. Nu era drept să o atingă astfel.

– Ăsta nu-i un vis, spuse el trecîndu-şi degetul mare peste sfîrcul ei, îndemnîndu-l să se ridice.

Îi privi chipul cu atenţie pentru a vedea un semn că ea simţise, un singur semn. Repetă acest gest de două ori, puţin mai ferm de fiecare dată.

– E ceva real. Fă-o cu mine.

Ea oftă şi rămase neclintită. Urcă şi el pe treaptă lîngă ea, proptindu-şi picioarele de ambele părţi ale ei. Îşi împinse şoldurile înainte cu mişcări lente, chinuindu-se cu gustul a ceva ce nu putea avea decît dacă...

Închise ochii plimbîndu-şi mîinile uşor peste spatele ei şi trăgînd-o spre el. Îi inhală parfumul părului.

– Annie, Annie. Trezeşte-te, şopti el. Am dormit amîndoi prea mult.

Ea îşi mişcă mîinile şi el încremeni, aşteptînd.

– Atinge-mă, Annie. Atinge-mă şi tu.

Ea o făcu pentru că aşa îi ceruse el şi fiindcă acelea au fost primele cuvinte pe care le auzi cînd se trezi. Revenindu-şi dintr-un somn adînc şi tulburător, Annie habar nu avea de cînd se trezise sau cît de real era totul. El îi apăruse de atîtea ori în vis. De ce să fi fost în seara aceea altfel?

Palmele ei se frecară de blugii lui uzaţi, la fel de intim ca nişte şoapte în întuneric. Îi simţi muşchii încordîndu-se, pulpele ferme şi fierbinţi.

Simţi pielea bătătorită a degetelor lui ridicîndu-i cămaşa, oprindu-se puţin deasupra genunchilor, continuîndu-şi apoi drumul în sus, atingîndu-i uşor părul auriu de pe pulpe şi genunchii i se muiară.

Trupul îi luă foc. Apropierea lui o încălzi şi mai mult. El răsufla din ce în ce mai anevoios. O mînă i se lipi pe pulpă şi degetul mare se mişcă timid spre locul de împreunare. Tremurînd din cap pînă-n picioare, ea ştia că acolo avea să găsească umezeală.

– Ssst, murmură el sesizîndu-i încordarea şi

protejîndu-i trupul cu al său.

Lăsă cămaşa să-i cadă şi o îmbrăţişă de parcă aerul rece al nopţii o făcuse să tremure. Gestul ar fi putut fi protector. Dar era departe de a fi inocent. Excitat, el se lipi de ea cu toată mîndria arogantă pe care o poseda un bărbat. Voia clar ca ea să simtă, chiar dacă nu avea să-şi mai amintească nimic mîine dimineaţă.

– Te duc acasă imediat.

– Du-mă acasă acum.

El se opri brusc, ţinînd-o strîns.

– Annie?

– Nu-i vina ta. Îmi pare rău...

Îl dădu la o parte, iar el rămase locului. Lumina lunii îi făcea chipul să pară mai dur, aruncînd asupra lui umbre de argintiu şi negru catifelat. O lăsă să hotărască singură dacă să se desprindă din îmbrăţişare sau nu.

– Ştii că nu-i corect să atingi pe cineva fără permisiunea persoanei respective, spuse ea.

– Îmi place foarte mult să te ating. Am mai făcut-o şi altă dată.

– Cînd eram trează.

– Acum eşti trează, spuse el şi îi mîngîie obrazul punîndu-i sărutări mărunte pe maxilar. Nu

eşti traumatizată, nu-i aşa?

– Nu-i momentul potrivit pentru tachinări, zise el împingîndu-l.

El se clătină pe treaptă, extrem de uluit, dar îşi reveni imediat, alăturîndu-i-se pe platformă, iar trupul lui păru deodată prea mare pentru a împărţi acel spaţiu cu ea.

– E foarte supărător să mă trezesc astfel.

– Cu un bărbat pe care nu-l cunoşti?

– Ba te cunosc. Tocmai de aceea e supărător.

El încetă să mai rîdă. Nu crezuse că putea să devină şi mai palidă în lumina lunii.

– Tocmai voiam să te duc înapoi. Pe cuvînt. Nu voiam decît să...

– Sînt convinsă!

Îşi încrucişă braţele, le desfăcu din nou, îşi încleştă pumnii pe lîngă corp, după care îi aduse în îndoitura braţelor.

– Voiam să-ţi arăt...

– Ce?

Strînse din dinţi.

– În ultimele cîteva săptămîni ţi-am arătat ce vreau fizic. Acum voiam să-ţi arăt ce simt.

Annie se limită la a-şi îndoi degetele de la picioare pe scîndurile uscate. Sarcasmul părea

singura ei protecţie.

– Ai şi sentimente? Acum e prima oară cînd aud de ele.

– Am încercat să-ţi spun în seara asta.

– Pe verandă.

– Şi acum o clipă.

– Cînd nu puteam să te aud.

– Nu ştiam cum ai putea s-o iei.

– Dar te-ai gîndit să-mi oferi, spuse ea şi dădu să plece, numai că el o apucă de braţ răsucind-o.

– Nu merit asta. Ştii cum e cînd ne apropiem unui de altul. Asta nu se schimbă peste noapte, Annie.

– Sau cînd dorm?

– Niciodată. Te doresc, Annie. Doresc orice clipă îmi poţi oferi.

Liniştea îi învăluia din toate părţile. Se aflau la vreo treizeci de metri de casă, lîngă cea mai mică baracă. Lumina din curte le arunca umbrele pe scîndurile pereţilor. În depărtare, un coiot se trezi să urle.

– Şi tu ce-mi vei oferi?

Vocea lui sună ca moara ruginită.

– Tot ce pot, zise el luînd-o de mînă şi trăgînd-o pe verandă lîngă el. Am simţit-o de

prima dată cînd te-am atins pe bancheta din spate a acelei maşini. Nu mă contrazice. Nu spune că-i vorba doar de dorinţă sexuală. Între noi e ceva deosebit. Putem să facem eforturi pentru restul. Dă-ne o şansă.

Îşi plimbă apoi buzele pe umărul ei.

Ea îl lăsă, Domnul s-o aibă în pază.

– Îmi pare rău că te-am speriat, Annie. Îmi pare rău că te-am supărat, dar ai venit dormind pînă aici.

Senzaţii uşoare îi străbătură pielea. Inima îi bătea ca tunetul de dincolo de orizont. Îi aştepta jumătate de noapte.

– Mă bucur că ai venit după mine, Annie.

Da. Asta făcuse.

– Atinge-mă din nou.

Zece

Pînă în clipa aceea, Annie îşi învinsese toate temerile şi crezuse că acela era curaj. Poate că dragostea însemna să ceri cuiva să împartă cu tine acele temeri.

– Voi avea nevoie de ajutor.

– Cămaşa asta de noapte n-ar trebui să aibă atîţia nasturi.

Ea rîse scurt şi cu răsuflarea tăiată. Tachinările nu reprezentau genul de ajutor la care se gîndise.

Dar o făcu să se relaxeze puţin, îi dădu curaj.

– Nu aştept promisiuni.

– Vrei să spui că nu pot să-ţi promit cel mai fierbinte şi mai grozav act sexual pe care l-ai cunoscut vreodată?

Ea ridică o sprînceană, prefăcîndu-se neimpresionată.

– Eşti chiar atît de grozav?

El îi înălţă bărbia cu un deget.

– Te îndoieşti?

Trupul ei răspunse imediat. Atingerea unui singur deget o făcu să se înfioare. Îl văzuse stăpînit de o pasiune violentă; îl văzuse rezistînd. Nici un alt bărbat, cascadorie sau pericol nu o făcuseră să se simtă vreodată mai plină de viaţă. Nu i se ceruse niciodată atîta – să răspundă pasiunii cu pasiune, asprimii cu dulceaţă, ferocităţii cu tandreţe, să alăture o inimă dornică şi neîncercată de una plină de cicatrici şi prudentă.

El îi înţelese greşit tăcerea şi începu să se plimbe pe veranda îngustă.

– Facem asta pentru că sîntem amîndoi pregătiţi şi o dorim amîndoi. Sau n-o facem deloc.

Grijile lui o făcură să zîmbească, ca întot-

deauna.

– Vrei să-mi expiici fiecare etapă, şefule?

– Vreau să ştiu dacă eşti de acord cu mine, Annie. Vrei asta?

– Dacă te vreau pe tine? întrebă ea atingîndu-i cicatricea de pe obraz.

"Trăieşte", îi şopti inima ei. Cînd se întoarse şi el să privească, degetele ei îi atinseră buzele. Închise ochii de parcă ar fi gustat un nectar.

– Annie.

Curajul îi străbătu fiinţa, simţind nevoia absolută de a trăi clipa, de a lua tot ce-i oferea viaţa, chiar şi tulburările inimii rănite a unui bărbat. Cînd şansele erau slabe, trebuia să te concentrezi şi mai mult. Cînd cascadoria era periculoasă, nu trebuia să te gîndeşti la eşec.

– Cred că avem nevoie de puţină intimitate.

El întinse mîna pe lîngă ea, trăgînd de uşa despărţitoare a barăcii şi apoi împinse cu umărul uşor în cealaltă, scorojită. Intrară, iar trupul ei se atinse de el.

Fiindcă nu fusese multă vreme folosită, în încăpere nu se afla nimic altceva decît un scaun de lemn vopsit în alb şi un pat îngust. Luna arunca un dreptunghi alb pe pat, o imagine

distorsionată a unicului geam. Greg rămase în prag lăsînd-o să se obişnuiască, numai că nu erau prea multe de văzut.

– Tata ţine camera asta pentru şef cînd angajează echipe pe anumite perioade de timp.

– Dacă nu eşti sigură, spune-mi şi plec.

Înfrigurată, ea se aşează pe salteaua acoperită cu un cearceaf cu un imprimeu decolorat şi o pătură aspră, de un verde închis, strînsă la picioarele patului. Îi datora singurul lucru pe care i-l ceruse mereu, sinceritatea.

– Nu sînt sigură.

El ţinu uşa care scîrţîia, cu pumnul încleştat pe clanţă.

– Atunci, poate ar fi bine să plec.

Ea zise uşor:

– Nu vreau să faci nici asta.

Mormăitul lui o făcu să zîmbească.

– De fiecare dată cînd te-am atins – n-a fost nevoie să vorbim atît de mult înainte.

Cădea cu rapiditate. Trebuia să se încreadă în destin că va cădea în picioare. Luă o atitudine provocatoare, lăsîndu-se puţin pe spate, petrecîndu-şi un picior peste celălalt, bătînd nervoasă cu degetele în pata formată de lumina lunii.

– Atunci vino încoace, domnule Ford.

El se apropie şi ea rèzistă tentaţei de a-i pune mîna pe picior. Ar fi fost atît de uşor să-i mîngîie muşchii încordaţi de sub materialul blugilor. În schimb îşi îngropă palmele în saltea. Aerul prăfuit din baracă îi gîdila plămînii.

– Cine ezită acum? îl tachină ea.

– Vreau să fiu convins că ştim amîndoi în ce ne băgăm.

– Într-o mulţime de necazuri şi un pat îngust.

– Annie.

– Îmi pare rău. Gata, nu mai glumesc.

Vorbeau în şoaptă. Ofertele erau tandre, ca începutul tulbure, incert şi şovăitor al iubirii.

– Faci asta numai cînd ţi-e teamă, spuse el.

– Te tachinez? O fac numai cînd încerc să nu te mai îngrijorez. Nu-ţi pot oferi trecutul, Greg, dar îţi ofer un prezent grozav.

El îi mîngîie obrazul.

– Un dar din partea îngerilor?

Un zîmbet melancolic o salvă.

– Nu începe să fii romantic. N-aş şti cum să procedez.

Îşi scutură părul pe spate. „Tot", îi promise ea în gînd.

– Nu te lăsa stăpînit de îndoieli.

– Mă tem să nu-ţi fac rău.

– Nu putem să prevedem ce se va întîmpla.

– Mă refeream la acest moment.

Se aplecă să o sărute, dîndu-i la o parte părul de pe ceafă. Dinţii muşcară uşor, cu blîndeţe.

Ea gemu şi scoase un oftat pe jumătate de uimire, pe jumătate de dorinţă.

– Greg.

– Am mai făcut asta, dar întotdeauna ne-a oprit ceva. Acum ce ne va mai opri, Annie? Ce te va mai apăra de mine?

Ea îi simţi puterea crescîndă şi era cît se poate de conştientă de izolarea lor. Nu dimensiunea lui o speria, ci felul în care se stăpînea. O făcea de dragul ei.

Se temea de el? Îl iubea şi mai mult. Era dur ca o stîncă, dar avea o inimă imensă. Îşi putea găsi propriul loc în inima aceea, dîndu-i lucruri pe care Pam nu i le oferise niciodată. Putere, îndrăzneală, provocare.

Supunere. Îi înconjură gîtul cu braţele, legănîndu-se într-un dans lent, un tango intim al şoldurilor frecate de şolduri. Ea îi sărută pulsul agitat ascuns în scobitura de la baza gîtului. Îşi

trecu apoi gura sensibilă peste perii scurţi din locul unde gîtul lui întîlnea partea inferioară şi umbrită de dedesubt a bărbiei. Îi căută vena încordată de pe gît şi îl muşcă uşor.

El strînse în pumn cămaşa ei de noapte.

– Nu vreau să-ţi fac rău.

– Pasiunea te face să-ţi pierzi capul, altfel nu mai e pasiune, zise ea gîfîind.

– Pot s-o iau încet.

– Şi eu pot s-o iau, Greg. Oricum.

Curajoasa lui Annie. Îşi freca şoldurile de blugii lui şi făcu o adîncitură care îi despărţea genunchii, unde el îşi strecură piciorul. Ea îl sărută din nou pe gît. Mărul lui Adam era ca un nod extrem de strîns. El înghiţi de cîteva ori.

– Ai nevoie de mine, spuse ea.

Atitudinea lui rigidă nu se potrivea cu atingerea uşoară a degetelor pe faţa ei. Mîna îi tremura.

– Ai nevoie de o femeie, nu de o fantomă şi nici de o amintire.

Buzele ei le atinseră uşor pe ale lui.

El nu se mai abţinu şi o potopi cu sărutări brutale, lacome şi îndurerate. Se săturase să se mai stăpînească şi să se mai gîndească.

– Hai s-o facem.

O strînse în braţe pînă cînd ea avu impresia că rămîne fără aer. El deschise gura şi ea se pierdu, rătăcindu-se în deşert.

Annie ştia ce era real şi ce nu. Asemeni unei tornade care o dobora, iubirea era tulburătoare, pasionată şi adevărată. Nu se puteau spune totdeauna cuvintele potrivite. Nu ardeau lumînări şi nici nu se auzea o muzică adecvată pe fundal. Împrejurimile fermei erau dezolante şi aerul nopţii, rece. Baraca era murdară, iar aşternuturile, prăfuite şi rigide.

Dar ei puţin îi păsa. Pentru prima dată el îşi dezvăluia sufletul prin foamea de care îi era stăpînit trupul şi singurătatea lui prin atingeri posesive. O voia pe *ea*. Îi venea să plîngă de bucurie.

– Iubeşte-mă, îi şopti ea atunci.

– Asta şi fac.

Aveau lumina lunii şi stelele ca martori.

El o întoarse pînă cînd picioarele ei atinseră marginea patului. Nu era nici blînd, nici prudent. Îi ridică pînă la genunchi cămaşa de noapte şi îi arătă cum să-l înconjoare cu picioarele. O sărută pe gît şi pe umărul gol, argintiu. Ar fi vrut să-i

sărute sînii, dar cămaşa îi stătea în cale.

– Dacă nu-ţi scoţi chestia asta, nu-ţi garantez că va mai rămîne întreagă.

Ameninţarea din glasul lui o făcu să se înfioare.

– E tot ce am pe mine.

– Am observat, spuse el printre dinţii încleştaţi, criticîndu-se pentru ultima oară.

Nu spusese nu.

Decolteul se încheia între sîni, un V descheiat. Îl strînse în pumn. Un gest brusc şi materialul se sfîşie pînă la mijloc. Aerul îi atinse imediat trupul gol, urmat de răsuflarea şi atingerea lui. Înainte să poată spune ceva, el luă în gură un sfîrc tare. Ea se încordă şi scoase un ţipăt slab. Credea, oare, că îi va face rău? Oare avea să o rănească, într-adevăr?

Îşi lipi fruntea de abdomenul ei şi închise ochii strîns. Pauza aceea nu-l ajută prea mult să-şi recapete stăpînirea de sine. Parfumul pielii ei îi umplu nările şi îi simţi căldura. Fîşiile cămăşii ei de noapte îl supărau.

– Annie.

– Nu, spuse ea lăsîndu-se pe spate, sprijinindu-se pe ambele mîini şi arcuindu-se spre el. Nu

te opri.

– Trebuie, zise el desfăcîndu-i picioarele din jurul mijlocului său.

Se ridică şi cizmele lui făcură un zgomot pe podeaua de lemn cum mergea cînd într-o parte cînd în alta, cu o mînă strîngîndu-şi ceafa.

– Ce naiba caut aici?

Nu-i scăpă felul în care i se tăie respiraţia şi nici tremurul uşor al vocii.

– Iubindu-mă?

Se simţea prost, nervos, încordat ca un arc care nu avea cum să se relaxeze. Ultimul lucru pe care-l voia era să o facă să se simtă şi ea la fel.

– Numeşti asta dragoste? Pur şi simplu, te atac. Ar trebui să fiu... mai drăguţ.

Ea îl privi uluită.

– Mai drăguţ?

El se înfioră şi apoi se încruntă.

– Un bărbat ar trebui să fie atent cu femeia pe care o iubeşte. Blînd, grijuliu, răbdător. Toată lumea ştie asta.

Era scris într-un scenariu, în cel pe care-l purta în sufletul lui.

– Ca Pam? întrebă ea.

Cuvintele acelea îl izbiră cu putere. Se uită în

ochii ei nemişcaţi şi văzu acea privire cu care-l ţintuia cînd o bătea la cap cu tot felul de detalii.

– Un bărbat atent...

– Un bărbat atent e totuşi un bărbat. Crezi că trebuie să mă iubeşti la fel cum o iubeai pe ea?

El îşi trecu amîndouă mîinile prin păr. Avea să scoată cuvintele de acolo dacă era nevoie.

– N-am spus asta. E ceva nou pentru mine, Annie.

– E la fel de vechi precum bărbaţii şi femeile.

Poate. Poate că ceea ce fusese între el şi Pam fusese nou. Aceasta luase un cowboy aspru şi brutal şi îl transformase într-un bărbat tandru, îl învăţase să nu se grăbească şi cum dorea să fie iubită. Annie era cu totul altfel. Ceea ce stîrnea în el era extrem de primitiv. Vorbea cu ceva din adîncul lui, întunecat, periculos şi sălbatic. Ceva ce femeile moderne nu doreau în mod obişnuit. Necivilizat era puţin spus. Cuvîntul sex nu acoperea noţiunea nici pe departe. Voia să fie a lui în modul cel mai primitiv, mai protector şi mai permanent posibil. Voia s-o iubească pînă cînd nici unui din ei nu mai putea să meargă drept.

Annie se ridică în capul oaselor. O clipă, el crezu că se clatină, dar nu era decît legănarea

uşoară a mersului unei femei care ştia ce vrea. Oprindu-se în faţa lui, îl privi în ochi şi îşi linse vîrful degetului arătător, provocator, de parcă ar fi fost un cornet de îngheţată. După aceea îi atinse cu degetul umed cicatricea de pe bărbie. Împingînd uşor, spuse:

– Mi-ai explicat destul, şefule. Cred că sînt pregătită.

Ceva înăuntrul lui îi spunea că este în ordine. Acel ceva vorbea cu vocea lui Annie. Îşi simţea mîinile neîndemînatice şi glasul îi răsună răguşit.

– Cînd vrei să mă opresc, să-mi spui.

– Să nu te opreşti, îi şopti ea cu gura lipită de gîtul lui şi cu răsuflarea fierbinte ca deşertul şi umedă ca jungla.

– Annie?

– Să nu te opreşti, murmură ea.

Ajunsese la el şi ştia. Ar fi continuat să-l sărute dacă el n-ar fi depărtat-o puţin.

– S-ar putea să fim nevoiţi.

La naiba, poate avea să-l trîntească la pămînt, dar trebuia să-i spună.

– Am nevoie de ajutor ca să-mi scot cizmele.

– Poftim?

Cuvîntul acela căzu între ei cu forţa unei

greutăţi de două tone.

– Nu mă urc niciodată cu ele în pat.

– Sper.

– Mi-am rupt ambele glezne în filmul acela în care...

– ...mergeai cu o sută zece mile pe oră. Nu-mi mai spune.

Îi spusese într-o seară la cantină tot felul de anecdote despre semi-eşecuri. Nu le mai considera amuzante. Îi făcu semn spre pat.

– Hai, stai jos.

Patul scîrţîi ca nişte unghii pe tablă. El se sprijini cu umerii de perete, strîmbînd un calendar îngălbenit. Întinse piciorul, aşa cum i se ordonase.

– Cu cît sînt mai strînse cizmele, cu atît îmi ţin mai bine gleznele.

– Exact.

Îi prinse călcîiul într-o mînă şi gamba în alta.

– Cum le scoţi cînd eşti singur?

– Cu grijă. Au.

Ea se opri înmărmurită şi îl ţintui cu privirea.

– Să nu-mi spui că eşti ca un copil cînd e vorba de durere.

– N-o să mă prefac că-mi place la nebunie. Nu sînt marchizul de Sade.

– Norocul meu.

– Numai să nu răsuceşti spre stînga.

– Bine. Număr pînă la trei. Unu. Doi. Trei.

Trase. Nimic. Îşi dădu părul într-o parte şi o cascadă argintie îi dezgoli ceafa.

Dorinţa de a atinge acea piele delicată cu sărutări obscene aproape că-l făcu să uite de cizme.

Cu şezutul îndreptat spre el, ea îi ţinea laba piciorului pe pulpă şi cuprinse din nou cizma cu braţele.

– Să ştii că nu putem face chestia asta romantic, zise ea atunci.

– Ştiu...

Ea îi aruncă încă o privire.

– Unu. Doi. Trei. Uf. Ai putea să mă ajuţi şi tu puţin.

El ridică din umeri şi îi dădu cealaltă cizmă.

– Dacă zici tu.

– Dacă-mi atingi fundul cu degetul de la picior, eşti pierdut, Ford. Te fac praf cu mîna mea.

Trase din nou de cizmă. Nu se mişcă nici un centimetru.

În timp ce mîinile ei erau ocupate în altă parte, Greg se aplecă în faţă şi îi mîngîie şezutul cu o

mînă. Ea îl pocni uşor, dar el îi cuprinse atunci şezutul cu amîndouă mîinile.

Ea se ridică brusc.

– Încetează.

Călcîiul lui lovi podeaua. Se lăsă din nou pe spate şi ridică din umeri de parcă ar fi vrut să spună „Cine, eu?", iar abdomenul îi deveni plat.

– Orice spui tu, scumpo, zise el dîndu-i din nou piciorul.

Privindu-l aşa cum făcea el cînd era prost dispus, Annie îi încălecă piciorul prinzîndu-i-l între genunchi, şi îşi puse o mînă sub toc, iar pe cealaltă pe călcîi.

– Unu. Doi. Trei.

Cizma ieşi cu zgomot, iar piciorul ţîşni în sus. Annie îl prinse între pulpele ei încordate.

– Ai noroc că am reflexe bune.

– Şi nişte pulpe grozave, zise el frecîndu-şi piciorul între ale ei, stîrnindu-i astfel o mulţime de senzaţii. Vrei s-o scoţi şi pe cealaltă?

Îi aruncă o privire furioasă şi îi încălecă celălalt picior cu tot respectul pe care l-ar fi acordat unui gard electrificat.

– Îţi place.

– N-aş fi bărbat dacă nu mi-ar plăcea.

– Unui care înfurie, mormăi ea. Acum, hai, ajută-mă.

Nu era prea mult de făcut. Îşi îndreptă degetul mare de la picior în clipa cînd ea trase şi o auzi mormăind. Se cuibări apoi sprijinindu-se în cot. O atinse din nou şi o auzi ţinîndu-şi răsuflarea într-un mod cu totul deosebit. După aceea îşi plimbă mîna liberă pe pulpa ei ridicîndu-i şi cămaşa de noapte.

– Ai un corp minunat.

Pulpele ei se încordară de fiecare parte a gambei lui.

– Dacă ai face ani de gimnastică aerobică, l-al avea la fel.

– Nu-i nimic pe lîngă ce-o să-ţi fac eu ţie.

Fusese amuzant să tragă de nişte cizme de cowboy cu toată puterea, îşi spuse Annie. Dezvelind un obraz rotunjit în aerul nopţii, el îi mîngîie o aluniţă cu degetul mare făcînd-o să geamă şi să se agite. Ştia că a prins-o în capcană. Îşi plimbă degetul de-a lungul pielii ei fierbinţi şi, deodată, pe neaşteptate, ea îl simţi sărutînd- o.

Trase o dată cu putere şi cizma ieşi. Mişcarea o făcu să înainteze cîţiva paşi, rămînînd cu cizma

în mînă.

– Gata!

Încălţat numai cu ciorapii, el se apropie ca o umbră şi o împinse uşor pînă ajunse cu spatele lipit de perete, cînd o înconjură cu braţele.

– Faţă-n faţă e şi mai bine, murmură el.

Gura lui o acoperi pe a ei furîndu-i orice speranţă de a mai respira din nou.

Cizma căzu cu zgomot, dar ei nici nu auziră.

El îşi plimbă mîinile peste trupul ei, cuprinzîndu-i din nou şezutul pentru a o ridica spre el.

– Sînt cel mai mare risc pe care ţi-l vei asuma vreodată şi ştii asta foarte bine.

Ştia că nu poate rezista unei provocări. Degetele lui se ocupară de fermoar. Centura ieşi din găici, catarama căzu cu un clinchet pe podea.

Înainte ca Annie să-i tragă blugii în jos peste şoldurile înguste, Greg duse mîna la spate după portmoneu.

– O să avem nevoie de asta.

Îl văzu rupînd folia pachetului cu dinţii, după care arătă spre cămaşă care era ultimul său articol de îmbrăcăminte.

– Crezi că poţi s-o deschei? După cum mă simt în clipa asta, s- ar putea s-o sfîşii.

– Am fi chit, zise ea jucîndu-se cu fîşiile cămăşii de noapte, degetele ei alunecîndu-i în jos printre sîni.

Frecă tivul cămăşii lui din bumbac între degete, atingînd uşor pielea întinsă de dedesubt. Un nasture, doi, apoi mai sus şi mai sus. Desfăcu cămaşa larg şi îşi lipi palmele de pieptul lui gol. Cînd îi sărută un sfîrc, muşchii lui se încordară într-un spasm de dorinţă.

Două trupuri se zvîrcoliră şi se răsuciră pînă ajunseră la saltea. Ca şi Greg, nu era prea moale. Dar, ca şi trecutul, nu mai conta acum.

El voia să facă totul în ritmul ei; încercă. Pieptul îi lucea de transpiraţie. Ea îl gustă atunci cu limba, iar ceea ce făcu după aceea ar fi transformat şi pe cel mai mare domn din lume într-un sălbatic nemilos.

– Mă înnebuneşti, îngăimă el.

Ea scoase doar un geamăt nearticulat.

– Annie.

– Mi-ai promis totul. Iubeşte-mă. Trăieşte cu mine.

Ultimele lui fărîme de stăpînire dispărură cînd o strînse în braţe. Mai făcuse acest lucru pe bancheta din spate a unei maşini, cînd se purtase

ca un adevărat domn. Dar acum nu era momentul potrivit pentru reţineri. Aceasta era sinceritatea absolută pe care oamenii o numeau iubire, dorinţa de a merge pînă dincoio de limită, de a găsi acea persoană care să te ducă acolo, pînă la margine – şi mai departe.

Annie se arcui spre el, pielea frecîndu-se de piele. Îşi strecură mîna între ei, conducîndu-l înăuntru şi primindu-l cu plăcere.

– Dansează cu mine.

El îşi pierdu controlul. O mai sărută o dată. O picătură de sudoare îi alunecă de pe tîmplă căzînd pe buzele ei. Împingînd zguduitor, o penetră, absorbindu-i ţipătul.

Cînd totul se termină, rămaseră întinşi unul lîngă altul, răsuflînd anevoios. Nu spuseră nimic. Nenumărate senzaţii îi străbăteau lui Annie pielea. Terminaseră cu cîteva minute în urmă. Era gata. Şi, totuşi, ceva îi şoptea că acela nu era decît începutul.

Unsprezece

O surprinse privind ţintă în tavan şi îi sărută ochii făcîndu-i să se închidă. Mîna i se plimba peste trupul ei. Niciodată nu se simţise mai goală. Pătura zăcea răvăşită la picioarele patului. Cunoştea acel sentiment. Suprafaţa ei netedă fusese răvăşită aşa încît ajunsese de nerecunoscut, iar marginile ei fuseseră întoarse pe dos.

Actul lui sexual fusese nemilos. Nu crud, ci prădalnic şi posesiv. O făcuse să se scufunde

pînă în străfundul sufletului şi înapoi, înnebunind-o de dorinţă, satisfăcînd-o de fiecare dată, ducînd-o din ce în ce mai departe pînă cînd ea trebui să se încreadă în el pentru că altceva nu mal exista.

Cîteva minute mai tîrziu, amintirile o înfierbîntară, un sărut cald, şi o atingere intimă atît de adîncă şi de prlcepută, încît ea gemuse şi impiorase mai mult. El îi potolise pasiunea, posedînd-o cu o poftă nestăpînită.

– Acum, Annie, acum.

Ea îl înconjură cu picioarele, pe care şi le încolăci în jurul mijlocului, dăruindu-i trupul în întregime.

– Annie.

O perdea veche îi fiutura deasupra capului şi ea o strînse pînă se rupse, materiaiui fragil sfîşiindu-se, iar firele plutiră deasupra lor ca o pulbere de stele.

Asta da viaţă! Fiecare părticică din ea fremăta. Timpul nu putea şterge amprenta atingerii lui şi nici efectui zguduitor al împreunării lor. El îi adulmecă braţul, sărutîndu-i-l apoi şi muşcîndu-l uşor. Ea încercă să-şi recapete suflarea, dar îi era imposibil. Stătea cu ochii închişi şi apropierea lui era extrem de intensă.

– Nu, îl ruga ea încet.

– Îmi place să te privesc.

Îi căută privirea cu o curiozitate învecinată cu îngrijorarea.

– M-ai privit în noaptea cînd am venit în patul tău.

– Atunci n-am făcut asta, spuse el şi rîse trecîndu-şi degetele peste abdomenul ei.

– Nu cred că cineva ar putea să doarmă şi să facă aşa ceva.

– Îhî, făcu el sărutîndu-i buzele uşor.

Ea nu era pregătită pentru mai mult şi, sincer vorbind, nici el nu era. Era incredibilă. Ar fi trebuit să i-o spună, dar, după privirea ei, îşi dădu seama că ştie.

Reveni asupra subiectului imediat ce-şi aduse aminte.

– Te-am mai privit şi înainte, pe film. Reluări ale cascadoriei cu calul. Cînd dansai cu mine pe marginea prăpastiei. Acum am o altă imagine, expresia de pe chipul tău în timp ce dansai sub mine.

Trasă conturul roşeţii ei, lăsînd lumina să facă dragoste cu ea. Trecu peste ea, acoperind-o cu alb, iar adierea vîntului îşi luă şi ea partea de

mîngîieri. Trebuia să o atingă unde o atingea aerul, să posede ceea ce ea dăruia din plin nopţii. Putea face lucruri pe care nici un iubit din vise n-ar fi putut face, împlinind un vis de existenţa căruia nici măcar nu ştia. Iubea pe cineva din nou.

Realitatea îl străbătu iute, umplîndu-i inima. Pluti în aer şi ancoră pe pămînt lîngă o femeie. Aşteptă durerea inevitabilă; o cunoştea de prea multă vreme pentru a se simţi bine fără ea. Dar dispăruse. Golul fusese umplut. Dumnezeu ştia că, probabil, nu merita două iubiri într-o viaţă. Nu avea să ia niciodată acest lucru drept cuvenit.

Dar, odată cu iubirea, apărură o mulţime de alte emoţii. Protecţie, tandreţe, preocupare – toate existînd şi înainte într-o formă sau alta. Toate muitipiicate acum. Trebuia să o apere şi să-i ţină de cald. Nimc nu avea să-i distrugă şi cea de a doua şansă.

Ar fi vrut să o pecetluiască, să o desăvîrşească. Excitarea creştea încetul cu încetul. O curta pe a ei cu vîrful degetelor. Văzu cum îi fiuturau genele, ritmul lor imitîndu-l pe cei al perdelei sfîşiate de deasupra ior. Îi atinse vînătăile făcute cînd o strînsese cu putere. Sărutul lui im-

plora iertare. Oftatul ei îi spuse, însă, că nu era necesar.

– Te iubesc, Annie.

– Ştiu.

– Eşti sigură, hm?

Ea zîmbi, ameţită şi mulţumită. Îşi ţuguie buzele trimiţînd un sărut nopţii. Se cuibări apoi mai bine în pat. Greg privi şi aşteptă. Iubita lui nu era chiar atît de somnoroasă precum pretindea. Atingerea lui o tulbură puţin.

Annie simţi o muşcătură delicată pe sîn, un porumbel zburînd cu inima ei în gheare. Îşi ţinu răsuflarea cînd o făcu iar, anticiparea creîndu-i senzaţii şi mai plăcute.

– Nu ştiu dacă o să reuşim, murmură el.

– Să nu mă provoci niciodată.

El rîse încet, scăzut şi murdar. Putea să fie extrem de diabolic. Fusese tot ce se aşteptase ea şi chiar mai mult, capabil de a face vînătăi, de a muşca şi de a fi prea greu fără să-şi ceară scuze. Cu alte cuvinte, un bărbat adevărat. Bărbatul pe care-l iubea ea. Ştiuse de la bun început că avea nevoie de ea. Dar nu bănuise cît de mistuitoare putea fi acea dorinţă.

– Am fost prea brutal? întrebă el. Pot să fiu şi

blînd. De data asta.

Annie îşi ţinu răsuflarea şi îşi ascultă trupul. Urmările fostei întîlniri se împreunară cu fiorii unei noi dorinţe.

– Te vei lăsa purtat de dorinţă şi, în cele din urmă, vom face ce-am făcut şi înainte, se plînse ea încet.

Un zîmbet viclean îi strîmbă trăsăturile.

– Mare păcat ar fi.

Tulburarea îi dădea ghes şi simţi o nouă dorinţă. Se rostogoli pentru a-i întîlni trupul şi nu putu să-şi ascundă admiraţia.

– Cum de reuşeşti să mă faci să te doresc din nou?

Se hîrjoniră puţin pînă cînd el o aduse în locul unde o voia, deasupra lui.

– Sînt bun, bănuiesc.

– Ah, nu, zise ţuguindu-şi buzele sexy şi pline. Eşti rău, domnule Ford. Foarte, foarte rău.

– Cine a urlat, tu sau un coiot? îl întrebă ea după aceea.

Greg rîse aspru şi o ciupi uşor de şezut, după

care degetele lui îi mîngîiară pulpa albă. Moara scîrţîi. La fel şi patul.

Vorbeau în şoapte însoţite de mîngîieri. Îi spuse lucruri pe care i le spusese cînd dormea şi nu-l putea auzi, cînd fusese în ea şi le-ar fi putut înţelege greşit ca fiind cuvinte rostite sub stăpînirea pasiunii şi nu ceea ce erau, de fapt, adevărul adevărat.

– Te iubesc.

– Nu-i nevoie să spui asta.

– Vorbesc serios, Annie, zise el întorcîndu-i chipul.

Nu se supărase cînd ea îşi răsucise capul pe pernă în timp ce făcuseră dragoste, cu cît mai sălbatic cu atît mai bine. Acum, însă, acel gest îl deranjă într-un mod cu totul diferit. Îl speria.

– Uită-te la mine. Te iubesc. Nu ştiu cum sau cînd a apărut, dar sentimentul ăsta există de cîtva timp. Numai că n-am ştiut cum să reacţionez.

– Crezi că eu ştiu?

Vulnerabilitatea ei îl străpunse ca un cuţit. Nimeni nu avea să-i cunoască vreodată temerile aşa cum i le cunoştea el. Din seara aceea, avea să aibă grijă să nu aibă nici un motiv să se îndoiască de dragostea lui.

Ea îşi întoarse privirea, dîndu-i răgaz.

– Risc mai muit decît tine.

– N-ai fost rănită atît de mult ca mine.

– De aceea ne-am înţelege bine împreună. Eu pot pătrunde în locuri unde îngerilor le e teamă să pună piciorul. Sau fantomelor, zise ea apoi atingîndu-i cicatricea de sub ochi. Ţi-era fricã să iubeşti din nou; e firesc.

– Nu, mi-era fricã să nu pierd ceea ce iubesc. Am început să fac diferenţa. N-aş vrea să te pierd vreodată.

Ea îl lovi uşor cu şoldul şi încercă să zîmbească.

– Nu plec nicăieri. Cînd mi-am pus ceva în cap, mă ţin de acel lucru.

– Nu te uiţi înapoi.

– Şi nici nu am regrete.

– Problema e că nu ştii niciodată ce se poate întîmpla.

Ea îl sărută repede.

– Iubirea nu are coborîşuri. Înţelegi? Meritã fiecare minut.

– Trăieşte tot, spuse el rîzînd şi o trase aproape. Ţi-e uşor s-o spui.

– Greg, să nu mă părăseşti.

– Sînt aici.

– Nu, nu erai, erai la sute de mile distanţă. Ce s-a întîmplat cu Pam nu se va întîmpla şi cu noi.

– Ştiu. O să ajungem să avem nouăzeci de ani şi eu o să mă ţin după tine într-un cărucior cu rotile.

– Sau eu o să mă ţin după tine.

– Iar?

Ea rîse gutural.

– Iar.

Annie adormi înainte de ivirea zorilor. Greg stătea în întuneric şi îndoielile împotriva cărora îl prevenise ea, îl copleşiră. Ca într- o scenă de luptă cu spada, el le înfruntă una cîte una, sfîşiind, lovind, parînd. Se gîndi cum i se transforma stomacul în nisip mişcător de fiecare dată cînd Annie făcea ceva primejdios. Îşi aminti explozia de pe platoul de filmare şi scheletul negru al maşinii. Arăta la fel ca nervii lui cînd, pentru o fracţiune de secundă, nu ştiuse de ea. Îşi aduse aminte de săritura lui Dickens şi de rostogolirea lui Annie. De căderea lui Julie McLean şi ţipătul ei

de durere.

O strînse pe Annie mai aproape, punîndu-i capul pe umărul lui. Întinse mîna peste ea pentru a umple o pernă de care nu avea nevoie dacă el o ţinea acolo unde o voia.

"Pentru orice eventualitate." Devenise motto-ul vieţii lui, cuvinte după care trăia orice coordonator de cascadori.

Nu cascadoriile i-o luaseră pe Pam, ci viaţa. Cum putea spera să o învingă? Annie ar fi spus că trăind din plin, bucurîndu-se cît puteau. Căzuse într-o capcană pe care se jurase că o va evita. Iubea din nou. Şi nu putea decît să se roage la Dumnezeu să nu i-o ia.

– Ce s-a întîmplat? şopti ea.

El îşi slăbi strînsoarea şi o acoperi cu pătura aceea îngrozitoare.

– Voiam doar să fiu sigur că n-o să fugi.

– N-o să mai umblu în somn.

– Nu?

– Cred că am găsit ceea ce căutam.

Se furişară înapoi în casă odată cu răsăritul

soarelui. O oră mai tîrziu, Rusty suna clopoţelul care îi chema la masă. Coborîră scările împleticindu-se şi devorară micul dejun cu poftă, în timp ce Annie evita veselă privirea bănuitoare a tatălui ei.

La opt, Annie şi Greg se urcară în camionetă. Rusty se încruntă cînd văzu că Annie se urcă fără să aştepte ca Greg să-i deschidă portiera. Rămînînd cu mîinile pe frînele căruciorului, o clipă refuză să strîngă mîna tînărului.

– Aşa se tratează o femeie?

Greg ridică din umeri.

– Nu mă învinuiţi pe mine. Nu eu am crescut-o.

Annie fluieră, stînd cu cotul rezemat pe geamul deschis al camionetei.

– Aici ai avut dreptate, tată!

Bătrînul se încruntă.

– Hai, plecaţi şi aveţi grijă cum conduceţi.

– Bine, tată.

– Şi spuneţi-le băieţilor de la studiouri că uneori se pot folosi şi de un bătrîn simpatic într-un cărucior.

– Da, tată.

– Şi aveţi grijă că e un radar la sud de Barstow.

– Bine, tată, mormăi Greg.

Annie rîse şi făcu cu mîna pînă cînd praful stîrnit de cauciucuri ascunse ferma şi intrară pe autostradă.

– Cînd trebuie să ajungem la Los Angeles? întrebă ea.

– La prînz.

– Nu prea avem cine ştie ce timp.

– Mm.

Annie îl mai văzuse îmbufnat, dar niciodată a doua zi dimineaţă după ce făcuseră dragoste. Instinctele ei de femeie îi spuneau să nu se piardă cu firea. Din păcate, acele instincte fuseseră totdeauna înlocuite de înţepături. Mai degrabă înfrunta o teamă decît să se ascundă în spatele ei.

– Mai devreme sau mai tîrziu tot va trebui să vorbim despre ce s- a întîmplat aseară.

– Da?

Parcurseră zece mile.

– Se pare că mai tîrziu, mormăi ea proptindu-şi bărbia în mînă şi privind cactuşii de pe marginea şoselei. Mîinile sus, amice, îi strigă ea unui saguaro.

Observă că zîmbetul lui Greg devenise mai inexpresiv decît dungile galbene de pe şosea.

Tăcerea lui îi măcina răbdarea. Spusese că o iubeşte. Jurase. Cuvintele sunau pline de speranţă şi emoţionante cînd i se şopteau în suflet. Ar fi vrut să vorbească, să-l înfrunte, să-l împiedice să se retragă în carapacea lui. Îi studie maxilarul încleştat şi îşi dădu seama că n-ar fi avut succes.

Între timp, erau cîteva adevăruri pe care trebuia să le recunoască ea însăşi. Poate că nu avea să fie în stare să-i ofere altceva decît o iubire prudentă şi şovăitoare. Putea o femeie care se oferea din toată inima să facă faţă unui bărbat care nu făcea la fel? El controla fiecare aspect al vieţii şi muncii lui, şi îşi pierdea stăpînirea de sine într-o singură noapte de pasiune zguduitoare. O sută de asemenea nopţi preţioase aveau să fie de ajuns?

De la început avusese nevoie de destulă încredere pentru amîndoi. Puţină îndrăzneaiă putea oricînd să pună capăt incertitudinii. Îl iubea şi ştia chiar de la el că o iubeşte. Greg Ford nu minţea.

Foindu-se sub centura ei de siguranţă, Annie îşi ghemui picioarele sub ea pe scaunul îmbrăcat în vinilin.

– Nu-i la fel de sigur aşa, remarcă el.

Ea îşi trase centura între sîni.

– Ştiu.

Cu cotul atîrnat pe geam, întinse cealaltă mînă şi îi mîngîie faţa absentă.

– Annie.

Nu mai auzise acel ton prevenitor din seara trecută cînd pusese mîna într-un loc neaşteptat pentru el. Preluase conducerea pentru o clipă, îl făcuse să se relaxeze, să accepte şi să se bucure. Acum, însă, avea alte motive în cap. Degetul ei trasă un arc sub cicatricea de pe tîmplă.

– De unde ai asta?

– De la o potcoavă.

Ea se înfioră.

– Te-a lovit un cal?

El îşi încleştă mîinile pe volan.

– Jucam potcoave şi mă contraziceam cu un tip în legătură cu cine aruncase mai aproape de băţ. Cînd m-am aplecat să mă uit de aproape, un tîmpit a mai aruncat una.

– Au.

El începu să rîdă atunci.

– Trebuie să mai spun că eram cu toţii beţi

morţi? Era una din zilele acelea de nebunie cînd lucram la fermă.

Annie îşi aminti de o noapte de nebunie. Îi frecă uşor semnul lăsat de o tăietură pe bărbie.

– Şi asta?

– De la volanul unei maşini. În timpul filmării unei scene cu urmăriri.

– Aha.

În ciuda faptului că drumul nu era aglomerat, îi solicita întreaga atenţie. Sau aşa voia el să dea impresia. Annie aruncă o privire în oglindă din partea ei. Toată autostrada era a lor.

– Şi asta? întrebă ea oprindu-şi degetele pe gîtul lui.

– Aia nu-i o cicatrice.

– Dar ce e?

El înghiţi în sec.

– Urma unei muşcături de azi-noapte.

Ea apăsă uşor şi pulsul lui îi răspunse.

– Annie, trebuie să conduc.

– Dar sînt curioasă.

Atunci el îi descrise şi celelalte cicatrici înainte ca mîinile ei să înceapă să caute.

– Cea pe care o căutai este de la o sticlă spartă în timpul filmării unei bătăi în bar, cea de

pe umăr este de la un cuţit retractabil care nu s-a retras înăuntru, iar cea de pe fluierul piciorului e din timpul unei cascadorii cu motocicleta. Osul a perforat pielea.

Acel amănunt îngrozitor nu o tulbură pe Annie cîtuşi de puţin. Îşi plimbă mîna peste pieptul lui oprindu-se deasupra inimii.

– Şi asta? întrebă ea încet.

Cea mai adîncă din toate. O privi cît de mult îndrăzni. Pe un astfel de drum se vedea pe o distanţă de mile întregi. Dar, uneori, nu vedea ceea ce se afla chiar în faţa lui.

– Nu dispar niciodată, Silk.

– Absolut niciodată?

– Se şterg.

Aşa cum se întîmpla şi cu dragostea uneori? Annie ghici cuvintele care rămaseră nerostite. La lumină, cicatricile se vedeau mai bine şi riscurile păreau mult mai mari. El avea un trecut de care ea trebuia să ţină seama. Depăşirea acestuia, acceptarea lui cu toate defectele, le puteau îmbogăţi iubirea făcînd-o să devină mai profundă. Şi mult mai precară.

– Nimeni n-a spus că va fi uşor, zise ea.

– Nici nu e.

O privi pînă cînd drumul îi solicită din nou atenţia.

Se întinse şi îi căută mîna, pe care i-o aşezã pe pulpã.

– Dar meritã.

Ea zîmbi cu îndrăzneală.

– Fireşte. Riscurile dau gust vieţii.

Un gînd îl făcu deodată să închidă ochii pe jumătate.

– Vrei să dea gust chiar acum?

– Cum?

Doamnei îi plăcea să fie provocată. Greg profită din plin, frecîndu-i uşor dosul palmei în sus şi în jos pe pulpa lui. Îi desfăcu centura de siguranţă şi o trase pe scaunul lui.

– E prudent să conduci aşa? îl întrebă ea cîteva clipe mai tîrziu.

– Ai încredere în mine. Doar sînt profesionist.

Poate că Greg Ford nu minţea, îşi spuse Annie, dar niciodată nu-l auzise denaturînd adevărul aşa cum făcu la studio. Dînd vestea proastă directorului de la care împrumutaseră

maşina, Greg prezentă lucrurile în aşa fel încît omul rămase convins că un asteroid îi pulverizase maşina sau că o turmă de bizoni furioşi i-o zdrobiseră.

Annie susţinu versiunea lui Greg sută la sută bătînd din gene, părînd nevinovată, sinceră, sîrguincioasă şi entuziastă, pe rînd.

Directorul se foi în fotoliul său.

– Folosesc o maşină a studioului de trei săptămîni. Vreţi s-o luaţi şi pe asta?

– Nu avem nevoie decît de o Corvette gri metalizat, model '90. Cel mult şase zile.

– Ştiu.

– Numai pentru filmări de exterior. Fără explozii în apropierea ei.

Sprîncenele de culoarea nisipului ale directorului se ridicară brusc.

– Am avut impresia că aţi spus o turmă de bizoni...

Annie sări imediat şi îşi aşeză şezutul pe marginea biroului. În cîteva minute, îl linguşi de nu mai ştia de el.

– E numai pentru o scenă micuţă. N-o s-o las să-mi scape din ochi.

Numai Dumnezeu ştia de unde învăţase acel

ton pisicos.

Greg aproape că se înecă.

Directorul se mai îmbună.

– Fără cascadorii.

– Numai scene de exterior, promise Annie.

Peste cîteva minute străbătu culoarui şi urcă în lift fluturînd un set de chei pe sub nasul lui Greg.

– Mierea e mai bună decît oţetul.

– Hai s-o ştergem de aici înainte să afle ce s-a întîmplat cu adevărat...

Dădură fuga în parcarea studioului şi îi înmînară cheile unui paznic.

– O Corvette, te rog.

– Am înţeles, doamnă!

– Ai mai condus vreodată aşa ceva? întrebă Greg neîncrezător cînd Annie se urcă la volanul maşinii a doua zi dimineaţă.

El o să ia camioneta pentru că nu avea încredere în Corvette, care putea fi prea nervoasă. Era nouă şi mai puţin cunoscută.

Annie auzise acest lucru de două ori deja.

– Ford, ştiu să conduc.

El îşi propti ambele coate pe portieră, aplecîndu-se să o sărute.

– Cu siguranţă că ştii cum să mă înnebuneşti.

Făcuseră dragoste pînă la epuizare, copleşiţi de euforie şi de fericire. Ea oftă cînd îşi aduse aminte.

– Ţi-am spus cît de enorm de fericită reuşeşti să mă faci?

– Ah, numai de vreo cîteva sute de ori.

Îl sărută uşor pe buze, după care porni motorul, dînd înapoi.

– Ultimul care ajunge în Arizona e un bleg.

– Hei!

Ea frînă făcînd cauciucurile să scrîşnească.

– Ştii drumul înapoi? Ai nevoie de hartă? Vrei să ne potrivim ceasurile?

Privirea încruntată nu rezistă mult şi cedă în favoarea unui zîmbet.

– Tu ia-o prin partea de sus a deşertului, eu o iau prin cea de jos.

– Şi o să ajung în Arizona înaintea ta. Pa.

Îi aruncă un sărut din zbor şi porni cu viteză.

Încetinind înaintea unui semafor, se uită încîntată în cutia cu compact discuri pe care directorul o lăsase în maşină. Se familiariză cu

aceasta, observînd o uşoară defecţiune a frînelor şi o tendinţă de a trage spre dreapta. Orele de conducere de înaltă performanţă o învăţaseră să se descurce aproape cu orice. Greg nu credea. Dar nici ea nu a făcuţ prea multe eforturi pentru a-l convinge. El era profesionist pînă în măduva oaselor, numai că, trebuia, mai întîi, să dobîndească ceva din caracterul ei jucăuş.

Noaptea precedentă fusese, cu siguranţă, jucăuş. Lui Annie i se uscă gîtlejul numai cînd îşi aduse aminte. Opri în dreptul unui restaurant de pe autostradă, făcu cu ochiul unor tineri care îi priveau mai mult maşina decît pe ea şi bău o cafea. Avea să ajungă în Arizona în jurul orei nouă seara. Păcat că ea şi Greg erau nevoiţi să parcurgă acel drum de paisprezece ore separat. Apucaseră să vorbească foarte puţin pe drumul spre Los Angeles. Dar în actul lor de iubire vorbiseră enorm.

La ferma tatălui ei arseseră. În apartamentul lui Greg, însă, nu se grăbiseră, savurîndu-se reciproc şi ca şi dragostea lor nou aflată. El putea să fie un amant blînd şi atent, la fel de preocupat de plăcerea ca şi de siguranţa ei. Niciodată nu întrebase de anticoncepţionale, luînd precauţiile

ca pe ceva firesc. De asemenea, cerea mai mult decît oricare dintre bărbaţii pe care îi cunoscuse vreodată. Sinceritate absolută, concentrare totală şi reacţii uluitoare.

– Şi atenţie, spuse cu glas tare sorbindu-şi cafeaua.

Plimbarea ei prin apartament fusese un exemplu perfect de atenţie. Zîmbise cînd el deschisese uşa cu modestie.

– Nu-i nimic deosebit. Probabil o harababură. Nu mai ştiu cum era cînd am plecat la filmări.

Locuinţa lui era plăcută. Cu pereţi albi imaculaţi, cu un geam care dădea spre colineie Hollywood-ului, cîteva afişe înrămate ale filmelor în care apăruse şi el, majoritatea înfăţişînd scene de acţiune, maşini în viteză sau cowboys bătîndu-se. În timp ce el răsfoia corespondenţa nedeschisă, ea s-a plimbat prin apartament.

Dormitorul o atrase. Razele soarelui treceau prin ferestrele mari. O cuvertură în carouri viu colorate acoperea patul mare de mijloc, iar pe măsuţa de toaletă se aflau cîteva fotografii înrămate ale unei brunete care rîdea.

Stînd în prag, Greg îşi drese glasul.

– Am uitat de ele.

Annie dădu din umeri şi îşi încrucişă braţele.

– Sînt aici de multă vreme.

De mai demult decît mine, îşi spuse ea atunci.

– Nu sînt decît nişte fotografii. Contează doar ce-i aici, zise el ducîndu-şi mîna la piept, după care o luă pe Annie în braţe. Am iubit-o. Dar şi pe tine te iubesc. O să te iubesc totdeauna. Dacă o să-mi dai voie.

Ea îl înconjură cu braţele, ţinîndu-i strîns.

– Te iubesc.

– Nu vreau să te pierd.

– Nu o să mă pierzi.

La o sută de mile distanţă de Los Angeles, Annie schimbă compact discul şi, în acest timp, privi în oglinda retrovizoare.

– Să te pierd? Nu pot să scap de tine nici măcar două ore!

Şeful nu vorbise nici măcar o clipă serios cînd spusese ca ea ~~să~~ meargă spre Arizona. Camioneta lui se afla la două sute de yarzi în spatele ei şi se apropia.

Încetini ea, încetini şi el.

Mări ea viteza, mări şi el viteza.

Mult prea protectorul ei nu o scăpa din ochi.

Annie se enervă, dar după aceea începu să

rîdă.

– O să te las să-mi porţi de grijă tot restul vieţii, oare?

Nu crezuse niciodată că-i va plăcea aşa ceva, dar nu putea să nege sentimentul liniştitor de care se simţea stăpînită. O iubea cu adevărat.

Apăsă pe accelerator şi depăşi un transportor de tractoare.

– O să te distrezi încercînd să ţii pasul cu mine, Ford.

Şaptezeci şi cinci de mile pe oră nu era o viteză prea mare pentru şoselele uscate şi drepte, din fericire eliberate de traficul din Los Angeles. Sau, cel puţin, aşa se gîndea ea. Lasă-l pe grijuliul domn Ford să o urmărească, avea să ajungă înaintea lui la Monument Valley. Iar, în seara aceea, în camera lui sau în a ei, avea să-l înveţe cîteva lucruri despre cum să se ţină aproape.

– N-o să mă pierzi niciodată, Ford. Niciodată.

Doisprezece

– Silk, murmură Greg uitîndu-se la aburul care ieşea din radiator.

– Nu-i nici o problemă, spuse cel de la staţia de benzină dîndu-i o cîrpă roşie. Punem puţină apă şi va fi ca nou.

Greg îşi şterse ceafa cu cîrpa, înhalînd mirosul de benzină. Nu era momentul potrivit pentru ca vechea lui camionetă să-l dezamăgească. Faptul că acela era motivul pentru care îi dăduse lui

Annie cealaltă maşină nu era o consolare.

Desfăcu o sticlă cu suc de struguri şi îşi clăti gura. Probabil că iubita lui cu păr ca fildeşul rîdea în hohote acum. Parcă o şi vedea legănîndu-se îndrăzneţ cînd el va intra în cantină, cu cel puţin o oră în urma ei. Avea să vină la el şi să-i dea sărutul destinat învinsului.

Acolo, în soarele acela zăpuşitor, ideea îi plăcu. Nu conta că pierdea, ci că o iubea.

O ajunse din urmă, cînd soarele se pregătea să apună. Cînd părăsi zona muntoasă din San Francisco, la nord de Flagstaff, zări maşina gri metalizat pe care o urmărise toată ziua. Un Cadillac imens se ţinea după ea, iar ocupanţii săi îşi scoteau mîinile pe geam cînd o depăşeau, frînau, rămîneau în spatele ei şi, în general, conduceau ca nişte idioţi. Greg privi şi apăsă mai mult pe acceleratorul rablei lui pentru a micşora distanţa.

Mergînd nebuneşte, tinerii aleseră momentul cînd să ajungă în dreptul ei şi să o depăşească pentru ultima oară. Deodată, un camion se văzu ivindu-se în capul colinei şi coborînd cu toată viteza.

Aflîndu-se cu jumătate de milă în spate, Greg

strînse volanul atît de tare, încît pielea scîrţii. Şoferul camionului apăsă cu toată puterea pe frînă, ceea ce-l făcu să derapeze, blocînd astfel ambele benzi de circulaţie. Cadillac-ul fugi de spate, iar frînele maşinii Corvette scrîşniră. Annie trase mult spre dreapta, lăsînd intenţionat Cadillac-ul să se strecoare între ea şi camion, în timp ce maşina ei ieşi de pe drum.

Neputincios, Greg nu văzu decît un nor de praf şi nu auzi decît un bărbat care striga răguşit:

– Nu!

Şi zgomotul surd al unui pumn care izbea volanul.

Annie aduse din nou maşina pe drum de parcă ar fi condus ca o nebună în fiecare zi. Opri şi aşteptă cinci secunde să se aşeze praful, după care îşi desfăcu centura şi coborî. Adrenalina îi curgea prin vene. În timp ce camioneta lui Greg oprea la vreo zece yarzi în spatele ei, Annie examină maşina. Vopseaua părea să fie în regulă.

– Se poate considera o cascadorie? întrebă ea cu glas tare şi clătinînd din cap, se rezemă cu

şezutul de portieră aruncîndu-i un zîmbet lui Greg care venea prudent spre ea. Cîteva urme de la pietrele care au izbit-o, dar nu cred că are şi altceva mai grav. Pun pariu că ai crezut că am mai pierdut o Corvette.

Chipul lui era complet lipsit de expresie. Examină maşina el însuşi.

– Arată bine. Copiii?

– Copiii. Cadillac-ul a dispărut demult. Din fericire, n-a fost nimeni rănit, dar ar fi putut fi şi mai rău.

Cine ştia acest lucru mai bine decît Greg? Annie se grăbi să-i explice.

– A fost o îndepărtare şi o derapare controlată. Nici o problemă.

– Ştiu. Am văzut. Ce-ar fi să mergi în urma mea pînă la hotel? Ar trebui să ajungem într-o oră şi jumătate.

Ajunseră după două ore, deoarece Greg conduse tot timpul cu cincizei şi cinci de mile pe oră. Annie nu se plînse, însă. Avea destul timp pentru a-şi aminti chipul lui tras şi paloarea pielii. Acel incident îl speriase mai mult decît pe ea. În clipa cînd vor ajunge la hotel, îl va linişti. „A fost în regulă, repetă ea. Mă simt foarte bine. N-o să mi

se întîmple nimic rău. Mă descurc."

Dar nu-i dădu şansa să spună nimic din toate acestea. Cînd ajunseră în dreptul camerei lui, o descuie şi deschise uşa larg pentru a putea intra amîndoi.

– Mă inviţi înăuntru? glumi ea în timp ce inima îi bătea nebuneşte.

– Aş vrea să rămîi.

Adrenalina ei găsi un nou motiv pentru a curge. Intră.

– Greg, ştiu ce era să se întîmple astăzi. Ştiu că te-ai speriat. Dar totul e-n regulă. S-a rezolvat. Eu nu sînt Pam şi n-o să mor într- un accident de maşină. Ştiu că te temi să nu mă pierzi deodată. Dar nu înţelegi? Sînt o profesionistă. Ai încredere în mine.

El se apropie de ea.

– Ştiu toate astea, Annie. Nu vreau să discutăm acum.

Ridurile din jurul gurii îi trădau încordarea. La fel şi rugămintea rostită pe un ton răguşit:

– Scoate-ţi bluza. Te rog.

Ea se opri deodată, surprinsă.

– Bine.

Degetele îi tremurau cînd descheiară nasturii

unul cîte unul. O privea ca şi cum nu se putea sătura de ea. Nu auzise nici un cuvînt din ce spusese ea.

După ce trase jaluzelele, el aprinse lumina din baie, lăsînd uşa deschisă foarte puţin. Făcu un semn spre întrerupătorul din spatele ei şi ea îl apăsă. În timp ce ea abia se obişnuia cu lumina aceea slabă, el apăru din umbră.

– Te-am văzut pe ecran, pe platoul de filmare, în patul meu. Aş vrea să te privesc în seara asta.

Ea încuviinţă, coborîndu-şi bluza peste umeri. Nu putea să-l tachineze, să facă acest lucru în joacă. Însemna prea mult pentru el. Pentru ea important era să-l convingă de faptul că totul era în regulă.

Dar cuvintele nu voiau să iasă. Descheie nasturii blugilor şi o unghie i se zgîrie de fermoar cînd acesta fu deschis. Simţea fiori reci într-o încăpere sufocantă, care fusese închisă timp de două zile. Şi două nopţi fierbinţi.

Ambele nopţi şi le petrecuseră în alte paturi, unul în braţele celuilalt. Seara aceea era cu totul altfel. Avea nevoie de ea mai mult ca oricînd. Dar el păstra distanţa.

– Cît mai vrei? întrebă ea.

– O să-ţi spun cînd să te opreşti.

Ea se duse atunci şi se aşează pe un scaun pentru a-şi scoate cizmele şi şosetele. Picioarele îi tremurau cînd îşi scoase blugii. Acea încăpere care înainte fusese întunecată, acum părea plină de lumini care-i jucau pe pieie.

Înaintă puţin şi îşi trecu mîna peste tăblia patului, care aproape că sfîrîi sub degetele ei fierbinţi. Îşi îndreptă umerii, simţind cămăşuţa de mătase frecîndu-i-se de sfîrcuri. Dădu să o apuce de poale, gata să o tragă peste cap, dar el întinse mîna din întuneric şi o prinse de mijloc. Ea trase adînc aer în piept.

– Continuă, îi spuse el.

Ea ridică bluza mai mult, simţindu-se goală în faţa lui şi incredibil de singură.

El îi curprinse un sîn.

– Continuă.

Ea o trase peste cap şi o lăsă apoi să cadă. Mîinile lui Greg îi traseră în jos slipul, care alunecă uşor în jurul gleznelor. După ce îl dădu la o parte, el o întoarse.

Ea închise ochii cînd îi simţi degetele atingîndu-i spatele uşor în locuri pe care nu le crezuse niciodată atît de erotice, sub omoplaţi

sau pe şolduri, spre buric. Mai existau şi alte locuri pe care el le cunoştea foarte bine. Pe acestea le atinse apoi.

Ea nu mai putu să îndure ca el să se poarte cu ea ca şi cum ar fi fost o statuie perfectă.

– Greg.

– Taci.

– Nu-mi spune mie să tac, îi şopti ea furioasă, înconjurîndu- i gîtul cu braţele. E în regulă. Ceva îngrozitor era să se întîmple astăzi. Era. Dar nu s-a întîmplat.

– Te iubesc.

Inima ei se opri o clipă. Cum puteau acele cuvinte să sune atît de definitiv?

– Mă simt foarte bine. N-o să mi se întîmple absolut nimic.

– N-ai de unde să ştii.

– Cred asta. Sîntem nişte profesionişti, ne putem descurca în orice situaţie. La naiba, noi facem ca accidentele să se întîmple.

El strînse în pumn cîteva şuviţe de păr înainte să-i dea drumul să-i alunece printre degete.

– Nu întotdeauna.

– Ce i s-a întîmplat lui Pam...

– N-are nici o legătură cu noi. Nu în seara

asta. Sărută-mă, Annie. Dăruieşte-mi noaptea asta. Ea îl înconjură cu braţele dîndu-i un sărut care îl lăsă fără suflare şi pe care nu avea să-l uite niciodată.

– Te iubesc. O s-o fac în fiecare noapte.

Mîinile lui i se plimbau peste tot trupul, lipind-o de el, depărtînd-o din cînd în cînd pentru a-şi bucura privirea.

– Vei face orice îţi voi cere?

Pofta lui o făcea să tremure. Inima îi stătu în loc.

– Orice.

El rîse scurt şi îi înălţă bărbia.

– Annie a mea e nervoasă.

Nu de felul cum făcea dragoste se temea ea. Ceva nu era în regulă în felul cum o atingea şi cum o venera de parcă ar fi fost ceva extrem de preţios. Îi lipi mîna de pieptul ei şi îl făcu să-i simtă bătăile inimii. Era acolo, vie şi plină de dragoste.

Dar el nu-i vorbea.

O întinse pe pat şi rămase în picioare, alături, privind-o şi, deodată, îşi sfîşie cămaşa. Îndoielile ei dispărură. Aveau să stea de vorbă dimineaţă. Aveau timp o viaţă întreagă pentru a sta de vorbă.

Avu grijă ca el să ştie acest lucru într-o duzină de feluri, pînă cînd zorii îi colorară pielea în trandafiriu, iar trupurile le iuceau de sudoare.

Annie se trezi brusc. Complet îmbrăcat, Greg stătea la capătul patului, ţinîndu-i un picior în poală. Îşi întinsese un picior pe lîngă trupul ei.

– Mama ta nu te-a învăţat deloc cum să te porţi? întrebă ea împingîndu-i cizma de cowboy din pat.

El îşi urcă din nou piciorul cu o mişcare leneşă.

– Dacă m-ar fi văzut cu tine azi-noapte, m-ar fi dezmoştenit.

Annie se încruntă.

– Mamele nu ştiu nimic despre genul de lucruri pe care le-am făcut noi azi-noapte.

Rîsul lui sună ca o încuietoare ruginită iar zîmbetul ei dispăru. Pe întuneric reuşise să dea impresia că nu observă acea privire îngrijorată de adio.

– Cît e ceasul?

– Cinci dimineaţa.

Mai aveau o oră pînă cînd trebuiau să ajungă pe platou. Deci mai era destul timp ca să spună ce avea de spus.

– Greg, ce s-a întîmplat ieri...

El îi mîngîie scobitura piciorului de parcă ar fi fost un sculptor în dragoste sub forma unei stînci.

– Nu te mai juca aşa şi ascultă-mă. Ieri a fost doar o întîmplare.

– Aproape fatală.

– Dar n-a fost aşa.

– Ar fi putut fi.

– N-a fost.

Apucînd cearceaful, ea se ridică în capul oaselor, fără să dea atenţie sînilor goi şi aşternutului răsucit în poală.

– Astfel de lucruri nu se întîmplă în fiecare zi.

– Ba da, dacă eşti cascadoare.

– Ştiam că o să spui asta odată şi odată. Ştii foarte bine că obişnuita autostradă americană e mai periculoasă decît orice cascadorie.

– Sînt perfect de acord. Ştii foarte bine ce faci la lucru. Ai pregătirea, mintea şi curajul necesare. Dacă nu te superi.

– Consider că-i un compliment.

El îşi strîmbă gura încercînd să zîmbească.

Annie trebuia neapărat să ajungă la sufletul lui. Era mult prea calm. Ca şi cum nimic şi nimeni nu l-ar fi putut face să se răzgîndească.

– Greg, eu n-o să mor într-un accident.

– Nu face promisiuni pe care nu le vei putea ţine.

Părea atît de obosit şi de sigur.

Annie avu impresia că în încăpere nu mai era pic de aer. Camera aceea fusese plină de dragoste şi dăruire numai cu o noapte în urmă. Îi oferise tot, ştiind în adîncul sufletului că şi el făcea la fel – îi dădea totul şi apoi avea s-o alunge.

Cum putea să o doară atît de mult cînd se aşteptase la aşa ceva? Cum de izbutea el să o înfurie atît de mult şi să rămînă totuşi atît de calm?

Nu obişnuia să lovească atunci cînd era furioasă, dar Annie era o luptătoare şi nu putea să se lase învinsă.

– Deci ai de gînd să fugi.

Un zîmbet apăru pe chipul lui. Refuză să înghită momeala.

– Nu pot s-o fac, Annie. Nu pot să iubesc pe cineva şi să las să fie luat cu forţa de lîngă mine. Nu pot să risc.

Îi mîngîie glezna de parcă ar fi fost o bucată de marmură preţioasă. Ea se aplecă înainte, strîngîndu-i mîna în jurul gleznei pînă cînd pulsul se simţi extrem de puternic.

– E prea tîrziu, zise ea atunci. Mă iubeşti şi va trebui să iei totul cum ţi se oferă, la fel ca noi toţi.

El îşi încleştă maxilarul şi licărirea de furie fu asemenea unei umbre.

– Mă doare groaznic să te las să pleci, te rog să mă crezi, dar mult mai mult m-ar durea dacă te-aş pierde pentru totdeauna. Dacă pleci, voi şti cel puţin că exişti undeva.

Ea îşi smulse piciorul din strînsoarea lui înjurînd într-un mod foarte nedemn de o doamnă şi azvîrli cearceaful la o parte. Agitîndu-se prin cameră, găsi hainele împrăştiate peste tot, dar nimic nu-i era de folos fără lenjeria de corp. Se îmbrăcă, totuşi, punîndu-şi bluza fără cămăşuţă şi blugii fără chilot. Le va găsi el mai tîrziu. Spera să se simtă bine şi că îi va fi milă de sine cînd le va găsi.

– S-a făcut, zise ea. Fugi şi ascunde-te în gaura ta protectoare. Nu risca să trăieşti, nu risca să iubeşti pe cineva pentru că s-ar putea să nu iasă exact aşa cum ai plănuit tu în scenariu.

– Annie.

– Nu-mi spune. Mă iubeşti. O scuză jalnică pentru faptul că mă părăseşti.

– Ştiu.

– Şi ce-ai de gînd să faci?

Stătea acolo, cu fermoarul închis pe jumătate, cu nasturii la fel, părul îngrozitor de încurcat şi cu buzele umflate şi trandafirii. Lacrimi de neputinţă îi ţîşniră deodată.

– Ei bine?

Greg nu-şi putea lua ochii de la ea.

– O să-ţi explic ultima ta cascadorie, după care ne vom despărţi.

– Aşa simplu?

Glasul ei strangulat îl străpunse ca un cuţit. Al său era liniştit şi rece ca o piatră.

– Nu te lupta cu mine în această privinţă, Annie, pentru că nu vei putea să cîştigi.

Punîndu-şi cizmele, ea zări o bucată de mătase în jurul toçului. O strînse în mînă şi porni spre uşă.

– Deci atîta durează la tine „totdeauna".

– Moartea durează mai mult.

Umerii ei se lăsară în jos şi îşi rezemă fruntea de uşă.

– Nu pricepi chiar deloc? Tocmai asta face ca dragostea să fie atît de nepreţuită.

El nu răspunse. Ea trînti atunci uşa în urma ei şi o deschise pe cea a camerei ei din celălalt capăt al culoarului. Nu apăru pe platoul de filmare două zile.

Annie stătea lîngă masa pliantă de lîngă rulotă în timp ce Greg explica ultima zi a filmărilor. Arăta groaznic: Cearcăne vineţii îi conturau ochii, iar obrajii îi erau ridaţi. Tensiunea de care ea voise să-l scape încă din prima zi, revenise de două ori mai puternică, iar el însuşi era de două ori mai nefericit şi mai singur.

„Pentru că nu poate suporta să piardă două femei", îşi spuse ea. Îşi petrecuse patruzeci şi opt de ore încercînd să înţeleagă acest lucru. Nu avea nici un rost pentru el să iubească o cascadoare cînd pierduse deja o soţie. Nu îl putea învinui. Putea, oare?

– O să dăm foc grajdului, spuse el şi apucînd creionul, îl trecu rapid peste schemă, explicînd fiecare detaliu. Au trimis toate animalele înapoi la

Hollywood în afară de doi cai. Aceştia vor avea dresorii lîngă ei, gata să-i lege la ochi şi să-i scoată imediat ce fumul artificial va fi introdus înăuntru. După aceea, în centrul atenţiei este femeia care a rămas în podul cuprins de flăcări.

– Adică eu, comentă Annie. O femeie curajoasă.

Rîseră cu toţii.

Greg continuă, însă, netulburat. Îşi frecă cicatricea de pe bărbie şi spuse:

– Focul va fi pus în aceste colţuri. Cînd Chris şi Jackson ies, scara care duce spre pod este lovită şi dărîmată. Ascultă cu atenţie, Jackson.

– Am înţeles.

– Chris, tu te înţepi în furcă şi cazi în această boxă. Te tîrăşti afară prin deschizătura pe care am făcut-o aici.

– Îţi mulţumesc că nu mă arzi de viu, şefule.

– Cu plăcere. Am montat ventilatoare care să trimită fumul spre stînga, aşa încît aparatul de filmat să aibă o imagine clară a podelei şi a scării. O macara va ridica un alt aparat de filmat pînă la fereastra de sus pentru a vedea ce se petrece în pod.

– Se petrec foarte multe în poduri, interveni

Bill.

– Fiţi atenţi. Grinzile cad aici şi aici. Pereţii trebuie să se prăbuşească aici şi aici, zise Greg după care făcu o pauză şi apoi adăugă: E nevoie de foarte multă concentrare.

Belinda Saint ţipase două zile în timp ce fumul artificial se ridica printre ţigle. Dar Annie era cea care trebuia să scape cu adevărat din clădirea cuprinsă de flăcări. Se uita la Greg în loc să privească schemele.

– Am înţeles, zise ea pentru că el o privea şi pentru că siguranţa ei era vitală pentru el.

Nu însă şi dragostea ei.

– Flăcările sînt extrem de imprevizibile, o preveni el.

– Aşa e.

Vocea ei era şi sugestivă şi tristă, în acelaşi timp.

– Este foarte important să înţelegi totul.

– Încerc.

Toţi cei aflaţi în jurul mesei îi priveau, doi oameni nefericiţi care încercau să-şi îndeplinească sarcinile. Jackson se foi în geaca lui de piele, bătînd cu degetele în casca pe care o ţinea sub braţ. Se uită la Amos. Negrul ridică din umeri

şi îi aruncă o privire lui Chris. Acesta se scărpină şi se uită la Bill. Bill făcu o grimasă spre Tony. Tony îşi ţuguie buzele, fluierînd o melodie tristă spaniolă.

Annie ar fi vrut să le strige să facă ceva, să-i bage minţile în cap acelui şef al lor încăpăţînat ca un catîr. Dar ei doar îşi mişcară picioarele aşteptînd alte instrucţiuni.

Greg le explică unde aveau să se afle ceilalţi postaţi, manevrînd extinctoarele şi furtunurile. Îşi drese glasul înainte să-i vorbească lui Annie din nou.

– Avem lemn proaspăt. Substanţa cu care e acoperit pentru a crea impresia de vechime se aprinde foarte repede. Odată ce va arde, s-ar putea ca lemnul însuşi să fumege şi să te facă să vezi mai greu.

Annie nu-l vedea decît pe el.

– Mă descurc eu.

– Vreau să fiu sigur că totul e în regulă.

După felul în care o durea inima, ea nu era prea sigură.

– Nu poţi prevedea totul.

– De aceea stăm de vorbă aici.

– Zău?

Greg îşi păstră calmul, privind-o ca şi cum l-ar fi durut dacă o făcea. Şi îl durea, într-adevăr.

Jackson se îndepărtă de grup, tăindu-i drumul asistentului de producţie înainte ca acesta să se apropie prea mult.

– Eşti gata, Ford? strigă micuţul.

Greg se uită la Annie, apărînd-o de senzaţia de a fi grăbită, aşezîndu-se între ea şi orice i s-ar fi putut întîmpla.

– Să ştii că avem toată dimineaţa la dispoziţie pentru a repeta asta.

– Şi pe urmă?

Amîndoi ştiau ce se va întîmpla apoi – se va sfîrşi totul. Filmările, prietenia, relaţia lor. Atîta fusese doar?

– Continuă să vorbeşti, zise Annie îndreptîndu-şi din nou atenţia asupra schemei.

El bătu cu creionul în masă numărînd pînă la zece, după care îşi luă privirea de la ea. Îi ţintui pe ceilalţi ca o rază laser, oprindu-se asupra lui Amos.

– Va depinde de tine şi de Tony. Voi doi alergaţi înăuntru, puneţi scara la loc şi urcaţi pînă la ea. Amos, tu ajungi sus şi primeşti un glonţ în spate. Ai grijă să nu-l dărîmi pe Tony în cădere.

– Nici nu-mi trece prin cap, spuse Amos.

– Tony, tu-ţi continui drumul pînă sus, o iei în braţe şi o aduci jos.

– Cu mare plăcere.

Zîmbetul insinuant al latinului atîrnă ca un balon de plumb.

Annie abia izbuti să zîmbească. Obrajii îi erau prea umflaţi pentru a se putea ridica, iar ochii prea roşii pentru a sclipi.

– Înţeleg că va trebui să ţip şi să mă agit tot timpul?

– Ţii la viaţa ta.

– Da, aşa e.

Greg îşi încleştă maxilarul. Dădu să spună ceva, dar se răzgîndi. Rezumînd totul în cîteva fraze rigide, îi trimise pe toţi la grajdurile din celălalt capăt al oraşului. Annie rămase în urmă.

– Mi-ai spus odată să vin la tine dacă mi-e teamă, spuse ea. Ei bine, mi-e teamă.

– Dar poţi să faci asta.

Votul lui de încredere mai mult o răni decît îi fu de ajutor. De ce nu putea el să aibă încredere în *amîndoi*?

– Ceea ce mă sperie cel mai mult e faptul că te pierd şi nu pot să fac nimic.

– Annie!

– Mă pot descurca în orice situaţie. Nu ţi-am dovedit asta cînd mergeam cu şaptezeci de mile pe oră?

– Şaptezeci şi cinci. Nu mi-ai dovedit decît că nu putem avea încredere în destin. Nu pot să risc, Annie.

Vîrî sub braţ scenariul şi puse cronometrul în buzunarul cămăşii lîngă un pachet de ţigări mototolit.

Inima îi era îndurerată, dar furia era şi mai mare.

– Bănuiesc că oricum n-ar fi o căsnicie reuşită.

Punîndu-şi pălăria *Stetson* pe cap, el o privi prudent de sub boruri.

– Ce vrei să spui?

– Probabil că m-ai ţine desculţă şi însărcinată tot timpul, ca să fii sigur că sînt la adăpost.

– E şi asta o idee.

Ea pufni văzîndu-i zîmbetul trist şi îşi încrucişă braţele. Merseră împreună pînă la grajduri.

– Probabil că nu m-ai lăsa niciodată să plec seara de acasă.

– Nu singură.

– Ar fi şi o puşcă lîngă pat pentru a mă apăra de hoţi.

– N-ar exista arme în casă.

– Aşa e. Nu-i sigur. Bineînţeles, va fi un sistem de alarmă ultimul răcnet.

– L-aş face cu mîna mea.

– Şi m-ai conduce peste tot. Ai pune sisteme de siguranţă în baie şi la fiecare priză.

El aproape că izbucni în rîs, dar adevărul era mult mai profund.

– Nu mă poţi apăra tot timpul, indiferent cîte măsuri de precauţie iei, zise ea.

– Exact asta am spus şi eu.

– Şi eu.

Se opri deodată în mijlocul străzii, scormonind praful cu vîrful cizmei.

– Greg, am un anunţ de făcut. Eu voi muri.

El spuse atunci dur:

– Fiecare murim la rîndul nostru.

Halal tactici de şoc. Fugi după el, abţinîndu-se să nu-şi agite braţele şi să nu strige furioasă.

– Dar n-am de gînd să las ca acest lucru să mă împiedice să trăiesc. Tu, însă, asta faci!

El se opri la limita platoului de filmare şi avu tupeul să se întoarcă să o sărute pe obraz.

Buzele lui sărutară, însă, aerul.

– Nu contează, şuieră ea. Nu pot sta de vorbă cu tine.

Cu capul plecat şi cu pumnli încleştaţi, ea intră apoi în grajd, ignorînd privirile colegilor ei care îşi ocupau locurile. Întunericul parfumat o învălui imediat.

– Crezi că o să mă dau bătută? murmură ea călcînd apăsat.

O azvîrlise mai rău decît orice cal cînd îi spusese că totul se sfîrşise. Hotărîrea lui tăcută de a o exclude din viaţa lui o lăsase fără suflare şi aproape fără dorinţa de a lupta.

Dar nu pentru multă vreme. Se gîndise la accident de o sută de ori, retrăind ultima lor noapte împreună şi fiecare noapte ce o precedase. Se gîndise la toate discuţiile purtate cu el, la fiecare atingere a lor, la fiecare sărut disperat.

Asemeni unei păsări care se lupta cu furtuna, se oprise, în cele din urmă, asupra unuia din ultimele lucruri pe care el le spusese în timp ce ea se afla în prag, gata să-l părăsească. „Nu te lupta cu mine, Annie, pentru că n-o să cîştigi."

Ştia foarte bine că nu rezista unei provocări. Totuşi, îi aruncase una. Întrebarea era cum să rezolve totul înainte ca filmul să se termine?

Treisprezece

– Băieţi, sînteţi complet inutili.

– Da, dar nu contează pentru că nu pe noi ne iubeşti, spuse Amos privindu-şi colega nefericită care stătea pe o claie de fîn în pod.

– Îl cunoaşteţi cu mult înaintea mea.

– Nu în acest fel, zise Tony.

Annie îşi balansă picioarele peste margine, privind cum operatorii montau un reflector uriaş îndreptînd mai multă lumină spre interiorul

grajdului.

Asemeni unor băieţandri, Amos şi Tony urcau şi coborau scara în fugă, se apucau unui pe altul de glezne, se aruncau şi se rostogoleau cînd atingeau pămîntul. Annie şi Cody se jucaseră la fel odată. Ar fi vrut să li se poată alătura şi ea.

Dar cînd Amos se prefăcu împuşcat în spate şi execută o cădere minunată în fîn, Annie nu-şi aminti decît de degetele lui Greg care îi atingeau şira spinării. Poate că scena morţii lebedei avea să-l convingă de cît de mult o iubea.

Nici o şansă. I-ar fi amintit doar cît de mult avea de pierdut.

– Dar mă va pierde dacă nu-şi bagă minţile-n cap!

Amos şi Tony nu o puteau ajuta.

Se concentră asupra lucrurilor care urmau. Din păcate, a juca rolul „fetei" în scena aceea însemna că nu trebuia decît să nu se lase salvată. Într-un fel aşa cum Greg Ford nu voia să se lase iubit. Omul acela era înnebunitor.

Dintr-un megafon se auziră o mulţime de ordine de neînţeles. Asistentul de producţie se plimba pe lîngă grajd cu radioemiţătorul în mînă. Se uită înăuntru după Greg. Unui dintre caii

rămaşi îi adulmecă urechea. El scoase un ţipăt şi se dădu la o parte.

– Cînd terminăm chestia asta?

– Aproape că am terminat, strigă Greg conducînd o macara cu un aparat de filmat spre podul de fîn din exterior.

Asistentul fugi spre el.

Annie se răsuci cînd Greg îi bătu în geam. Îl deschise, iar el dirijă braţul mai aproape, calculînd unghiurile.

– Annie, mişcă-te puţin spre stînga. Gata, rămîi acolo.

Inima îi stătu în loc cînd îşi dădu seama ce avea de gînd să facă. Se aflau la o înălţime de şase metri fără plasă de siguranţă. Fără să se gîndească mai mult decît unul care sare peste o groapă în trotuar, se ghemui şi sări.

Annie îşi scutură paiele de pe fusta de velur. O bluză cu guler înalt şi o broşă în formă de camee îi completau costumul.

– O mişcare foarte îndrăzneaţă, Ford. Ai repetat-o cumva înainte?

– Arăţi foarte feminină azi.

– Pune-mă la încercare.

Preocupat de munca sa, el înşirui o mulţime

de detalii, uitîndu-se pe o pagină prinsă de scenariu. Jumătate din ordine le strigă operatorului, cealaltă jumătate i se dădu ei.

– Stai în acest perimetru, altfel vei ieşi din cadru.

– Bine.

– Amos, trebuie să-ţi vedem faţa aici, da, şi puţin din piept, ca să te poată prinde în cadru. Tony, celălalt aparat de filmat te va prinde pînă ajungi în acest punct. După aceea o salvezi pe Annie şi o duci jos.

Repetă totul încă de două ori. În final, întrebă dacă existau nelămuriri.

– Cred că-i de ajuns, şefule, spuse Tony.

– Ne descurcăm noi, adăugă Annie.

– Grozav. Aş vrea să mai repetăm totul o singură dată.

Annie şi Tony schimbară o privire.

– Greg, am înţeles.

El se uită la ea mergînd cu spatele spre scară.

– Repetăm pînă voi fi mulţumit.

Ea îşi ridică braţele.

– Mergi, fugi, sari. Eu stau aici şi mă opun.

Tony îl urmă pe Greg jos, sărind peste ultimele cîteva trepte. Un strigăt de durere îi făcu pe toţi să

încremenească. Annie veni la marginea podului şi privi în jos, îngheţată de spaimă şi cu inima bătîndu-i puternic.

– Ce s-a întîmplat?

Făcînd o grimasă, Tony se duse şchiopătînd spre un stîlp, murmurînd o serie de înjurături în spaniolă.

– Şi-a sucit glezna, strigă Greg.

Tony îl răsplăti cu o altă înjurătură.

– Tony, femeile sînt cele care ar trebui să-şi sucească gleznele în astfel de scene, nu salvatorii lor, îi strigă Annie din locul unde se afla.

Tony se desprinse de stîlp doar pentru a-i arăta un gest deloc măgulitor, iar ea rîse. Greg, însă, îl privi furios.

– Acum, ce facem, şefule?

O privi încruntat.

– Va trebui să repetăm totul cu mine în locul lui.

Annie îşi dădu ochii peste cap.

– I-ai explicat lui Tony de trei ori. N-am putea s-o facem, pur şi simplu?

– Ascultă-mă.

– Cînd e vorba de cascadorii, nu mai ai deloc simţul umorului. Asta se ştie, Ford.

– Exact.

Stînd tolănită în fîn, Annie ascultă bătaia care avea loc jos.

– Prostul, murmură ea atunci pentru sine.

Podul se cutremură cînd Amos se aruncă de pe scară.

– Prost, încăpăţînat şi enervant!

Şi o mare prostie din partea ei să vrea să plîngă pentru ceva ce nu putea controla. Dacă nu o iubea, foarte bine, era destul de tare ca să poată pleca.

„Dar te iubeşte şi o ştii foarte bine."

– Eşti gata?

Ea îşi ţinu răsuflarea, enervată brusc de privirea lui încruntată în clipa cînd îşi făcu apariţia în capul scării. Nu părea mai încîntat decît ea.

– La ce te-ai gîndit mai precis?

– Vreau să fii atentă.

Ea îi atinse cicatricea de pe obraz, iar vocea îi deveni sugrumată şi ochii i se umplură de durere.

– Sînt gata.

Ochii lui se întunecară. Dar nu aveau timp de pierdut. O ridică în braţe cu un geamăt şi porni cu spatele spre scară.

Ea îi cuprinse cu braţele uşor gîtul neîndu-

plecat şi rigid.

– Doar nu vrei să cazi din cauza mea, nu?

Nu suporta să tachineze pe cineva care suferea atît de mult în interior, dar scopul ei fusese, încă de la început, să-l facă să zîmbească. Doar nu avea să renunţe tocmai acum.

Tot drumul pînă jos o ţinu strîns între el şi scară. Ajuns sus, o răsuci în braţe şi fugi spre uşă ferindu-se de o bîrnă care se prăbuşi în urma lor. Tehnicienii scoaseră un chiot ironic de bucurie cînd îi văzură ieşind.

– Bine, murmură Greg, punînd-o pe picioarele ei. O facem iar.

– Iar?

– Iar.

Ea urcă din nou scara. Stînd întinsă în fîn, căscă în timp ce Greg şi Amos fugeau printre gloanţe. Greg apăru încă o dată la marginea podului.

– Eroul meu, oftă ea.

Coborîră scara şi fugiră afară. În lumina soarelui dogoritor, asistentul de producţie se plimba agitat.

– Acum? scînci ei.

– Încă o dată, zise Greg.

Annie urcă scara posomorîtă, blagoslovindu-l pe Greg neîncetat.

– Ce mă poate salva de tine şi de repetiţiile tale extraordinare?

– Absolut nimic.

– Ha, făcu ea trîntindu-se în fîn ca un sac de făină.

Greg se lăsă într-un genunchi lîngă ea. În timp ce macaraua se mişca afară pe lîngă geam, el îi scoase cu blîndeţe paiele din păr.

– Unul din astea ţi-ar putea intra în ochi, să ştii.

Inima îi stătu locului cînd îi auzi tonul.

– Ţi-ar păsa?

– Mai mult decît ar trebui să-i pese unui om cu mintea întreagă.

– Cine a spus că eşti un om cu mintea întreagă? Eşti insuportabil, meticulos, extraordinar de enervant...

– Încerc.

Ea nu se mai putea preface, mai ales cînd el o mîngîia astfel.

– Şi mă iubeşti. Hai, recunoaşte.

Îi puse un sărut uşor pe buze.

– Încerc.

Ea scoase un suspin.

– Atunci de ce renunţi la noi? La ce bun să iubeşti pe cineva dacă nu trăieşti lîngă persoana respectivă? La naiba, mă faci să plîng din nou.

El îi dădu o batistă, lăsînd-o să-şi şteargă lacrimile care nu voiau să se oprească.

Îi veni ideea în aceeaşi clipă cînd îşi dădu seama că trebuia să coboare din nou scara cu ea. Trebuia să fie sigur că nu avea să păţească nimic. Pur şi simplu, nu exista alternativă. Nu putea să piece în timp ce ea risca singură, atît fizic, cît şi emoţional. Trebuia să fie alături de ea totdeauna pentru a o pregăti. Dacă moartea le întuneca orizontul, nu le putea stinge şi dragostea.

Ce dacă depăşea bugetul şi programul? Ce dacă depăşea orice zid pe care îl înălţase în jurul inimii lui? Dacă asta însemna să-şi trăiască viaţa îngrijorîndu-se pentru ea, fie.

– Cît o să mai dureze? întrebă asistentul de producţie de la picioarele scării.

– Tot timpul din lume, spuse Greg.

Annie abia dacă îl auzi, fiindcă îşi sufla nasul în continuare.

El scoase atunci cronometrul pe care i-l dăduse Pam, trecîndu-şi degetul mare peste

cuvintele gravate. *„Destul timp"*, scria. Nu fusese destul timp pentru el şi Pam, dar era pentru el şi Annie – dacă el avea curajul să o facă.

Lumina se reflectă în geamul zgîriat al ceasului, aruncînd o rază sclipitoare în părul lui Annie şi asupra lacrimilor care îi şiroiau pe faţă. Greg privi spre geam.

– Te pricepi teribil să trimiţi cuiva un semn.

– Poftim? făcu Annie suflîndu-şi nasul din nou.

Greg trase de marginea batistei.

– Dacă eu şi Amos depăşim timpul destinat bătăii, dacă fumul e prea gros aici sus sau flăcările prea fierbinţi, flutură asta şi oprim totul imediat. Ai înţeles?

Un drapel de predare. Îl flutură pentru el.

O clipă el ar fi vrut să se întindă spre ea, dar se ridică imediat.

– Încă o dată.

– Dar ăia îţi cer scalpul.

– Vreau să fiu sigur că vei fi în siguranţă.

– Sînt în deplină siguranţă.

– Ai ochii roşii, nasul îţi curge şi nu te poţi concentra asupra scenariului nici măcar două secunde.

– Te iubesc, e clar? Mă simt oribil.

– Asta am vrut să aud, spuse el luînd-o în braţe. Eu te iau.

– Da, şefule, mormăi ea.

– Mergem cu spatele spre scară.

– Am înţeles.

O strînse mai tare la piept.

– Nu te las să faci asta singură. Pricepi? Nu te-aş lăsa niciodată s-o faci singură.

Ea îşi ridică privirea ţinîndu-l de gît în timp ce el mai cobora o treaptă. Un zîmbet curios însoţea licărirea care îi apăruse în ochi.

Greg, precauţia, atenţia lui faţă de detalii şi de ea, toate duceau la ceva ce ar fi trebuit să vadă demult.

– Mă aflu aici pentru tine, spuse el cu răsuflarea tăiată chinuindu-se cu un nod care i se pusese în gît. Ai înţeles?

– Da, şefule, zise ea pur şi simplu radiind.

– Cînd o s-o facem de-adevăratelea, să te ţii strîns de mine. Nu te zvîrcoleşti, pentru că n-ai ajuta cu nimic. Nici o răsucire în plus, nici un risc mai mult.

Ea încuviinţă atît de viguros, încît două lacrimi mari i se rostogoliră pe obraji.

– Am înţeles, şefule.

Cum să-i poată rezista? Cum se putuse gîndi că ar fi putut privi viaţa în ochi spunînd: „Nu, mulţumesc, m-am săturat?“

Ajunşi jos, el îi lipi capul de umărul lui şi alergă spre uşă. În lumina puternică a soarelui, o răsuci o dată, de două ori, de trei ori, pînă cînd ameţiră amîndoi şi începură să rîdă ca nişte nebuni. El scoase atunci un chiot, iar ea îi aruncă pălăria în văzduh.

Toţi rămaseră cu gurile căscate. Lui Annie puţin îi păsa. Se clătină cînd el o lăsă jos, dar o prinse imediat; totdeauna avea s-o prindă.

– După ce o să se potolească praful şi se vor termina toate cascadoriile, vei veni înapoi în camera mea.

– Am înţeles, şefule.

– Şi te vei mărita cu mine.

– În camera ta? Adică, am înţeles, şefule.

– Mai ai ceva de spus?

Annie îşi înclină capul într-o parte şi în ochi i se văzu o licărire.

– Pentru un cowboy bătrîn şi ramolit te pricepi extraordinar de bine să vrăjeşti o femeie, spuse ea după care se înălţă pe vîrfuri şi îşi sărută eroul dur pînă cînd ajunseră să se topească în soarele

de amiază.

Asistentul de producţie îşi drese glasul. Tuşi. Strănută.

– Ai astm? îl întrebă Greg.

– Sîntem gata acum?

– Aproape, spuse Greg după care îi dădu cronometrul lui Annie. Poartă noroc.

"Destul timp", citi ea şi îi atinse cicatricea de lîngă ochi.

El îi duse mîna la inimă.

– Mie totdeauna mi-a purtat noroc.

– Atunci ne va purta amîndurora. Timpul e totul, să ştii.

– Dragostea este, zise el şi o sărută din nou. Silk?

– Da?

– Hai s-o facem.

Epilóg

Elicopterul îşi văzu de drum străbătînd cerul violet al *dimineţii*, împrăştiind cîteva clipe un grup de persoane care se vedeau la marginea lui Monument Valley. Acolo, Annie şi Greg îşi celebrau nunta.

Nuanţe de mov şi roşu pătau orizontul, anunţînd o zi caniculară. Preotul deschise *Biblia*. Vîntul îi răvăşi paginile. Strînse cartea la piept şi întrebă:

– Putem începe?

Rusty Cartwright înaintă în căruciorul său dîndu-şi fiica în căsătorie. Coborîrea căruciorului din elicopter fusese partea cea mai înspăimîntătoare. Greg nu ar fi trebuit să-i spună niciodată bătrînului cît de imposibil, de periculos şi de îngrozitor putea să fie.

După ce Rusty se alătură celorlalţi invitaţi, Greg îi strecură braţul lui Annie pe după al lui.

– Să nu spui niciodată unui cascador că ceva e imposibil, şopti el.

– Nici fiicei lui, zise ea zîmbind.

Cei cinci cascadori din echipă stăteau drepţi, în smochingurile lor, cu nişte zîmbete identice pe chipuri. Preotul se zăpăcea de fiecare dată cînd vîntul îi reamintea cît de aproape se aflau de ceruri.

– Dacă vreţi, putem numi asta repetiţie şi venim altă dată, spuse Greg.

Bietul om spuse atunci cu un glas piţigăiat:

– Repetaţi după mine. „Cu acest inel..."

Greg îi strînse mîna lui Annie.

– Te iubesc, spuse el refuzînd, pentru prima oară, să asculte de scenariu.

Deja insistase să se renunţe la cuvintele

–„Pînă ce moartea ne va despărţi." Făcea ceva pentru veşnicie.

– Acum puteţi săruta mireasa, spuse preotul.

Annie zîmbi din nou. Greg o înconjură cu braţele. Se sărutară şi se îmbrăţişară strîns.

Jackson apăsă pe butonul unei cutii care scoase zgomote de petarde, Amos desfăcu o sticlă de şampanie şi petrecerea începu. Citind pasajele cele mai liniştitoare pe care putu să le găsească, preotul îşi răsuci patrafirul în mînă. Rusty rîse uşor, întinzîndu-şi paharul pentru a i se umple din nou.

Annie şi Greg nici nu observară. Din ziua aceea aveau să trăiască permanent pe muchie, aveau să muncească şi să iubească împreună. Viaţa însăşi era un joc de noroc, iar dragostea era cel mai mare risc.

Greg ştia acest lucru extrem de bine.

– E pentru vecie, Annie. Te iubesc.

– Te iubesc, spuse şi ea luîndu-i capul în mîini şi simţind durere pentru fiecare cicatrice care îi provocase suferinţă, îndrăgind fiecare semn care îl făcuse să fie bărbatul pe care îl iubea.

Îşi puse mîna pe inima lui şi simţi bricheta pe care i-o făcuse cadou de nuntă. Poate nu avea

s-o folosească prea des, dar avea s-o ţină la el în permanenţă. Gravase pe ea cuvintele care le defineau dragostea:

„Dansează cît cîntă muzica."

Sfîrşit

Șeful cascadorilor, Greg Ford, era un bărbat dur, retras în sine, care se lupta cu vechi fantome și amintiri dureroase.

Ea, care ar fi vrut să facă dragoste cu el până ar fi răsărit soarele și patul s-ar fi scufundat, va putea oare să-i aline sufletul și să-i alunge tristețea?

Pret 1400